

Bahá'u'lláhovy vybrané spisy

Připravil Shoghi Effendi

I.

1 Chválen a oslavován jsi Ty, ó Pane, můj Bože! Jak se mohu o Tobě zmínit, když jsem si jist, že žádný jazyk, jakkoli je jeho moudrost hluboká, není schopen přiléhavě velebit Tvé jméno, a slavík lidského srdce, jakkoli velké je jeho toužení, nemůže doufat, že se kdy vznesse do nebe Tvého majestátu a poznání.

2 Vylíčím-li Tě, ó můj Bože, jako Toho, Jenž jest Vše Vnímající, shledávám a musím připustit, že nejvyšší Ztělesnění vnímavosti byla stvořena jen díky Tvému příkazu. A vychválím-li Tě jako Nadevše Moudrého, jsem stejně nucen doznat, že Sama Zřídla Moudrosti se objevila působením Tvé Vůle. A prohlásím-li Tě za Nesrovnatelného, brzy odhalím, že Ti, Kdož jsou nejhlubší podstatou jedinství, byli sesláni Tebou a jsou pouhým svědectvím o díle Tvých rukou. A vyhlásím-li Tě za Vševědoucího, musím přiznat, že Ti, Kdož jsou Nejčistší Podstatou poznání, jsou pouhým stvořením a nástrojem Tvého Záměru.

3 Povznesen, nesmírně povznesen jsi nad snahu smrtelníka proniknout do Tvých tajemství, vypodobnit Tvou slávu, či jen naznačit povahu Tvé Podstaty. Neboť ať taková snaha dojde kamkoli, nikdy nemůže doufat, že přesáhne hranice vymezené Tvým tvorům. Vždyť ona snaha byla podnícena Tvým rozhodnutím a zrodila se u Tebe. Nejvznešenější city, jež mohou, Tebe chválíce, vyjádřit nejsvětější ze svatých a nejhlubší moudrost, již mohou, pokoušejíce se pochopit Tvou podstatu, vyslovit nejučenější z lidí, pouze obíhají Střed, Jenž podléhá Tvé svrchovanosti, Jenž uctívá Tvou Krásu a přetrvává skrze tahy Tvého Pera.

4 Ach ne, Bože chraň, že by slova Mnou právě vyřčená měla naznačovat jakékoli přímé pouto mezi Perem Tvého Zjevení a podstatou všeho stvořeného. Daleko, daleko jsou Ti, kteří jsou s Tebou svázáni, od takového pojetí tohoto vztahu! Jediné srovnání či připodobnění před Stromem Tvého Zjevení neobstojí a k pochopení Projevu Tvého Já a Úsvitu Tvé Krásy jsou všechny cesty zahrazeny.

5 Vzdáleno, vzdáleno je Tvé slávě, co o Tobě prohlašuje a co ti připisuje smrtelník, i chvála, kterou Tě může velebit! Ať je povinnost chválit Tvůj majestát a slávu, již předepisuješ Svým služebníkům, jakákoli, je pouhou známkou Tvé milosti k nim, aby se mohli povznést k postavení, jež bylo uděleno jejich nejhlubšímu nitru, k onomu postavení, v němž poznají sebe sama.

6 Kromě Tebe nebyl žádný nikdy schopen probádat Tvá tajemství a přiléhavě velebit Tvou velikost. A Neproniknutelný, vysoko nad chválou lidí, navždy zůstaneš. Není Boha kromě Tebe, Nedostupného, Všemohoucího, Vševědoucího, Svatého všech Svatých.

II.

1 Počátkem všech věcí je znalost Boha a koncem všech věcí je bedlivé dodržování všeho, co bylo sesláno z nejvyššího nebe Boží Vůle, jež prostupuje vše v nebesích i vše na zemi.

III.

1 Zjevení, jež bylo od nepaměti vyhlášeno za Záměr a Příslib všech Proroků Božích a za nejhoroucnější Touhu Jeho Poslů, bylo nyní pronikavou Vůlí Všemohoucího a Jeho neochvějným rozhodnutím lidem odhaleno. Příchod takového Zjevení zvěstovala všechna svatá Pisma. Hle, jak lidstvo, navzdory této zvěsti, zbloudilo z Jeho stezky a uzavřelo se Jeho slávě.

2 Rci: Ó vy, kdož milujete jednoho pravého Boha! Usilujte, abyste Jej vskutku poznali a znali a dodržujte Jeho příkázání, jak se náleží. Proleje-li kdo pro toto Zjevení jedinou kapku krve, odměnou obdrží myriády oceánů. Mějte se na pozoru, ó přátelé, abyste nepozbyli prospěchu tak nezměrného či nepodcenili Jeho všepřevyšující postavení. Považte, kolik životů bylo a stále je obětováno ve světě klamaném smyšlenkami zplozenými v marnivých představách lidí. Vzdávejte díky Bohu, neboť vy jste došli Touhy svých srdcí a byli jste sjednoceni s Tím, Jenž byl zaslíben všem národům. S pomocí jednoho pravého Boha - Jeho

sláva budiž velebena - braňte čest postavení, k němuž jste dospěli, a držte se toho, co podpoří Jeho Věc. On vám vpravdě ukládá, co je správné a co umožňuje povznést postavení člověka. Oslavován budiž Nadevše Milosrdný, Zjevitel této obdivuhodné Desky.

IV.

1 Toto jest Den, kdy lidé byli zahrnuti nejznamenitější přízní Boží, Den, kdy vše stvořené bylo naplněno Jeho nejmocnější milostí. Je povinností všech národů světa urovnat vzájemné spory a v dokonalé jednotě a pokoji přebývat ve stínu Stromu Jeho péče a laskavé dobroty. Patří se, aby přilnuly v tento Den ke všemu, co napomůže povznést jejich postavení a podpoří jejich nejlepší zájmy. Šťastní ti, na něž Nadevše slavné Pero s dojetím vzpomenu, a požeňání ti lidé, jejichž jména jsme raději Svým nevyzpytatelným rozhodnutím zatajili.

2 Snažně proste jednoho pravého Boha, ať milostivě pomůže všem lidem dostat tomu, co Naše oči přivítají. Brzy bude současný řád svinut a na jeho místo se rozprostře nový. Vpravdě, tvůj Pán mluví pravdu a zná věci neviděné.

V.

1 Toto jest Den, kdy se lidem zjevil Oceán Boží milosti, Den, kdy je svým jasem zaplavila Denice Jeho laskavé dobroty, Den, kdy oblaka Jeho štědré přízně zastínila celé lidstvo. Je čas potěšit sklíčené a osvěžit je vánkem družnosti a lásky a živou vodou přátelství a dobročinnosti.

2 Ať se milování Boha shromáždí na jakémkoli místě a ať se setkají s kýmkoli, musejí ve svém vztahu k Bohu a při velebení Jeho chvály a slávy prokazovat tolik pokory a odevzdanosti, aby každíčký atom prachu v jejich stopách svědčil o hloubce jejich zbožnosti. Rozmluvy, jež tyto svaté duše vedou, mají být naplněny silou tak velikou, že se ony atomy jejím vlivem rozechvějí. Chovat se mají tak, aby si země, po níž krácejí, nikdy nedovolila častovat je těmito slovy: „Mně nechť je dána přednost před vámi. Neboť hle, jak jsem trpělivá nesouc břemeno, jež na mne vložil hospodář. Jsem nástrojem neustále rozdávajícím všem bytostem požeňání, která mi svěřil On, Jenž je Zdrojem vší Milosti. Přes tuto čest, jež mi byla prokázána, a přes nesčíslné důkazy svědčící o mém bohatství - bohatství, jež uspokojuje potřeby celého stvoření - popatřte na míru mé pokory, pohleďte, jak s naprostou poddajností dovoluji, aby po mně šlapala chodidla lidí..."

3 Vzájemně si prokazujte trpělivost, shovívavost a lásku. Nebude-li kdo z vás schopen pojmut jistou pravdu, či bude-li o její pochopení usilovat, rozmluvu s ním veďte v nejvládnějším duchu dobré vůle. Pomozte mu spatřit a poznat onu pravdu, avšak nepokládejte se ani v nejmenším za jemu nadřazené, či za více obdařené.

4 Celou povinností člověka je v tento Den získat ze záplavy milosti takový díl, jaký mu Bůh vyhradil. Ať tedy nikdo nezvažuje velikost či malost nádoby. Úděl jedněch se skryje v dlani lidské ruky, jiný snad naplní šálek a další možná míru ještě větší.

5 Každé oko má v tento Den vyhledávat to, co Věci Boží nejlépe poslouží. On, Jenž jest Věčná Pravda, je Mým svědkem! V tento Den nemůže Jeho Věci nic uškodit více, než různice a sváry Božích milovaných, jejich hádky, lhovost a odcizení. Opusťte je, skrze Boží sílu a s Jeho svrchovaným přispěním, a usilujte se spojit lidská srdce v Jeho Jménu Sjednotitel, Vševědoucí, Nadevše Moudrý.

6 Proste snažně jednoho pravého Boha, ať vám dá okusit skutků, jež provázejí Jeho stezku, a ochutnat sladkost pokory a odevzdanosti Jemu projevované. Zapomeňte na sebe a obraťte zrak ke svým bližním. Svě síly vynakládejte všude, kde posloužíte výchově člověka. Nic není a ani nemůže být Bohu skryto. Jdete-li Jeho cestou, zahrnou vás nesčíslná a nekonečná požeňání. Toto jest zářivá Deska, jejíž verše skanuly z Pera Pána všech světů. Zvažujte ji ve svých srdcích a buďte z těch, kteří se jejím ponaučením řídí.

VI.

1 Hle, jak rozliční lidé a národy na zemi čekali na příchod Přislíbeného. A jen se Ono Slunce Pravdy ukázalo, hle, všichni se od Něj odvrátili, až na ty, které se Bohu zalíbilo vést. V

tento Den se neodvažujeme poodhalit závoj skrývající vznešenost postavení, jehož může dojít každý pravý věřící. Neboť radostí, kterou takové odhalení musí vyvolat, by někteří snad mohli pozbyť vědomí a sejít ze světa.

2 Ten, Jenž jest Srdcem Bayánu a jeho Středem, napsal: „Zárodek tající v sobě možnosti nadcházejícího Zjevení je obdařen větší mocí než spojené síly všech, kteří následují Mne...“ A dále praví: „Ze všech poct, které jsem vzdal Tomu, Jenž má přijít za Mnou, jest tato nejvyšší: Mé písemné doznání, že jediné z Mých slov nemá moc vylíčit Jej přiléhavě a žádná zmínka učiněná o NĚm v Bayánu, Mé Knize, nevystihuje plně Jeho Věc.“

3 Kdo probádal hlubiny oceánů skrývající se v těchto vznešených slovech a rozjímal nad jejich dosahem, objevil, dá se říci, záblesk nevýslovné slávy, již bylo obdařeno toto mocné, velebné a nanejvýše svaté Zjevení. Ze znamenitosti tak velikého Zjevení si lze dobře představit čest, již se dostává jeho věrným následovníkům. Při spravedlnosti jednoho pravého Boha! Pouhý dech těchto duší je sám o sobě cennější než všechny pokladnice světa. Šťastný člověk, který k tomu dospěl, a běda těm, kdo nedbají.

VII.

1 Vpravdě pravím, toto jest Den, kdy lidstvo může spatřit Tvář a uslyšet Hlas Přislíbeného. Pozvedlo se Boží volání a nad lidmi vysvitla záře Jeho zjevu. Všem se patří, aby z desky svého srdce vyhladili všechny stopy planých slov a s otevřenou myslí, zbavenou předsudků, pohlédli na znamení Jeho Zjevení, na důkazy Jeho Poslání a znaky Jeho slávy.

2 Veliký je vskutku tento Den! Všechna svatá Písma se o něm zmiňují jako o Dnu Boha, což dosvědčuje jeho velikost. Duše všech Proroků Božích i všech Božích Poslů žíznily po tomto obdivuhodném Dni. Stejně tak k němu toužily dospět všeliké národy a příbuzenstva světa. Když však Denice Jeho Zjevení vyšla na nebi Vůle Boží, přistihla je v nedbalosti a němém ohromení. Všechny, až na ty, jež se Všemohoucím zalíbilo vést.

3 Ó ty, který jsi na Mne pamatoval! Nejžalostnější závoj zahalil národům světa Jeho slávu a brání jim naslouchat Jeho volání. Kéž Bůh dá, že světlo jednoty zaplaví celou zemi a pečeť „Království náleží Bohu“ bude vtisknuta na čela všech jejích lidí.

VIII.

1 Při spravedlnosti Boží! V těchto dnech Bůh zkouší srdce každého ze společenství Svých Proroků a Poslů a nad to také ty, kdož strážíš Jeho posvěcenou, nedotknutelnou Svatyni, obyvatele nebeského Pavilonu a ty, kdož přebývají ve Svatostánku Slávy. Jak velmi přísně tedy musejí být zkoušeni takoví, kteří se přidružují k Bohu!

IX.

1 Ó Husayne! Pomysli na dychtivost, se kterou jisté národy a země předvíдалy návrat Imáma Husayna, jehož příchod po zjevení Qá'ima prorokovali v minulosti vyvolení Boha - Jeho sláva budiž velebná. Tito svatí dále ohlásili, že až se Ten, Jenž je Jasným Pramenem nepřeborné milosti Boží projeví, všichni Poslové a Prorokové, Qá'ima nevyjímajíce, se společně shromáždí ve stínu posvěcené Korouhve, již Zaslíbený pozvedne. Ta hodina nadešla. Svět osvětluje oslnivá sláva Jeho tváře. A přece, hle, jak daleko lidé zbloudili z Jeho Stezky! Není, kdo by v NĚj uvěřil. Jen ti, kdož skrze moc Pána Jmen rozmetali modly svých marnivých představ a nečistých žádostí a vstoupili do města jistoty. Pečeť vybraného Vína Jeho Zjevení byla v tento Den a v Jeho Jménu rozlomena. Lidské pokolení zaplavuje jeho milost. Naplň svůj pohár a pij v Jeho Jménu Nejsvětější, Nadevše Chválený.

X.

1 Čas předurčený národům a příbuzenstvům světa nadešel. Všechny Boží přísliby, jak je zaznamenávají svatá Písma, byly splněny. Ze Siónu vzešel Zákon Boží a sláva Jeho Zjevení

naplnila Jeruzalém a tamější vrcholky i zemi. Šťastný člověk, jehož srdce rozvažuje nad tím, co zjevily Knihy Boha, Pomocníka v Nebezpečí, Skrze Sebe jsoucího. Rozjímejte o tom, ó milovaní Boží, a necht' jsou vaše uši k jeho Slovu pozorné, ať skrze Jeho laskavost a milost můžete vypít svůj díl z křišťálových vod stálosti a stát se v Jeho Věci jako hora neochvějnými a pevnými.

2 V knize Izajášově je psáno: „Zalez do skal, schovej se v prachu ze strachu před Hospodinem, před Jeho velebnou důstojností.“ Žádný, kdo o zmíněném verši rozjímá, nemůže nedoznat velikost této Věci či zapochybovat o vznešené povaze tohoto Dne, Dne Samotného Boha. Ony verše následují tato slova: „V onen den bude vyvýšen jedině Hospodin.“ Toto jest Den oslavovaný Perem Nejvyššího ve všech svatých Písmech. Není v nich verše, aby nehlásal slávu Jeho svatého Jména, Knihy, jež by nevydávala svědectví o ušlechtilosti tohoto nejvznešenějšího námětu. Kdybychom měli vzpomenout vše, co o tomto Zjevení svatá Písma a nebeské Knihy vyjevily, rozrostla by se tato Deska do neskutečných rozměrů. V tento Den přísluší každému, aby vložil veškerou důvěru v mnohotvárnou štědrost Boží a povstal a s největší moudrostí šířil pravdy Jeho Věci. Tehdy a jen tehdy obklopí celou zemi jitřní záře Jeho Zjevení.

XI.

1 Všechna sláva buď tomuto Dni, Dni, kdy vše stvořené ovanula vůně milosti, Dni tak pozeňnanému, že se s ním věky a staletí minulosti nikdy nemohou měřit, Dni, kdy se tvář Dávného z Dnů obrátila ke Svému svatému sídlu. Nato bylo slyšet zvučně volající hlasy všech stvořených věcí a také hlasy Shromáždění na výsostech: „Pospěš si, ó Karmel, neboť hle, vyšlo nad tebou světlo tváře Boha, Vládce Království Jmen a Tvůrce nebes.“

2 Jata záplavou radosti a pozvednuvši vysoko svůj hlas, zvolala takto: „Kéž je můj život obětován Tobě, neboť jsi na mne upřel Svůj zrak, obdařil jsi mne Svou štědrostí a nasměroval ke mně Své kroky. Odloučení od Tebe, ó Zdroji života věčného, mne téměř zahubilo a dálka, která mne dělila od Tvé přítomnosti, stravovala mou duši. Všechna chvála Tobě, neboť jsi mi dal možnost, abych naslouchala Tvému volání, a vyznamenal jsi mne Svými šlépějemi. Roznítil jsi mou duši oživující vůní Svého dne a pronikavým hlasem Svého Pera, hlasem, který jsi ustanovil voláním Své polnice mezi Svými lidmi. A když udeřila ona hodina, v níž se Tvá neodolatelná Víra měla projevit, a Ty jsi vdechl Svému peru Svého ducha, hle, celé stvoření se otřásl až do samotných základů, odhalujíc lidstvu tajemství skrytá v pokladnicích Toho, Který jest Vlastníkem všeho stvořeného.“

3 Jakmile její hlas doletěl k tomuto nanejvýše velebnému místu, vyslali jsme Svou odpověď: „Vzdej díky svému Pánu, ó Karmel. Krutě tě stravoval žár odloučení ode Mne, když tu se před tvou tvář vzdmul oceán Mé přítomnosti a utěšil tvé oči a oči celého stvoření a naplnil radostí veškeré věci viditelné i neviditelné. Raduj se, neboť Bůh na tobě v tento Den ustanovil Svůj trůn a učinil tě místem, kde vysvitla Jeho znamení a rozhrěskly se důkazy Jeho Zjevení. Dobře se povede tomu, kdo kolem tebe krouží, kdo rozhlašuje zjevení tvé slávy a vypočítává vše, čím tě velkomyslnost Pána, tvého Boha, zahrnula. Chop se Kalicha Nesmrtelnosti ve Jménu svého Pána, Nadevše Slavného, a děkuj Mu, neboť On na znamení Své milosti obrátil tvůj žal ve veselí a tvůj zármutek proměnil v blahé štěstí. On vpravdě miluje to místo, které se stalo sídlem Jeho trůnu a po kterém kráčely Jeho šlépěje, místo počténé Jeho přítomností, z něhož se vzneslo Jeho volání a jež smáčely Jeho slzy.“

4 Volej k Siónu, ó Karmel, a hlásej radostnou zvěst: „On, Jenž zůstával skryt očím smrtelníků, přišel! Jeho nade vším vítězící svrchovanost byla projevena a odhalila se Jeho všeobklopující nádhera. Varujte se nerozhodnosti a váhání. Pospěšte si a zbožně obejděte Město Boží, které se sneslo z oblaků, nebeskou Kábu, kolem níž ve zbožné lásce krouží Bohem oblíbení, v srdci čistí, a společenství Jeho nejvznešenějších andělů. Ó, jak toužím ohlásit radostnou zvěst o jeho zjevení každému místečku povrchu zemského a donést ji do všech jeho měst.“ K tomuto Zjevení se přiklonilo srdce hory Sinaj a jeho jménem Hořící Keř volá: „Bohu, Pánu Pánů, náleží království země i nebes.“ Vpravdě, toto jest Den, kdy se nad touto zprávou rozjasají moře i souše, Den, pro který bylo přichystáno to, co Bůh Svou štědrostí, jež

přesahuje chápání myslí a srdcí smrtelníků, přikázal zjevit. Zakrátko na tobě Bůh vypluje se Svou Archou a zjeví lid Bahá, o němž se hovoří v Knize jmen."

5 Posvěcen buď Pán veškerého lidstva, při vyslovení Jehož jména se roztřásl každý atom země a jazyk Vznešenosti byl pohnut, aby odkryl to, co zůstávalo zahaleno v Jeho poznání, ležíc vskrytu pokladnice Jeho moci. Vpravdě, On jest, skrze sílu Svého jména Mocný, Nadevše Silný a Nejvyšší, vládce všeho na nebesích a všeho na zemi.

XII.

1 Pohněte se k činu, Ó lidé očekávající příchod spravedlnosti Boží, neboť ona Přislíbená hodina již nadešla. Buďte bdělí, ať pochopíte její důležitost a nezapočítáte se k těm, kteří chybují.

XIII.

1 Pomysli na minulost. Kolik jen bylo ve všech dobách těch, ať nízkého, ať vysokého postavení, kdo toužebně čekali, že se objeví Projevy Boží ve svatých osobách Jeho Vyvolených. Jak často očekávali Jeho příchod a jak četné byly jejich modlitby, aby zavál vánek Božské milosti a zaslíbená Krása vystoupila zpod závoje utajení, projevujíc se celému světu. A kdydoli se portály milosrdenství skutečně otevřely a na lidstvo se snesl déšť z oblaků božské štědrosti a světlo Neviděného konečně zazářilo nad obzorem nebeské moci, všichni Jej popřeli a odvrátili se od Jeho tváře - tváře Boha Samotného. ...

2 Přemýšlej, jaké pohnutky se mohly ukrývat v takových skutečích. Čím mohlo být ono chování ke Zjevitelům krásy Nadevše Slavného vyvoláno? Vše, co ve dnech minulosti vyvolávalo v lidech odmítavost a odpor, vyústilo nyní ve zvrácenost lidí této doby. Tvrdit, že svědectví Prozřetelnosti nebylo úplné, a to bylo příčinou odmítání, není, než otevřené rouhačství. Jak je milosti Nadevše Štědrého a Jeho milující prozíravosti a něžnému milosrdenství vzdáleno, aby, když si ze všech lidí vyvolí jedinou duši, Která má Jeho tvory vést, Jí upřel plnou míru Svého božského svědectví, a na druhé straně krutě ztrestal Svůj lid za to, že se od Jeho Vyvoleného odvrátil! Nikoli, nezměrná štědrost Pánova obklopovala ve všech dobách, skrze Projevy Jeho Božské Podstaty, zemi a všechny, kdo ji obývají. Ani na okamžik Svou milost neodepřel, a lidstvo nepřestaly zkrápět deště Jeho laskavé dobrotivosti. Proto nemůže být ono chování přičteno ničemu, než malichernosti duší, jež bloudíce v odlehlých pustinách krácejí údolím domýšlivosti a pýchy a následují cesty svých marnivých představ a příkazy těch, kdož stojí v čele jejich víry. Jejich hlavním zájmem je protivenství samotné a jejich jedinou touhou je přehlížet pravdu. Všem, kdo bystře pozorují, je jasné a zřejmé, že kdyby lidé ve dnech každého z Projevů Slunce pravdy posvětili své oči, svůj sluch a svá srdce nadevše, co kdy viděli, slyšeli a cítili, nebyli by jistě připraveni o pohled na Boží krásu a nezbloudili by tak daleko od příbytků slávy. Avšak měřice Boží svědectví dosahem vlastního poznání, pramenícího z učení vůdců jejich víry, shledali je svým omezeným chápáním rozporné a povstali, aby se dopustili těchto nepatřičných činů. ...

3 Pomyslete na Mojžíše! Vyzbrojen pruten nebeského panování, ozdoben bílou rukou poznání Božího a třímaje hada moci a věčného důstojenství, vzešel z Páránu Lásky Boží a oslnil svět z jasné Sinaje. Povolal všechny národy a příbuzenstva země do království věčnosti a vyzval je, aby ochutnali plodů stromu věrnosti. Zajisté jste si vědomi tvrdého odporu faraona a jeho lidu a kamenů marnivých představ, jimiž ruce nevěřících zasypaly onen požehnaný Strom. Až konečně faraon a jeho lid povstali, aby vodami falše a zavržení zhasili oheň požehnaného Stromu, zapomínajíce však na pravdu, že žádné vody zemské nemohou zahubit plameny moudrosti Boží a poryvy světských víchřů neodvanou světlo z lampy věčné nadvlády. Naopak, z takových vod onen plamen ještě zesílí a poryvy víchřů pouze zajistí, že ona lampa přetrvá, kdybyste jen pozorovali bystrými očima a kráčeli po cestách Boží svaté vůle a libosti. ...

4 A když byly dny Mojžíšovy u konce a svět zaplavilo, linouc se z Úsvitu Ducha, světlo Ježíšovo, postavil se Mu na odpor všecken izraelský lid. Vykřikovali, že Ten, Jehož příchod předpovídá Bible, musí šířit a naplňovat Mojžíšovy zákony, zatímco tento nazaretský mladík,

hlásící se k postavení božského Mesiáše, ruší zákony rozvodu a sabatu - nejmocnější ze všech Mojžíšových zákonů. A co znamená, jež měla nadcházející Zjevení provázet? Lid Izraele ještě do dnešního dne nepřestal očekávat Zjevení předpovězené Bibli! Kolik Projevů svatosti a kolik Zjevitelů světla věčného se již od dob Mojžíšových objevilo, a Izrael, zahalen nejhustším závojem satanských přeludů a falešných představ, stále čeká, kdy se zjeví modla, kterou si sám stvořil, provázená znamením, jež se zrodila v jeho vlastních představách! Tak na ně Bůh udeřil pro jejich hříchy, zdusil v nich ducha víry a stíhá je plameny nejpekelnějšího ohně. A jiné příčiny to nemá, než že Izrael nechtěl porozumět smyslu oněch slov, jež Bible zjevuje o znameních budoucího Zjevení. Protože nikdy nepochopil jejich pravý význam, a co se vnějšího zdání týče, takové události nikdy nenastaly, zůstal připraven o poznání Ježíšovy krásy, o pohlédnutí na Boží Tvář. A oni na Jeho příchod stále čekají! Od nepaměti až do dnešního dne lpí národy a příbuzenstva světa na takových smyšlenkách a nepatřičných představách, a tak samy sebe připravují o průzračné vody prýstící z pramenů čistoty a svatosti. ...

5 Těm, kdož jsou obdařeni chápavostí, je jasné a zřejmé, že když plamen Ježíšovy lásky strávil závoje židovské omezenosti a jeho pravomoc byla ozřejmena a částečně prosazena, On, Zjevitel nevidané Krásy, takto oslovil jednoho dne Svě uředníky, zmiňuje se o Svém odchodu a zažehuje tím v jejich srdcích oheň zármutku: „Odcházím a přijdu k vám.“ A na jiném místě pravil: „Jdu a přijde za vámi jiný, který řekne vše, co jsem vám neřekl já, a naplní všechna má slova.“ Oba tyto výroky značí pouze jedno a totéž, kdybyste jen o Projevech Boží Jednoty rozvažovali s hlubokým Božským náhledem.

6 Každý vnímavý pozorovatel dozná, že Zřízení Qur'ánu potvrdilo Ježíšovu Knihu i Jeho Věc. V záležitosti jmen Sám Muhammad prohlásil: „Já jsem Ježíš.“ Uznával pravdu Ježíšových znamení, prorocství i slov a dosvědčil, že jsou všechna z Boha. V tomto smyslu se osoba Ježíšova ani Jeho písma neliší od Muhammada a Jeho svaté Knihy, neboť oba prosazovali Věc Boží, oslavovali Boha a zjevovali Jeho příkázání. Proto tedy prohlásil Sám Ježíš: „Jdu a zase přijdu k vám.“ Pohleď na slunce. Kdyby nyní řeklo: „Já jsem slunce věčějšího dne,“ mluvilo by pravdu. A kdyby, majíc na paměti časový sled, prohlásilo, že je jiným sluncem, než bylo ono věčější, mluvilo by také pravdu. A obdobně, kdyby bylo řečeno, že všechny dny jsou pouze jedním stejným dnem, bylo by to pravdivé a správné. A jestliže se s ohledem na jejich jednotlivá jména a označení řekne, že jsou rozdílné, bude to znovu pravda. Neboť ačkoli jsou stejné, přece u každého rozeznáváme odlišné označení, zvláštní rysy či určitý charakter. Stejně pojímejte rozdíly a odlišnosti a jednoté rysy různých Projevů svatosti, abyste mohli porozumět zmínkám, jež Stvořitel všech jmen i vlastností činí o tajemstvích rozdílnosti a jednoty, a abyste našli odpověď na svou otázku, proč se věčná Krása měla v různých dobách nazývat odlišnými jmény a tituly. ...

7 Když pak Nespátraná a Věčná Podstata Boží dala na obzoru poznání vzejít Denici Muhammadově, stavěli proti Němu židovští duchovní kromě jiného také to, že po Mojžíšovi již Bůh nemá sesílat žádného Proroka. Písma se však zmiňují o duši, Jež se projeví, přinese pokrok víry a podpoří zájmy Mojžíšova lidu, aby tak Zákon Mojžíšova Zřízení mohl obsáhnout celou zemi. Takto se Král věčné slávy ve Svě Knize ozval na slova oněch zbloudilců v odlehlém údolí omylů: „Říkají židé: ‚Boží ruka je spoutána okovy!‘ Nechť jsou jejich ruce spoutány okovy a nechť jsou prokletí za to, co říkají! Nikoli, obě Jeho ruce jsou rozevřeny.“ „Ruka Boží spočívá na ruce jejich.“ Ač vykladači Qur'ánu podávali okolnosti zjevení tohoto verše různě, ty bys měl usilovat o pochopení jeho smyslu. On praví: Jak falešně jsou židovské představy! Jak může být ruka Krále pravdy, Který dal projevit se tváří Mojžíšově a propůjčil Mu roucho Prorocství, jak může být ruka Takového spoutána a v okovech? Jak Ho jen mohou mít za neschopného povolat po Mojžíšovi dalšího Posla! Hle, jak jsou jejich slova nesmyslná, jak daleko zbloudili ze stezky porozumění a poznání! Pozoruj, jak také v tomto Dni se všichni lidé zaměstnávají podobným nesmyslným nerozumem. Po více než tisíc let přerývají onen verš a nemoudře zahrnují Židy výtkami, a naprosto si neuvědomují, že postoje a přesvědčení židovského lidu se otevřeně i skrytě ozývají z nich samotných! Jistě víš o jejich planém tvrzení, že je všem Zjevením konec, Portály milosti Boží, že jsou uzavřeny, že z pramene světla věčné svatosti nevyjde již žádné Slunce, že Oceán nekonečné štědrosti utichl navždy a Poslové Boží se ze Svatostánku věčné svatosti už více nezjevují. Takový je dosah poznání těch malicherných, nicotných lidí. Představují si, že proud všeobjímající Boží milosti a hojného

milosrdenství, na jehož zastavení žádná mysl ani nepomyslí, ustal. Povstali na všech stranách, svá bedra opásali krutostí a vynaložili nejvyšší úsilí, aby hořkými vodami svých marnivých představ zhasili plamen Božího Hořícího Keře, neuvědomující si, že žezlo moci ve své mohutné pevnosti Lampu Boží ochrání. ...

8 Hle, jak je dnes svrchovanost Muhammada, Posla Božího, mezi lidmi patrná a zřejmá. Dobře víš, co potkalo Jeho víru v raných dnech Zřízení. Jak bolestné bylo utrpení, do něhož uvrhly onu duchovní Podstatu, onu ryzí a svatou Bytost ruce nevěřících a pobloudilých, duchovní tehdejšího věku a jejich společníci! Kolika ostny a trny posypali Jeho stezku! Je zřejmé, že to bídné pokolení ve svých bezbožných satanských představách mělo každé na této nesmrtelné Bytosti vykonané příkoří za prostředek k dosažení nepomíjející blaženosti, neboť věhlasní duchovní onoho věku, jako 'Abdu'lláh-i-Ubayy, Abú 'Amir poustevník, Ka'b-ibn-i-Ashraf a Nadr-ibn-i-Háarith, s Ním všichni nakládali jako s podvodníkem a prohlásili Jej za blázna a nactiutrháče. Vznegli proti Němu obvinění tak palčivá, že budeme-li je chtít všechna vypsat, Bůh nedá inkoustu téci ani peru pokračovat v jeho tazích, ani Našemu listu tato obvinění nést. To zlomyslné nespravedlivé obviňování podnítilo lid, aby povstal k Jeho soužení. A jak nelítostné soužení to bylo, stali-li se hlavním podněcovatelem duchovní té doby, jestliže Mu před svými následovníky spílali, vyvrhli Jej ze svého středu a prohlásili za lháře! Nepotkal snad stejný osud tohoto Služebníka a nejsme toho všichni svědky?

9 Proto Muhammad zvolal: „Žádný Prorok Boží netrpěl tolik, kolik jsem trpěl Já.“ A Qur'án uchovává všechny výčitky a všechno nactiutrhání, jež bylo proti Němu vyřčeno, a také všechnu trýzeň, kterou snášel. Nahlédněte tam, ať poznáte, čím bylo Jeho Zjevení stíháno. Tak žalostná byla Jeho tíseň, že s Ním a Jeho společníky v jeden čas všichni přerušili spojení. Kdokoli se s Ním přátelil, padl za oběť neúprosné krutosti Jeho nepřátel. ...

10 Považ, jak je dnes vše jiné! Pohleď, kolik vládců pokleká před Jeho jménem! Jak početné národy a království našly útočiště v Jeho stínu, věrně se hlásíce k Jeho Víře a pyšnice se jí! Z kazatelen se dnes nesou slova chvály, v naprosté pokoře velebící Jeho pozeňnané jméno, a z výšin minaretů zní volání shromažďující společenství Jeho lidu, aby se Mu Klanělo. I ti Králové, již odmítli odložit roucho nevěřících a nepřijali Jeho Víru, přece potvrzují a doznávají velikost a podmanivé důstojenství Toho, Jenž je Denicí laskavé dobroty. Toto jest Jeho pozemská svrchovanost, důkazy o níž nalézáš všude kolem. Obdobná svrchovanost musí vždy být zjevena a ustavena za života každého z Projevů Božích, nebo poté, kdy již vystoupili do Svých pravých příbytků v říších na výsostech. ...

11 Je jisté, že změny, které s sebou každé Zřízení přináší, se proměňují v temné mraky zastiňující pohledy lidského chápání Boží Hvězdy zářící z rozbřesku Božské Podstaty. Považ, jak po celá pokolení lidé slepě napodobovali předky a byli vychováváni ve způsobech ustanovených příkazy jejich Víry. Jestliže tedy tito lidé náhle zjistí, že Muž, Jenž žil v jejich středu a Jenž se jim ve všech lidských omezeních rovnal, povstal, aby zrušil vše podstatné, co ukládá jejich Víra - zásady, ve kterých byli po statetích cvičeni, a jejichž každého odpůrce a protivníka by měli za nevěřícího prostopášníka a proklatce - jistě budou zaslepeni a budou mít mnoho zábran doznat Jeho pravdu. Jsou to pomyslné „mraky“, nakupené před očima těch, jejichž nitro neochutnalo Salsabílu odpoutání a nepilo z Kawtharu Božího poznání. Seznámí-li se takoví lidé se zmiňovanými okolnostmi, budou natolik zaslepeni, že bez nejmenší otázky prohlásí Projev Boží za nevěřícího a vynesou nad Ním rozsudek smrti. Zajisté jsi slyšel, že takové věci se děly po všechny věky, a nyní, v tyto dny, jsi jejich svědkem i ty.

12 Patří se vyvinout nejzazší úsilí, aby nám, s neviditelnou pomocí Boží, tyto temné závoje, tyto mraky z Nebe seslaných zkoušek, nezabránilo pohlédnout na krásu Jeho jasné Tváře a abychom Jej mohli poznat jen podle Něj Samotného.

XIV.

1 Nastal čas Božího jara, ó Nejvznešenější Pero, vždyť Slavnost Nadevše Milosrdného se kvapem blíží. Probuď se a před veškerým stvořením vychvaluj jméno Boží a oslavuj Jeho chválu tak, aby se vše, co bylo stvořeno, mohlo zrodit znovu a přijmout nový šat. Mluv, nezůstávej v klidu. Denice blaženosti září nad obzorem Našeho jména Blažený, neboť

království jmen Božích bylo přizdobeno ornamentem jména tvého Pána, Stvořitele nebes. Povstaň před národy země, zaštiť se mocí Nejvyššího Jména a nebuď z těch, kdož otálejí.

2 Zdá se Mi, žes ustalo ve svých tazích a nemíháš se více po Mé Desce. Že by tě ohromil jas Boží Tváře? Nebo tě naplnily žalem marnivé tlachy svéhlových, a proto jsi znehybnělo? Dej pozor, ať ti nic nezabrání velebit velikost tohoto Dne - Dne, kdy Prst majestátu a moci rozlomil pečeť vína Znovushledání a svolal všechny, kdož jsou v nebesích i všechny, kdož jsou na zemi. Otálíš raději, i když vánek ohlašující Den Boží tě již ovanul, či snad jsi z těch, kteří jsou od Něj oddělení jakoby závojem?

3 Jedinému závoji jsem netrpěl, ó Pane všech jmen a Stvořiteli nebes, aby mne uzavřel před poznáním krás tohoto Dne - Dne, jenž je celému světu lampou ukazující cestu a znamením Dávného z Dnů všem, kdož v něm přebývají. Mlčím vinou závoju, jimiž jsou před Tebou zaslepeny oči Tvých tvorů, a zůstávám němý kvůli překážkám zdržujícím Tvůj lid od poznání Tvé pravdy. Ty víš, co jest ve mně, já však nevím, co jest v Tobě. Tys Vševědoucí, se vším Obeznašený. Při Tvém Jménu, jež převyšuje všechna ostatní! Kdyby ke mně kdy dospěl Tvůj velemocný, nejpodmanivější rozkaz, dal by mi sílu vzkřísit duše všeho lidu Tvým Nadevše vznešeným Slovem, které jsem zaslechl vyslovené Tvým Jazykem ve Tvém Království slávy. Mohl bych pak ohlásit, že se zjevila Tvá zářná tvář, skrze niž se to, co bývalo lidským očím skryto, projevilo ve Tvém Jménu Jasný, Svrchovaný Ochránce, Skrze Sebe jsoucí.

4 Nalézáš, ó Pero, v tento Den jiného, než Mne? Co zůstalo ze stvoření a jeho projevů? A ze jmen a z jejich království? Kam se podělo vše stvořené, viděné i neviděné? A což skrytá tajemství veškerenstva a jejich zjevení? Hle, co bylo stvořeno, pomínulo! Nic nezůstává, jen Má Tvář, Navždy Trvající, Oslnivá, Nadevše Slavná.

5 Toto jest Den, kdy nelze spatřit nic, než Světlo linoucí se z tváře Tvého Pána, Milostivého, Nejštědřejšího. Svou neodolatelnou vše ovládající svrchovaností jsme vpravdě dali všem duším vyhasnout. Nato jsme na znamení Své milosti k lidem povolali k životu nové stvoření. Já jsem vpravdě Nadevše Velkomyslný, Dávný z Dnů.

6 Toto jest Den, kdy nespátřený svět volá: „Veliká je tvá blaženost, ó země, neboť ses stala svému Bohu podnožím a byla jsi vyvolena, aby na tebe byl vsazen Jeho mocný trůn.“ Z říše slávy se ozývá: „Kéž je ti obětován můj život, neboť Ten, Jehož Nadevše Milosrdný miluje, na tobě mocí Svého Jména, přislíbeného všem věcem minulým i budoucím, ustanovil Svou svrchovanost.“ Toto jest Den, kdy vše lahodně vonící přijalo svou vůni z Mého roucha - z roucha, jehož dech ovanul celé stvoření. Toto jest Den, kdy z Vůle Nadevše Milosrdného vytryskly běhuté vody života věčného. Pospěšte ve svých srdcích i duších a vypijte svůj díl, ó Shromáždění výsostných říší!

7 Rci: On jest Projevem Nepoznatelného, Neviditelného z Neviditelných. Kéž byste to uhlídali! On jest Tím, Jenž vám odkryl skrytý drahocenný Klenot. Kéž byste jej hledali! On jest Ten Zamilovaný všech věcí, ať minulých, ať budoucích. Kéž byste k němu upnuli svá srdce i své naděje!

8 Zaslechli jsme hlas tvých proseb, ó Pero, a tvé mlčení jsme ti odpustili. Čím to je, že jsi tak ohromeno?

9 Zmocnilo se mne omámení ze Tvé přítomnosti, ó Milovaný všech světů, a opanovalo mne.

10 Povstaň a v celém stvoření rozlašuj zvěst, že Nadevše Milosrdný namířil Své kroky k Ridvánu a vstoupil do něj. Veď pak lidstvo do zahrady potěšení, kterou Bůh učinil Trůnem Svého Ráje. Vyvolili jsme si tě jako Svou nejmocnější Polnici, jejíž zatroubení ohlásí zmrtvýchvstání všeho lidstva.

11 Rci: Je to Ráj, do jehož listoví víno promluvy vepsalo svědectví: „Ten, Jenž býval lidským očím skryt, se opásán svrchovaností a mocí zjevil!“ Je to Ráj, jehož listy šeptají: „Ó vy, kdož přebýváte v nebesích a na zemi! Objevilo se, co se dosud nikdy neobjevilo. Ten, Jenž od věčnosti ukrýval Svou tvář před zraky stvoření, přišel!“ Ševelící vánek, jenž tam poletuje mezi větvemi, přináší volání: „Svrchovaný Pán veškerenstva se zjevil. Království náleží Bohu.“ A prameny, jež tam tekou, se ozývají zurčením: „Všechny oči se radují, neboť Ten, Jehož nikdo nespátřil a Jehož tajemství žádný neodkryl, pozvedl závoj slávy a odhalil tvář krásy.“

12 V onom Ráji, z výšin jeho nejvznešenějších komnat, halasně vyvolávaly Panny Nebeské: „Jásejte, vy kdož obýváte říše na výsostech, neboť prsty Dávného z Dnů zvoní ve jménu Nadevše Slavného na Nejvyšší Zvon v samotném srdci nebes. Ruce štědrosti podaly

kolem pohár života věčného. Přistupte blíže a vypijte svůj díl. Pijte se zdravým požitkem, ó vy, kteří jste učiněným ztělesněním touhy a vtělením naléhavé žízně!"

13 Toto jest Den, kdy Zjevitel jmen Božích vystoupil ze Svatostánku slávy a rozhlásil mezi všechny, kdož jsou v nebesích i kdož jsou na zemi: „Odložte rajske poháry se vši životodárnou vodu v nich, neboť hle, lid Bahá vstoupil do blahého příbytku Přítomnosti Boží a napil se vína shledání z kalicha krásy svého Pána, Vlastníka všeho, Nejvyššího."

14 Zapomeň na svět stvoření, ó Pero, a pohlédni do tváře svému Pánu, Pánu všech jmen. Ozdob pak svět ornamentem přízně svého Pána, Krále věčných dnů. Neboť k Nám proniká vůně Dne, kdy Vytoužený všech národů, zaplaví království neviděná i viděná jasmem světla Svých nejvznešenějších jmen a obklopí je září Své nejmilostivější přízně - přízně, kterou neocení nikdo kromě Něj, Jenž jest Všemocný Ochránce celého stvoření.

15 Nepohlížej na Boží tvory než laskavým a soucitným okem, neboť Naše milující prozřetelnost prostupuje vším, co bylo stvořeno, a Naše milosrdenství objalo nebesa i zemi. Toto jest Den, kdy se pravým služebníkům Božím dostává jejich dílu ze životodárných vod shledání, Den, kdy ti, kdož jsou Mu nablízku, mohou pít z pokojně plynoucí řeky nesmrtnosti, a ti, kdož věří v Jeho jednotu, z vína Jeho přítomnosti, neboť oni poznali Toho, Jenž jest Nejvyšší a Poslední ze všech Cílů, Toho, v Němž Jazyk Vznešenosti a slávy rozezvučel volání: „Království jest Mé. Já, Samojediný, jsem Svým vlastním právem jeho Vládcem."

16 Nakloň si lidská srdce voláním Toho, Jenž jest Jediný Milovaný. Rci: Toto jest hlas Boží, kdybyste jen naslouchali! Toto jest Úsvit Zjevení Božího. Kéž byste to jen věděli! Zde jest Místo Rozbřesku Věci Boží. Kéž byste je poznali! Toto jest Pramen Božího přikázání. Kéž byste jej posuzovali spravedlivě! Toto jest Tajemství zjevené i skryté. Kéž mu porozumíte! Ó národy světa! V Mém jménu převyšujícím všechna ostatní odhodte věci, jež vlastníte, a ponořte se do tohoto Oceánu, v jehož hlubinách se ukrývají perly moudrosti a promluvy, do Oceánu, jenž se vzdouvá v Mém jménu Nadevše Milosrdný. Taková ponaučení vám ušetřuje Ten, u Něhož jest Matka Knih.

17 Nejmilovanější přišel. Jeho pravá ruka třímá zapečetěné Víno Jeho jména. Šťastný člověk, jenž se k Němu obrátí, vypije svůj díl a zvolá: „Chvála Tobě, ó Zjeviteli Božích znamení!" Při spravedlnosti Všemohoucího! Co bylo skryto, projevilo se mocí pravdy. Všechna přízeň Boží byla seslána na znamení Jeho milosti. Vody života věčného se lidem nabídly ve své plnosti. Ruka Milovaného podala kolem každický pohár. Přiblížte se a neváhejte, byť jen na kratičký okamžik.

18 Požehnaní ti, kdož se vznesli na křídlech odpoutání a dospěli do postavení, které, jak určil Bůh, zastihuje celé stvoření, ti, jež od Jeho Věci neodklonily marnivé představy učenců, ani početné pozemské zástupy. Je mezi vámi někdo, ó lidé, kdo se zřekne světa a přiblíží se k Bohu, Pánu všech jmen? Kde lze nalézt toho, kdo skrze sílu Mého jména, přesahujícího vše stvořené, od sebe odhodí lidské vlastnictví a celou svou mocí přilne k tomu, co mu kázal následovat Bůh, Jenž zná věci viděné i neviděné? Tak byly lidem seslány Jeho dary, Jeho svědectví se naplnila a nad Obzorem milosti zazářil Jeho důkaz. Bohatou odměnu si získá ten, kdo uvěřil a zvolal: „Chválen jsi Ty, ó Milovaný všech světů! Budiž oslaveno Tvé jméno, ó Ty Touho všech chápajících srdcí!"

19 Jásejte převelikou radostí, ó lidé Bahá, vzpomenete-li dne nejvyššího štěstí, dne, kdy jazyk Dávného z Dnů promluvil a On opustil Svůj Dům, spěchaje k místu, odkud zaplavil veškeré stvoření nádherou Svého Jména Nadevše Milosrdný. Bůh je Nám svědkem! Kdybychom odhalili skrytá tajemství onoho Dne, obyvatelé země i nebes by pozbyli vědomí a sešli ze světa, kromě těch, jež by zachoval Bůh, Všemocný, Vševědoucí, Nadevše Moudrý.

20 Slova Boží opájejí Zjevitel Jeho nepochybných důkazů natolik, že Jeho Pero nemůže již více psát. Těmito slovy Svou Desku uzavírá: „Není Boha kromě Mne, Nejvyššího, Nejmocnějšího, Nejvznešenějšího, Vševědoucího."

XV.

1 Pero Zjevení provolává: „V tento Den jest Království Boží!" Jazyk Moci hlásá: „V tento Den svrchovanost náleží vskutku Bohu!" Fénix říší na výsostech volá z nesmrtné Větve:

„Sláva vši velikosti přísluší Bohu, Nesrovnatelnému, Vše si Podmaňujícímu!“ Mystická Holubice rozhlašuje z blaženého loubí věčného Ráje: „Všechna štědrost pramení v tento Den u Boha, Jediného, Odpouštějícího!“ Slavík Trůnu ve svých příbytcích svatosti trylkuje: „Nejvyšší vláda nemá v tento Den být přiznávána jinému než Bohu! Jemu, Jenž nemá společníka či Sobě rovného, Jenž jest Nejmocnější, Vše si Podrobující.“ Nejhlubší podstata všech věcí vydává svědectví: „Všechno odpuštění plyne v tento Den z Boha, s Nímž žádný nemůže být srovnáván, k Němuž nemohou být přidruzeni společníci, Jenž jest Svrchovaný Ochránce všech lidí a Utajitel jejich hříchů.“ Nejčistší podstata Slávy pozvedla svůj hlas nad Mou hlavu a z výšek tak závratných, že jakkoliv je vypočítat není v moci pera ani jazyka, volá: „Bůh je mým svědkem! On, Dávný z věčných dnů, přišel ověnčen důstojenstvím a mocí. Není Boha kromě Něj, Nadevše Slavného a Nadevše Mocného, Nadevše Vznešeného a Nadevše Moudrého, Vše Prostupujícího, Vševidoucího a Vševedoucího, Svrchovaného Ochránce a Zdroje Věčného Světla!“

2 Ó Můj služebníku, jenž jsi vyhledával potěšení Boží a lnul k Jeho lásce v Den, kdy se od Něj odtrhli všichni, až na hrstku těch, kdož byli obdařeni jasnozřením! Kéž ti Bůh skrze Svou milost odplatí štědou, nehynoucí a věčnou odměnou, neboť jsi Jej hledal v Den, kdy oči byly zaslepeny. Věz, že kdybychom ti odhalili jen pramének z přívalů, jež nás Božím řízením zaplavily v rukách závistivců a zlomyslných, zaplakal bys velikým pláčem a nad naší bédou bys naříkal dny a noci. Ach, kéž se najde jasnozřivá spravedlivá duše, která by doznala divy tohoto Zjevení - divy hlásající Svrchovanost Boží a velikost její moci. Kéž takový člověk povstane, aby jen pro Boha Samotného v soukromí i veřejně svolával lid, a snad že se lidé probudí a pomohou tomuto Ukřivděnému, Jemuž strůjci bezpráví tak palčivě ublížili.

3 Zdá se Mi, jako bych slyšel Hlas Duchu svatého, jenž, volaje zpoza Mne, promlouvá: Vystřídej Svůj námět a pozměň svůj tón, ať srdce toho, kdo upřel zrak na Tvou tvář, neposmutní. Rci: Z milosti Boží a skrze Jeho moc jsem pomoci nehledal u žádného, ani ji hledat nebudu. To On Mi pomáhal skrze sílu pravdy ve dnech Mého íráckého vyhnanství. To On Mne zaštitil Svou ochranou v čase, kdy proti Mně ve sváru povstaly národy země. To On učinil, že jsem mohl ono město opustit zahalen důstojností, což dozná každý, až na popírače a zlomyslné.

4 Rci: Mou armádou je Mé spolehnutí na Boha a Mou družinou velikost důvěry, kterou v Něj skládám. Má láska je Mou korouhví a Mým společníkem je vzpomínka na Boha, Svrchovaného Pána veškerenstva, Nejmocnějšího, Nadevše Slavného, Nespoutaného.

5 Povstaň, ó poutníku na stezce lásky Boží, a pomáhej Jeho Věci. Rci: Nezaprodávejte, ó lidé, tohoto Jinocha za marnivosti světa či potěšení nebeské. Při spravedlnosti jednoho pravého Boha! Jediný z Jeho vlasů překonává vše v nebesích i vše na zemi. Vyvarujte se, ó lidé, pokušení rozloučit se s Ním náhradou za zlato a stříbro, jež vlastníte. Nechť je Jeho láska vašim duším pokladnicí v Den, kdy vám nic než On nebude ku prospěchu, v Den, kdy bude otřeseno každým pilířem, kdy lidem ztuhne v žilách krev a kdy všechny oči se obrátí hrůzou. Rci: Ó lidé! Buďte bohobojní a neodvracejte se výsměšně od Jeho Zjevení. Padněte před Bohem na tvář a ve dne v noci oslavujte Jeho velebnost.

6 Nechť tvá duše zahoří plamenem tohoto nehynoucího Ohně, jenž žhne v samotném srdci světa, tak, aby ani vody celé země nemohly zchladit jeho žár. Vzpomeň pak na svého Pána, aby těm z Našich služebníků, již nedbají, mohla být tvá slova připomínkou a srdce spravedlivých se zaradovala.

XVI.

1 Rci: Ó lidé! Tomuto Dni není rovno. Stejně nedostižný musí být i jazyk oslavující velebnost Vytouženého všech národů a také skutek, jenž touží být v Jeho očích přivítán. Po tomto Dni dychtil celý lidský rod doufaje, že se naplní to, co se na jeho postavení sluší a co si jeho osud zaslouží. Požehnaný člověk, jemuž světské záležitosti nezabránilo rozpoznat Pána všeho.

2 Lidské srdce je natolik zaslepeno, že jeho strnulostí neotřese ani zkáza měst, ani srovnání hor se zemí, ani rozpukne-li se země vedví. Náznaky učiněné v Písmech byly ozřejmeny, znamení, v nich uschovaná, byla zjevena, a prorocké volání zaznívá bez přestání.

A přece jsou všichni, kromě těch, které se Bohu zalíbilo vést, zmateni v omámení své nedbalosti!

3 Popatř, jak každým dnem stíhá svět nová pohroma. Jeho soužení se nepřestává stupňovat. Od okamžiku zjevení Súriy-i-Ráis (Desky Ráisovi) se až do dnešního dne svět neutišil a srdce jeho lidí nenalezla klid. Jednou jím zmítaly rozpory a sváry, jindy se otrásal válkou a padal za oběť úporným nemocem. Jeho nemoc spěje do stavu naprosté beznaděje, neboť pravému Lékaři je bráněno podat lék, zatímco na neschopné ranhojiče se pohlíží s přízní a dává se jim plná volnost jednání. ... Prach vzpoury zanesl lidská srdce a oslepil oči. Zanedlouho lidé pocítí důsledky toho, co jejich ruce v Boží den napáchaly. Takové varování vám na příkaz Nejmocnějšího a Všemohoucího dává Ten, Jenž jest o všem spraven.

XVII.

1 Při NĚm, Jenž jest Velikým Oznaměním! Nadevše Milosrdný přišel nadán nepochybou svrchovaností. Míra byla stanovena a všichni, kdo přebývají na zemi, byli shromážděni. Ozvala se Polnice a hle, všechny oči se obrátily hrůzou a srdce všech v nebesích i na zemi se zachvěla, kromě těch, která oživil dech veršů Božích a která se ode všeho odpoutala.

2 Toto jest Den, kdy země vypoví svou zvěst. Strůjci nepravosti jsou jejím břemenem, kéž byste chápali! Měsíc marnivých představ se rozpukl vedví a z nebe vyšel hustý dým. Vidíme lidi v hluboké porobě, plné bázně a hrůzy z tvého Pána, Všemohoucího, Nejmocnějšího. Volající zvolal a lidé se rozskočili na kusy, tolik byl ve Svém hněvu rozlícen. Lidé po levici nařikají a sténají a lidé po pravici přebývají ve vznešených obydlích a jsou vpravdě blahoslavení, pijíce z dlaní Nadevše Milosrdného Víno, jež jest vskutku životem.

3 Země se zatřásla, hory pomínuly a před Námi se objevily šiky andělů. Většina lidí je ve svém omámení zmatena a jejich obličej nesou stopy hněvu. Takto jsme shromáždili strůjce zla. Vidíme, jak spěchají za svou modlou. Rci: V tento Den nebude před řízením Božím nikdo ušetřen. Jest to vskutku Den žalosti. Ukazujeme jim ty, kdož je svedli z cesty. Oni je vidí, přece však nepoznávají. Jejich oči jsou omámeny, jsou vskutku jako slepí. Jejich důkazem je nactiutrhaní, které vyřkli - usvědčení jsou ze svého nactiutrhaní Bohem, Pomocníkem v nebezpečí, Skrže Sebe jsoucím. Zlý rozdmýchal v jejich srdcích zlo a stihla je muka, jež od nich nikdo neodvrátí. Nesouce znamení strůjců nepravosti, pospíchají k bezbožníkům. Takové jsou jejich činy.

4 Rci: Nebesa byla svinuta, země je v Jeho sevření a strůjci nečistého, přestože byli přitazeni za vlasy, ještě stále nerozumějí. Pijí zkaženou vodu a nevědí o tom. Rci: Volání se vzneslo a lidé vystoupili z hrobů. Vztyčujíce se, rozhlížejí se kolem. Někteří pospíšili ke dvoru Boha Milosti, další padli na tvář v ohni pekelném a jiní se utápějí ve zmatku. Verše Boží byly zjeveny, přesto však se od nich odvrátili. Jeho důkaz byl zjeven, přesto si ho nejsou vědomi. A když spatří tvář Nadevše Milosrdného, sedá na jejich tváře smutek, zatímco o samotě se veselí. Spějí do ohně pekelného a mylně jej mají za světlo. Vzdálené jsou Bohu jejich prostoduché představy. Rci: Ať se veselíte, či vybuchujete hněvem, nebesa se rozestoupila a Bůh, nadán zářivou svrchovaností, sestoupil. Je slyšet, jak vše stvořené volá: „Království náleží Bohu, Všemohoucímu, Vševědoucímu, Nadevše Moudrému.“

5 Dále věz, že Nás uvrhli do skličujícího Vězení a vinou toho, co napáchaly ruce nevěřících, Nás obléhají zástupy tyranů. Radost, kterou tento Jínoch okusil, však není s žádným světským potěšením srovnatelná. Při Bohu! Újmy, jimiž v rukou utlačovatelů trpí, nikdy nezarmoutí Jeho srdce, a převaha těch, kdož zamítli Jeho pravdu, Jej nesklíčí.

6 Rci: Strážně jsou obzorem Mého Zjevení. Denice milosti se nad ním rozjasnila a září světlem, jež nezastíní ani mraky prázdného lidského mámení ani marnivé představy útočníků.

7 Následuj ve šlépějích svého Pána a pamatuj na Jeho služebníky, jako On pamatuje na tebe, nezaskočen ani povykem nedbalých ani nepřítelovým mečem. ... Rozsévej lahodnou vůni svého Pána do všech stran a ve službě Jeho Věci neváhej, byť na méně než okamžik. Blíží se den, kdy bude vyhlášeno vítězství tvého Pána, Vždy Odpouštějícího a Nejvelkomyslnějšího.

XVIII.

1 Rci: Dali jsme řekám Božské promluvy vytékat zpod Svého trůnu, aby z prsti vašich srdcí mohly vzejít něžné byliny porozumění a moudrosti. Což nebudete vděční? Ti, kdož pohrdají uctíváním svého Pána, přijdou mezi zavržené. A ač jsou jim naše verše opakovány častokrát, oni setrvávají v pyšném pohrdání, přestupují hrubě Jeho zákon a nevědí o tom. Takové, kdo v Něj neuvěřili, zahalí černý dým. Jejich „Hodina“ nadešla, a oni se stále veselí. Byli přitazeni za vlasy, a přece o tom nevědí.

2 To, co muselo přijít, přišlo znenadání. Hle, jak před tím prchají! Nastalo nevyhnutelné. Pohled, hodili to za hlavu! Toto jest Den, kdy každý člověk opustí sám sebe, o svých družích ani nemluvě. Kdybyste to jen chápali! Rci: Při Bohu! Polnice zatroubila a hle, lidstvo před námi upadlo v mrákoty! Zvěstovatel zvolal a Svolávající pozvedl hlasu, řka: „Království náleží Bohu, Nejmocnějšímu, Pomocníku v Nebezpečí, Skrze Sebe jsoucímu.“

3 Toto jest Den, kdy se všechny oči obrátí hrůzou, Den, kdy se zachvějí srdce všech obyvatel země, kromě těch, které se Pánu, Vševědoucímu a Nadevše Moudrému, zlíbilo ochránit. Všechny tváře zčernaly, až na tváře těch, do nichž Milosrdný Bůh vložil zářící srdce. Zmámeny jsou oči lidí otevřeně odmítajících popatřit na tvář Boha, Nadevše Slavného, Nadevše Chváleného.

4 Rci: Nepročetli jste snad Qur'án? Čtete si v něm, ať naleznete Pravdu, neboť tato Kniha je vpravdě přímou Stezkou a Cestou Boží všem v nebesích i všem na zemi. Jestliže jste zanedbali Qur'án, Bayán nesmí zůstat vaší pozornosti utajen. Hle, leží před vašimi očima otevřen. Čtete jeho verše, ať nekonáte více to, co přivolává žal a náрек Poslů Božích.

5 Pospěšte ven ze svých hrobek. Jak dlouho chcete spát? Polnice zazněla podruhé. Ke komu vzhlížíte? Toto jest váš Pán, Milosrdný Bůh. Pohleďte, jak popíráte Jeho znamení! Země se zatřásla velikým třesem a shodila svá břemena. Což to nepřiznáte? Rci: Cožpak nevidíte, že hory jsou najednou jako chomáče vlny a lidé se v úzkostech zmítají před strašlivým majestátem Věci Boží? Pohleďte, z jejich domovů jsou prázdné sutiny a oni sami jsou tonoucím houfem.

6 Toto jest Den, kdy Nadevše Milosrdný, oděn zjevnou svrchovaností, sestoupil na oblacích poznání. On dobře ví o skutečích lidí. On to jest, Jehož slávu si nikdo nepomylí, kéž byste všichni pochopili! Nebesa všech náboženství byla roztržena vedví, země lidského chápání se rozpukla a je vidět sestupující anděly Boží. Rci: Toto jest Den vzájemného klamání. Kam utečete? Hory pominuly, nebesa se svinula a celá země leží v Jeho sevření. Kéž byste rozuměli! Kdo to jest, kdo má moc vás ochránit? Žádný, při Onom Nadevše Milosrdném! Žádný, kromě Boha, Všemocného, Nadevše Slavného, Blahodárného. Všechny ženy, jež nosily v lůně břímě, svůj útežek potratily. Omámené spatřujeme lidi v tento Den - v Den, kdy byli shromážděni spolu s anděly.

7 Rci: Je nějakých pochybností o Bohu? Hle, sestoupil z nebe Své Milosti opásán mocí a nadán svrchovaností. Je nějakých pochybností o Jeho znameních? Otevřete oči a rozvažte o Jeho jasném důkazu. Ráj leží po vaší pravici a byl vám přiblížen, a v Pekle byly rozdmýchány plameny. Pohleďte na jeho stravující oheň! Spěchejte vstoupit do Ráje, na znamení Našeho milosrdenství k vám, a napijte se z dlaní Nadevše Milosrdného vína, jež je vskutku životem.

8 Pijte se zdravým požitkem, ó lidé Bahá. Vy jste vskutku ti, jimž se povede dobře. Sem dospěli ti, kteří mají blízko k Bohu. Toto jest plynoucí voda, jež vám byla přislíbena v Qur'ánu a později v Bayánu jako odměna od vašeho Pána, Milosrdného Boha. Požehnaní ti, jejichž hrdlem protéká.

9 Ó Můj služebníku, který jsi ke Mně obrátil tvář! Vzdej díky Bohu za to, že ti seslal tuto Desku v tomto Vězení, abys mohl připomínat lidem dny svého Pána, Nadevše Slavného, Vševědoucího. Tak jsme pro tebe skrze vody Své moudrosti a promluvy stanovili základy tvé víry. Je to vpravdě voda, nad kterou byl vztyčen Trůn tvého Pána. „Trůn Jeho se nad vodou vznášel.“ Přemítej nad tím ve svém srdci, ať porozumíš. Rci! Buď chvála Bohu, Pánu všech světů.

XIX.

1 Každému vnímavému a osvícenému srdci je zřejmé, že Bůh, Ona nepoznatelná Podstata a Božská Bytost, je nesmírně vyvýšen nad všechny lidské vlastnosti, jako tělesné bytí, vznik a zánik či vývoj a úpadek. Jak vzdáleno je Jeho slávě, aby lidský jazyk mohl dostatečně vypovědět Jeho chválu, či aby lidské srdce proniklo Jeho nevyzpytatelné tajemství. On jest, a povždy byl zahalen do dávné věčnosti Své podstaty a zůstane ve Své Skutečnosti zrakům lidí navždy skryt. „Zraky lidí Ho nedosáhnou, leč On jich dosahuje, On bystrý je i dobře zpravený“ ...

2 Protože jsou dveře k poznání Dávného z Dnů před tváří všech bytostí uzavřeny, Zdroj nekonečné milosti podle Svých slov: „Jeho milost převyšuje všechny věci, Má milost je všechny obklopuje“ dal, aby se z říše ducha zjevily tyto zářné Drahokamy svatosti ve vznešené podobě chrámu lidského těla a projevíly se všem lidem, aby lidé mohli nahlédnout do světa tajemství neměnné Bytosti a vyprávět o tajuplnostech Její nehynoucí Podstaty.

3 Tato posvěcená Zrcadla, tyto Jasně Prameny dávné slávy, jsou všichni do jednoho pozemskými Zastánci Toho, Jenž jest Středem vesmíru, jeho podstatou a konečným Smyslem. Od Něj přichází jejich poznání a síla, od Něj získávají Svou svrchovanost. Krása jejich tváří pouze zrcadlí Jeho podobu a jejich zjevení je jen znamením Jeho nesmrtelné slávy. Jsou Pokladnicemi Božího poznání a Studnami nebeské moudrosti. Od nich se šíří nekonečná milost a skrze ně je zjevováno Světlo, jež nikdy nevyhasne. ... Tyto Chrámy svatosti, tato Prvotní Zrcadla odrážející světlo nehynoucí slávy, nejsou, než pouhým vyjádřením Neviditelného z Neviditelných. Zjevením těchto Drahokamů Božské ctnosti vycházejí najevo všechna jména a vlastnosti Boží, jako vědění a moc, vláda a svrchovanost, milosrdenství a moudrost, sláva, velkomyslnost a milost.

4 Tyto vlastnosti Boží nejsou, a nikdy nebyly, udělovány jen jistým Prorokům, a upírány jiným. Nikoli, všichni Prorokové Boží všichni Jeho oblíbení, Jeho svatí a vyvolení Poslové, jsou bez výjimky nositeli Jeho jmen a ztělesněním Jeho vlastností. Odlišují se jen mírou svého zjevení a poměrnou zářivostí svého světla. Jak zjevil On: „A dali jsme, aby někteří z těchto poslů vynikali nad jinými.“

5 Nyní je tedy očividné a zřejmé, že se ve svatostáncích těchto Proroků a Bohem vyvolených zračí světlo Jeho nekonečných jmen a velebných vlastností, ačkoli světlo některých těchto vlastností Božích vycházející z těchto zářných Chrámů může i nemusí být lidským zrakům na pohled viditelné. Jestliže tyto Podstaty Odpoutání neprojevily určitou vlastnost Boží navenek, nijak to neznamena, že by jí ony Jasně Prameny vlastností Božích, ony Pokladnice Jeho svatých jmen, nebyly ve skutečnosti nadány. A tak byly tyto osvícené Duše, tyto přenádherné Tváře, jedna a každá, obdařeny všemi vlastnostmi Božími - svrchovaností, nadvládou a dalšími, ač podle vnějšího zdání postrádali jakoukoli světskou důstojnost.

XX.

1 Buď si jist, že Neviděný nemůže žádným způsobem Svou podstatu vtělit a poté zjevit lidem. On jest, a vždy byl, nesmírně povznesen Nadevše, co může být vypovězeno či vnímáno. Z Jeho útulku slávy zaznívá neustále Jeho hlas: „Vpravdě, Já jsem Bůh. Není Boha kromě Mne, Vševědoucího, Nadevše Moudrého. Projevil jsem Se lidem a seslal jsem Toho, Který jest Úsvitem znamení Mého Zjevení. Skrze Něj jsem učinil, aby veškeré stvoření dosvědčilo, že není Boha kromě Něj, Nesrovnatelného, O všem Spraveného, Nadevše Moudrého.“ Ten, Jenž jest zrakům lidí ukryt navěky, nebude nikdy poznán, než skrze Svůj Projev, a Jeho Projev nemá většího důkazu o pravdě Svého Poslání, než důkaz Své vlastní Osoby.

XXI.

1 Ó Salmáne! Dveře vedoucí k poznání Dávné Bytosti vždy byly a provždy zůstanou před lidskou tváří uzavřeny. Žádné lidské chápání nikdy nevkročí na Jeho svatý dvůr. On však, na znamení Svého milosrdenství a na důkaz Své láskyplné dobroty, zjevil lidem Denice Svého božského vedení a Znaky Své božské jednoty, a určil, že poznání těchto posvěcených bytostí se bude rovnat poznání Jeho Samotného. Kdo poznal je, poznal Boha. Kdo naslouchal jejich

volání, naslouchal Hlasu Božím a kdo svědčil o pravdě jejich Zjevení, svědčil o pravdě Samotného Boha. Kdo se od nich odvrátil, odvrátil se od Boha, a kdo v ně neuvěřil, neuvěřil v Boha. Každý z nich je Cestou Boží, spojující tento svět a říše na výsostech a Korouhví Jeho Pravdy pro všechny v království země i nebes. Oni jsou Projevy Božími uprostřed lidu, důkazy Jeho Pravdy a znamení Jeho slávy.

XXII.

1 Nositelé Důvěry Boží se národům země projevují jako Zmocněnci nové Věci a Zjevitelé nového Poselství. A protože jsou všichni tito Slavicí nebeského trůnu sesílání z nebes vůle Boží a všichni přicházejí, aby hlásali Jeho neodolatelnou Víru, jsou považováni za jedinou duši, za tutéž osobu. Všichni pijí z jednoho Poháru lásky Boží a požívají plody ze stejného Stromu Jedinosti.

2 Každý Projev Boží má dvě postavení. První je rovina čisté abstrakce a základní jednoty. Nazýváš-li je tedy z tohoto pohledu týmž jménem a připisuješ-li jim stejné vlastnosti, neodchýlíš se od pravdy. Jak zjevil On: „Nečiním rozdíl mezi Jeho posly.“ Neboť oni, jeden a každý z nich, vyzývají lidi na zemi, aby doznali jednotu Boha, a zvěstují jim Kawthar nekonečné milosti a štědrosti. Všichni jsou oděni šatem proroctví a poctěni rouchem slávy. Tak Muhammad, Bod Qur'ánu, zjevil: „Já jsem všichni Prorokové.“ Ve stejném duchu praví: „Já jsem první Adam, Noe, Mojžíš a Ježíš.“ Podobná tvrzení vyslovil i Imám 'Alí. Slova jako tato, jež vypovídají o základní jednotě Zmocněnců Jedinosti, plynula také z Řečišť nesmrtelné promluvy Boží, vyzářovala z Pokladnic klenotů Božského poznání a byla zaznamenána v Písmech. Tyto Tváře přijímají Boží vedení a Jasně světlo Jeho Zjevení, Zjevení, jež je povýšeno nad všechny závoje mnohosti a nad nutnost čísel. Tak praví On: „A rozkaz náš je pouze slovo jediné.“ A protože Věc je jedna a tatáž, také její Zmocněnci musejí být nutně jedním a týmž. V podobném duchu promlouvali také Imámové Muhammadovy Víry, ony lampy jistoty: „Muhammad je náš první, Muhammad je náš poslední, Muhammad je naše vše.“

3 Je ti jasné a zřejmé, že všichni Prorokové jsou Chrámy Věci Boží, Jež se objevily zahaleny rozmanitými rouchy. Pohlédneš-li bystrým zrakem, spatříš, že všichni přebývají v témže svatostánku, vznášejí se ve stejném nebi a sedí na témže trůnu, promlouvají stejnou řečí a hlásají tutéž Víru. Taková je jednota oněch Podstat Bytí, oněch Hvězd nekonečné, nesmírné nádhery! A proto, prohlásí-li jeden z Projevů Svatosti: „Já jsem návrat všech Proroků“, vskutku mluví pravdu. Obdobně je v každém z postupných Zjevení skutečností návrat Zjevení předešlého, skutečností, jejíž pravda je pevně zakotvena. ...

4 Druhým postavením je rovina odlišnosti, vztahující se ke světu stvoření a jeho omezením. Z tohoto pohledu se každý Projev Boží vyznačuje odlišnou osobností, má přesně předepsané poslání, předurčené zjevení a zvlášť stanovená omezení. Každý z nich je znám pod jiným jménem a charakterizuje Jej zvláštní přídomek, každý naplňuje přesně ohraničené poslání a je pověřen zvláštním Zjevením. Jak praví On: „A dali jsme, aby někteří z těchto poslů vynikali nad jinými. A jsou mezi nimi někteří, s nimiž Bůh hovořil, a jiní, jež v hodnostech povznesl. A dali jsme Ježíšovi, Synu Marie, znamení jasná a posílili jsme Jej Duchem svatým.“

5 Pro tyto rozdíly v postavení a poslání se slova a výroky, plynoucí z oněch Studnic Božského poznání, jeví rozdílné a rozporné. Avšak všechna jejich řeč, v očích těch, kdo byli zasvěceni do tajů Boží moudrosti, ve skutečnosti není, než vyjádřením jedné Pravdy. A protože většina lidí nedokázala ocenit ony roviny, na něž jsme poukázali, cítí se pak zmatena a poděšena různíci se výroky z úst Projevů, jež jsou v podstatě jeden a týž Projev.

6 Vždy bylo zřejmé, že všechnu onu odlišnost slov je možno připsat rozdílnosti postavení. Tak se přídomky jako Boží přirozenost, Božství, Nejvyšší Jedinost a Nejvnitřnější podstata hodí k těmto Podstatám Bytí z pohledu jejich jedinství a vznešeného odpoutání, neboť všichni setrvávají na trůnu Božího Zjevení a byli ustanoveni na stolec Božího Úkrytu. S jejich příchodem se projevuje Boží Zjevení a jejich tvář zjevuje Krásu Boží. Proto tedy z úst Projevů Božského Bytí zazníval hlas Boha Samotného. ...

7 Ve světle roviny druhé - roviny rozdílů a odlišností, roviny světských omezení, charakteristických rysů a požadavků - projevují dokonalou poslušnost, vyslovenou chudobou a naprosté potlačení vlastního já. Jak praví On: „Jsem služebník Boží. Nejsem, než člověk jako vy...”

8 Prohlásí-li kterýkoli vše objímající Projev Boží: „Já jsem Bůh“, mluví vskutku pravdu a není o tom žádných pochyb. Neboť se opakovaně ukázalo, že skrze jejich Zjevení, vlastnosti a jména se ve světě projevuje Zjevení Boží, Jeho vlastnosti a Jeho jména. Tak zjevil On: „Nejste to vy, kdo je zabili, ale Bůh je zabil.“ A také praví: „Ti, kdož ti věrnost přísahají, přísahají vlastně Bohu.“ A prohlásí-li kterýkoli z nich: „Já jsem Posel Boží“, mluví také pravdu, nepochybnou pravdu. Jak praví On: „A Muhammad není otcem žádného muže z vás, ale je Poslem Božím.“ V tomto světle není žádný z nich nikým jiným, než Poslem dokonalého Krále, Oné neměnné Podstaty. A vyhlásí-li všichni: „Já jsem Pečeť Proroků“, vskutku vyslovují pravdu, bez nejmenšího stínu pochybností. Neboť jsou všichni jedna osoba, jedna duše, jeden duch, jedna bytost a jedno zjevení. Každý je projevem „Počátku“ a „Konce“, „Prvního“ a „Posledního“, „Viděného“ a „Skrýtého“ - a to vše se vztahuje k Tomu, Jenž je Nejskrýtějším Duchem Duchů, Věčnou Podstatou Podstat. A praví-li: „Jsme Služebníci Boží“, je i to zjevná a nesporná skutečnost. Vždyť se projeví ve stavu bezvýhradné poslušnosti, poslušnosti, jejíž obdoby žádný člověk nikdy nedosáhne. Tak v okamžicích, kdy tyto Podstaty Bytí byly ponořeny hluboko do oceánu odvěké, nekonečné svatosti, či vzlétly-li k nejvznešenějším výšinám Božských tajů, označovaly svá slova za Hlas Boží, za volání Samotného Boha.

9 Otevrou-li se prozíravé oči, poznají, že v tomto stavu považují sami sebe za naprosto nepatrné a nejsoucí tvář v tvář Tomu, Jenž prostupuje vším a jest Neúplatný. Zdá se, že se považují za vyslovenou nicotu a zmínku o sobě u onoho Dvora mají za skutek rouhačství. Neboť nejtíší našeptávání vlastního já je na takovém Dvoře důkazem sebezprosazování a nezávislého bytí. V očích těch, kdož onoho Dvora došli, je samotný náznak něčeho takového žalostným prohřeškem. O kolik žalostnější by bylo, kdyby v oné Přítomnosti bylo vzpomínáno cokoli jiného, kdyby se lidské srdce, mysl, jazyk či duše zaměstnávaly kýmkoli jiným, než Milovaným, kdyby lidské oči patřily na kteroukoli jinou tvář, a ne na Jeho Krásu, kdyby lidské uši naslouchaly jiné melodii, než melodii Jeho hlasu a lidské šlépěje kráčely jinou cestou, než Jeho. ...

10 Díky tomuto postavení si přisuzovali Hlas Božství a podobně, zatímco díky svému postavení Poslů se prohlašovali za Posly Boží. Vždy promlouvali tak, jak si to příležitost žádala, a vztahovali k sobě všechna tato prohlášení, prohlášení sahající z říše Božího Zjevení až do říše stvoření, z panství Božího až do panství pozemského bytí. Proto, ať promlouvali jakkoli, ať se jejich slova týkala říše Božství, Panství, Poselství, Strážcovství, Apoštolství či Služebnictví, vše je beze stínu pochybností pravda. Výroky, jež jsme citovali na podporu Svého tvrzení, je tedy nutno pozorně zvažovat, aby různící se slova Projevů Neviděného, Denic Svatosti, přestaly znepokojovat duši a mást mysl.

XXIII.

1 Považ předešlá pokolení. Hle, kdykoli Denice Božské štědrosti zalila svět jasem Svého Zjevení, lidé Jejího dne proti Ní povstali a zavrhlí Její pravdu. Ti, kdo byli mezi nimi považováni za vůdce, usilovali vždy o to, aby svým následovníkům zabránili obrátit se k Tomu, Jenž je Oceánem bezmezné štědrosti Boží.

2 Popatř, jak lidé následkem soudu, který vynesli duchovní Jeho věku, uvrhli do ohně Abraháma, Přítele Božího, a jak Mojžíš, Ten, Jenž rozmlouval se Všemohoucím, byl odsouzen jako nactiutrač a lhář. Uvaž, jak nepřátelé nakládali s Ježíšem, Duchem Božím, navzdory Jeho nejhlubší pokoře a nejněžnějšímu srdci. Tak nelítostné bylo protivenství, jemuž On, Podstata Bytí a Pán viditelného i neviditelného, musel čelit, že neměl, kam by hlavu složil. Nemaje stálého obydlí, putoval bez ustání z místa na místo. Zamysli se nad tím, co potkalo Muhammada, Pečeť Proroků, kéž Mu vše ostatní obětuje svůj život! Jak ukrutné bylo souzení, které vůdcové židovského lidu a vůdcové modloslužebníků přivodili Tomu, Jenž jest svrchovaným Pánem všeho, za to, že hlásal jednotu Boha a pravdu Jeho Poselství! Při spravedlnosti Mé Věci! Mé Pero nařiká a vše stvořené pláče velikým pláčem pro strasti, jež

vytrpěl v rukou těch, kdo porušili Boží Smlouvu a porušili Jeho Závěť, zavrhli Jeho důkazy a přeli se o Jeho znameních. Takto ti vyprávíme příběh událostí, které se sběhly v minulosti. Snad porozumíš.

3 Poznal jsi, jak žalostně byli pronásledováni Prorokové Boží, Jeho Poslové a Vyvolení. Rozjíměj chvíli nad pohnutkami a důvody, jež stály za takovým stíháním. V žádné době a v žádném Zřízení neunikli Prorokové Boží rouhačství svých nepřátel, krutosti svých utlačovatelů ani odsouzení ze strany učených jejich věku, kteří vystupovali pod pláštěm spravedlnosti a zbožnosti. Dnem i nocí přestávali muka, která nikdy nevyčíslí nikdo, než skrze Své poznání jeden pravý Bůh, Jeho sláva budiž velebená.

4 Rozvažuj o tomto Ukrivděném. Ač o pravdě Jeho Věci svědčí nejjasnější důkazy, a ač se naplnila prorocství, která Svým neomylným jazykem učinil, a ač, přestože se nepočítal mezi učené, neprošel školami a nebyl zběhlý v rozpravách obvyklých mezi duchovními, obklopil lidstvo proudy Svého mnohotvárného a Bohem vnuknutého poznání, přece, hle, jak toto pokolení zamítlo Jeho pravomoc a vzbouřilo se proti Němu! Po většinu života byl bolestně zkoušen ve spárech nepřátel. Nyní, v tomto skličujícím Vězení, kam Jej nespravedlivě uvrhli Jeho utlačovatelé, dostoupilo Jeho utrpení vrcholu. Kéž Bůh dá, ať jasnozřivým zrakem a se žhnoucím srdcem sleduješ, co se událo a co se děje nyní, abys, uvážíš-li to ve svém srdci, poznal, čemu většina lidí tohoto Dne nedokázala porozumět. Kéž se Bohu zlíbí umožnit ti nadechnout se sladké vůně Jeho Dne, získat podíl z nevysychajících proudů Jeho milosti a skrze Jeho milosrdnou přízeň pít svůj díl z největšího Oceánu, jenž se vzdouvá v tento Den ve jménu Odvěkého Krále, a zůstat jako hora nepohnutelný a pevný v Jeho Věci.

5 Rci: Buď sláva Tobě, Kterýs způsobil, že všichni Svátí přiznávali nemohoucnost před mnohočetnými projevy Tvé moci a že všichni Proroci doznávali Svou nicotu v záři Tvé trvalé slávy. Snažně Tě prosím při Tvém jménu, jež odemklo brány nebeské a naplnilo Shromáždění na výsostech nadšením, abys mi umožnil Ti v tento Den sloužit a posilnil mne, abych mohl následovat to, co jsi ve Své Knize předepsal. Ty víš, ó můj Pane, co je ve mně, já však nevím, co je v Tobě. Tys Vševědoucí, Ten, v Jehož známost vchází vše.

XXIV.

1 Varujte se, ó věřící v Jednotu Boží, pokušení činit jakýkoli rozdíl v Projevech Jeho Věci či rozlišovat mezi znameními, jež hlásala a doprovázela jejich Zjevení. To jest vskutku pravý smysl Boží Jednoty, jste-li z těch, kdož tuto pravdu chápou a věří v ni. Buďte dále ujištěni, že činy a skutky každého a všech Projevů Božích - ba cokoli se jich dotýká a cokoli mohou zjevit v budoucnu - to vše je určeno Bohem a zračí Jeho Vůli a Záměr. Činí-li kdo nejnepatrnější rozdíl mezi jejich osobami, slovy, poselstvím, skutky či způsoby, vpravdě se zpronevěřil Bohu, odmítl Jeho znamení a zradil Věc Jeho Poslů.

XXV.

1 Je patrné, že každý věk, v němž žije Projev Boží, je určován Bohem a můžeme jej v jistém smyslu označit za vyvolený Den Boží. Tento Den je však jedinečný a má být vyznamenán více než všechny, jež mu předcházely. Označení „Pečeť Proroků“ jeho výsostné postavení zcela odhaluje. Prorocký Cyklus skončil. Věčná Pravda přišla. On, pozvednuv Prapor Moci, nyní zalévá svět plným jasem Svého Zjevení.

XXVI.

1 Buď pochválen Bůh, Vlastník všeho, Král slávy, které není rovno, jejíž chvála daleko přesahuje chápání všeho stvořeného a je povznesena nad porozumění lidské mysli. Žádný kromě Něj nebyl nikdy schopen náležitě vyzpívat Jeho chválu a člověk nikdy nedokáže beze zbytku vypovědět Jeho slávu. Je někdo, kdo může říci, že dosáhl výšin Jeho vznešené Podstaty? A která mysl může změřit hloubku Jeho nevyzpytatelných tajů? Z každého jednotlivého zjevení, vyplynuvšího z pramene Jeho slávy, vyšlo nekonečně mnoho svatých důkazů nepředstavitelné nádhery a ze všech projevů Jeho nepřemožitelné moci se rozlévaly

oceány světla věčného. Jak nesmírně vznešená jsou úžasná svědectví o Jeho všemohoucí svrchovanosti, jejichž pouhý záblesk by strávil všechny na nebesích i všechny na zemi, byť by se jich jen dotkl! Jak nepopsatelně vznosné jsou znaky Jeho dokonalé moci, jejichž jediné znamení, jakkoli nepatrné, přesahuje chápavost všeho, co bylo přivedeno k životu od počátku, jenž nemá počátek, a čehokoli, co ještě bude stvořeno, až do konce, jenž nemá konce. Všechna Ztělesnění Jeho Jmen putovala pustinou hledání, lačnice a dychtíce objevit Jeho Podstaty, a všechny Projevy Jeho Vlastností Jej ze Sinaje Svatosti úpěnlivě prosily, aby Jim odhalil Své tajemství.

2 Kapka z rozvlněného oceánu Jeho nekonečné milosti ozdobila vše stvořené ornamentem bytí a dech vanoucí z Jeho nesrovnatelného Ráje oděl všechny bytosti rouchem Jeho posvátnosti a slávy. Praménky z nevyzpytatelných hloubek Jeho svrchované a Nadevše pronikavé Vůle povolaly z vyslovené nicoty k životu stvoření, jež jest nekonečné ve svém rozsahu a nesmrtelné ve svém trvání. Nikdy neustanou divy Jeho štědrosti a proud Jeho milosrdné laskavosti nemůže být nikdy zadržen. Běh Jeho stvoření nemá počátku a není mu konce.

3 On v každém věku a cyklu, skrze jasné světlo linoucí se z Projevů Jeho obdivuhodné Podstaty, stvořil všechny věci znovu, aby nic, v čem se na nebesích a na zemi zrcadlí znamení Jeho slávy, nebylo připraveno o vláhu Jeho milosti a o záplavy Jeho přízně. Jak dalekosáhlé jsou divy Jeho bezmezného milosrdenství! Pohleď, jak prostupují celým stvořením. Taková je jejich síla, že nelze v celém vesmíru nalézt jediný atom, jenž by nehlásal důkazy Jeho moci, nevelebil Jeho svaté Jméno či nevyzařoval jiskřivé světlo Jeho jednoty. Tak dokonalé a úplné je Jeho stvoření, že žádná mysl ani žádné srdce, ať jakkoli dychtivé a čisté, nikdy neporozumí povaze nejnepatrnějšího z Jeho tvorů, a tím méně mohou probádat tajemství Toho, Jenž jest Denice Pravdy a neviditelná, nepoznatelná Podstata. Představy nejoddanějších z mystiků, vědomosti těch nejvzdělanějších mezi lidmi i nejvyšší chvála, již může vzdát lidský jazyk či lidské pero, jsou pouze plody smrtelné mysli člověka a jsou podmíněny jejím omezením. Deset tisíc Proroků, každý z nich jako Mojžíš, bylo zasaženo na Sinaji svého hledání Jeho zapovídajícím hlasem: „Nikdy Mne nespátíš!“ a myriády Poslů, každý veliký jako Ježíš, stojí na svých nebeských trůnech ohromeni zákazem: „Mé podstatě nikdy neporozumíš!“ On byl od nepaměti zahalen do nevýslovné posvátnosti Svého vznešeného Já a navždy setrvá skryt v neproniknutelném tajemství Své nepoznatelné Podstaty. Všechny pokusy dosáhnout porozumění Jeho nedostižné Skutečnosti skončily v naprostém zmatku a každé úsilí přiblížit se Jeho vznešenému Já a představit si Jeho Podstatu vyústilo v bezmocnost a nezdar.

4 Jak matoucí je pro mne v mé nepatrnosti pokus proniknout do posvátných hlubin Tvého poznání! Jak neplodné mé úsilí představit si velikost moci tkvící ve Tvém díle - ve zjevení Tvé tvořivé síly! Jak může mé oko, jež je neschopno prohlédnout samo sebe, tvrdit, že spatřilo Tvou Podstatu, a jak může mé srdce, bezmocné pochopit i dosah vlastních možností, předstírat, že porozumělo Tvé povaze? Jak mohu prohlašovat, že Tě znám, když celé stvoření je ohromeno Tvým tajemstvím, jak však mohu přiznat, že Tě neznám, když, hle, celý vesmír provolává Tvou Přítomnost a dosvědčuje Tvou pravdu? Portály Tvého milosrdenství byly po celou věčnost otevřeny, cesty, jimiž lze vstoupit do Tvé přítomnosti, byly všemu stvořenému dostupné a zjevení Tvé jedinečné Krávy bylo po všechny časy zakotveno v podstatě všech bytostí, viditelných i neviditelných. A přece, navzdory této nejmilosrdnější přízni, tomuto dokonalému a svrchovanému obdaření, jsem nucen vydat svědectví, že Tvůj dvůr svatosti a slávy je nesmírně povznesený nad poznání všech, kromě Tebe, a záhada Tvé Přítomnosti je pro každou mysl, kromě Tvé, neproniknutelná. Žádný kromě Tebe neodhalí tajemství Tvé povahy a nic, než Tvá nejhlubší Podstata, nepochopí skutečnost Tvé nevyzpytatelné bytosti. Jak mnoho oněch nebeských, Nadevše slavných bytostí, jež po všechny dny svého žití putovaly pustinami odloučení od Tebe, Tě nakonec přece nenalezlo! Kolik posvěcených, nesmrtelných duší bylo ztraceno a zmateno, usilující v poušti hledání o pohled na Tvou tvář! Miriádám Tvých horoucích milovníků dal stravující oheň odloučení od Tebe poklesnout a zaniknout a nepřeborné množství věrných duší položilo ochotně svůj život v naději, že užijí světlo Tvého zjevu. Sténání a vzdechy těchto roztoužených, pro Tebe tlukoucích srdcí nemohou nikdy dospět ke Tvému svatému dvoru, aniž kdy nárek poutníků, žíznících objevit se před Tvou tvář, doletí do Tvého sídla slávy.

XXVII.

1 Buď všechna chvála Boží jednotě a všechna čest Jemu, Svrchovanému Pánu a nesrovnatelnému, Nadevše slavnému Vládcí vesmíru, Jenž z naprosté nicoty stvořil skutečnost všech věcí, Jenž z prázdnoty přivedl k životu ty nejjemnější, nejvytříbenější prvky Svého stvoření a Jenž, aby ochránil Svě tvory před ponížením v odloučení a před nebezpečím konečného zániku, přijal je do Svého království neporušitelné slávy. Nic by tam bez Jeho všeobjímající laskavosti a bez Jeho milosrdenství, jež prostupuje vším, nemohlo dospět. Jak jinak by mohla pouhopouhá prázdnota dosáhnout způsoblosti a schopnosti vynořit se ze svého stavu nejsoucna do říše bytí?

2 On, stvořiv svět a vše, co v něm žije a co se v něm pohybuje, si přímým řízením Své neomezené a svrchované Vůle zvolil člověka, aby ho učinil jedinečným a udělil mu schopnost poznat Jej a milovat - schopnost, jež musí být považována za podnět ke vzniku celého stvoření a za jeho prvotní záměr. Nejvnitřnější podstatu každé ze stvořených věcí zaplavil světlem jednoho ze Svých jmen a učinil ji příjemcem slávy jedné ze Svých vlastností. Do skutečnosti člověka však soustředil jas všech Svých jmen a vlastností a učinil jej zrcadlem Svého vlastního Já. Ze všech stvořených věcí byl pouze člověk vyvolen pro tak velikou přízeň, pro tak trvalou štědrost.

3 Tyto síly, jimiž Denice Božské štědrosti a Studna nebeského vedení obdařila skutečnost člověka, v něm však leží skryty, jako svíce ukrývá plamen a jako lampa v sobě chová možnost vydávat světelné paprsky. Jas těchto sil mohou zastřít světské žádosti, tak jako se světlo slunce ztrácí v nečistotách a prachu, jež pokrývají zrcadlo. Svíce ani lampa se nezažehnou pouze vlastním úsilím a bez pomoci, aniž kdy bude možné, aby se zrcadlo samo osvobodilo od prachu. Je jasné a zřejmé, že nebude-li vznícen oheň, lampa se nikdy nerozsvítí, a dokud nebude prach z tváře zrcadla setřen, neukáže se v zrcadle obraz slunce a nebude se v něm zračit jeho světlo a jeho sláva.

4 A protože nemůže být pouta, jež by přímo spojovalo jednoho pravého Boha s Jeho stvořením, a protože pomíjivé se nemůže v nejmenším podobat Věčnému a nahodilé Absolutnímu, On nařídil, aby se v každém věku a zřízení projevila v království země a nebes čistá, neposkvřněná Duše. Této vznešené a tajemné nadpozemské bytosti pak připsal dvojí přirozenost. Tělesnou, náležející světu hmoty, a duchovní, zrozenou z podstaty Samotného Boha. Dále Jí udělil též dvojí postavení. V postavení prvním, jež se vztahuje k Její nejvnitřnější podstatě, představuje tato Bytost Toho, Jehož hlas je hlasem Samotného Boha. O tom svědčí tradice: „Různotvárný a tajemný jest Můj vztah s Bohem. Já jsem On Sám a On jest Já Sám, vyjma toho, že Já jsem, co jsem, a On jest, co jest". A podobně promlouvají slova: „Povstaň, ó Muhammade, neb hle, Milující a Milovaný splynuli a v Tobě byli učiněni jedním." Obdobně praví On: „Není mezi Tebou a Jimi nižádného rozdílu, než že Oni jsou Tvými Služebníky." Druhé postavení je postavení lidské a jeho příkladem jsou následující verše: „Já pouze smrtelník jsem jako vy." „Rci, budiž veleben můj Pán! Jsem já více než člověk, než apoštol?" Tyto Podstaty Odpoutání, tyto zářivé Skutečnosti jsou řečištěm Božího vším prostupujícího milosrdenství. Jim, Kterí následují světlo neomylného vedení a jsou nadáni nejvyšší svrchovaností, bylo svěřeno, aby užívali vnuknutí Svých slov, proudů Své neselhávající Milosti a světlicího vánku Svého zjevení, k očišťování všech toužících srdcí a vnímavých duší od nečistot a prachu pozemských zájmů a omezení. Poté a jen poté vystoupí Svěřenství Boží, skryté ve skutečnosti člověka, zpod závoje utajení a zářic jako vycházející Hvězda Božského Zjevení, vztyčí praporec své odhalené slávy na vrcholcích lidských srdcí.

5 Z předešlých řádků a náznaků je nade vší pochybnost jasné, že se v království země a nebes musí nutně projevit Bytost, která je Podstatou vystupující jako Projev Samotné Božskosti, Projev svrchovaného Pána všeho a nástroj Jeho milosti. Skrže učení této Denice Pravdy bude každý člověk prospívat a rozvíjet se, dokud nedosáhne postavení, v němž bude moci projevit všechny své skryté síly, jimiž bylo obdařeno jeho nejvnitřnější pravé já. Přesně za tímto účelem se v každém věku a zřízení objevovali mezi lidmi Prorokové Boží a Jeho Vyvolení, projevující sílu, jež se rodí pouze z Boha, a takovou moc, již může zjevovat jen Věčný.

6 Může si vůbec zdravá mysl vážně představit, že, podle jistých slov a významů, jimž není schopna porozumět, by se portály nekonečného Božího vedení mohly někdy před tváří lidí uzavřít? Může kdy předpokládat počátek či konec těchto Božských Hvězd, těchto zářících Světél? Která rozlévající se záplava se vyrovná proudu Jeho všeobjímající laskavosti a které požehnání vynikne nad důkazy milosti tak veliké a pronikavé? Nemůže být žádných pochybností, že kdyby měl být příliv Jeho laskavosti a milosti světu jen na okamžik upřen, svět by zcela zanikl. Proto od počátku, jenž nemá počátek, byly portály Boží milosti před tváří všeho stvořeného otevřeny dokořán a až do konce, jenž nemá konce, budou oblaka pravdy svlažovat přízní a štědrostí prstí lidských schopností, lidských skutečností a lidských osobností. Tak postupuje Bůh od věčnosti do věčnosti.

XXVIII.

1 Šťastný člověk, jenž povstane ke službě Mé Věci a aby oslavil Mé přenádherné Jméno. Chop se Mé Knihy silou Mé moci a pevně se přidržuj všech příkázání, která v ní předepisuje Tvůj Pán, Ustanovitel, Jenž jest Nadevše Moudrý. Pohleď, ó Muhammade, jak slova a činy následovníků šíitského Islámu udusily radost a zápal jeho raných dnů a zbavili lesku zárnou oslnivost jeho světla. V jeho prvních dnech, když ještě lnuli k poučením spojeným se jménem svého Proroka, Pána lidstva, provázela jejich životní dráhu nepřetržitá řada vítězství a úspěchů. Jak se postupně odchylovali od stezky svého Dokonalého Vůdce a Mistra, jak se odvraceli od Božího Světla, porušili zásadu Jeho Božské jednoty a svou pozornost soustřeďovali více a více k těm, kdo pouze zjevovali moc Jeho Slova, proměnila se jejich síla v ochablost, jejich sláva v hanu a jejich odvaha v strach. Tys svědkem toho, kam přišli. Pohleď, jak se přidružují k Tomu, Jenž jest Ohniskem Božské jednoty. Pohleď, jak jim jejich zlé skutky zabránily poznat v Den Vzkříšení Slovo Pravdy, Jeho sláva budiž velebena. Chováme naději, že se tento lid napříště ubrání marnivým nadějím a planým představám a dojde pravého porozumění smyslu jednoty Boží.

2 Osoba Projevu Božího byla vždy zástupcem a mluvčím Boha. On jest vpravdě Jasným Světlem nejvybranějších Titulů Božích a Místem Úsvitu Jeho nejvznešenějších Vlastností. Kdyby po Jeho boku stáli druzí, kteří by byli považováni za Jemu rovné a za totožné s Jeho Osobou, jak by pak mohlo obstát tvrzení, že Božská Bytost je nesrovnatelná a jediná a že Její Podstata je nedělitelná a jedinečná? Rozjímej nad tím, co jsme ti mocí pravdy zjevili, a buď z těch, kdož chápou, jaký to má smysl.

XXIX.

1 Záměr, se kterým Bůh stvořil člověka, byl a vždy bude umožnit mu, aby poznal svého Stvořitele a dosáhl Jeho Přítomnosti. Tento nejvznešenější cíl a nejvyšší záměr nesporně dosvědčují všechny božsky zjevené Knihy nebeské a všechna mocná Písma. Kdo poznal Jasně Světlo Božího vedení a vstoupil na Jeho svatý dvůr, přiblížil se k Bohu a dosáhl Jeho Přítomnosti, Přítomnosti, která je skutečným Rájem a nejvznešenější příbytky nebeské jsou jejím pouhým znakem. Takový člověk došel poznání o postavení Toho, jenž jest „na vzdálenost dvou luků“, Jenž stojí za Sadratu'l-Muntahá. Kdo Jej nedovedl poznat, odsoudil sám sebe k bídě odloučení, odloučení, jenž není ničím, než pouhou nicotou a podstatou nejpekelnějšího ohně. Takový bude jeho osud, ač navenek se snad bude zdát, že zastává ta nejvznešenější světská postavení a sedí na nejvyšších trůnech.

2 On, Jenž jest Úsvitem Pravdy, má nepochybně plnou moc vysvobozovat zbloudilé duše z tohoto odloučení a učinit, aby se přiblížili k Jeho dvoru a dosáhli Jeho Přítomnosti. „Kdyby byl Bůh chtěl, byl by vás věru učinil národem jediným.“ Jeho záměrem však je umožnit těm, kdož jsou čistí duchem a odpoutaní srdcem, aby s pomocí svých vlastních vnitřních sil vstoupili na pobřeží Největšího Oceánu, aby se ti, již hledají Krásu Nadevše Slavného, odlišili a oddělili od zbloudilých a zvrácených. Tak stanovilo jasné, Nadevše slavné Pero. ...

3 To, že se Projevy spravedlnosti Boží a Denice milosti nebeské objevovaly mezi lidmi vždy zbaveny vši pozemské moci a bez prostředků světské nadvlády, má být připisováno téže

zásadě oddělování a odlišení, jež oživuje Božský Záměr. Projeví-li Věčná Podstata vše, co je v Ní skryto, a zazáří-li v plnosti Svě slávy, nebude nalezen jediný, kdo by bral v potaz Její moc či zavrhl Její pravdu. Nikoli, vše stvořené by bylo důkazy Jejího světla oslněno a ohromeno natolik, až by se proměnilo v naprostou nicotu. Jak se pak v takových podmínkách odliší bohobojný od vzpurného?

4 Tato zásada působila ve všech předcházejících Zřízeních a hojně se projevovala. ... Proto v každém věku, když se objevil nový Projev a lidem bylo sesláno nové zjevení vše přesahující moci Boží, nerozpoznali Jej takoví, kdo v Něj neuvěřili svedeni skutečností, že nesrovnatelná a věčná Krása přišla v šatě smrtelného člověka. Sešli z Jeho stezky a vyloučili se z Jeho společnosti, ze společnosti Toho, Jenž jest Znakem blízkosti Boží. Dokonce povstali, aby podlomili řady věrných a vyhledali ty, kdo v Něj uvěřili.

5 Pohleď, jak si nicotní a pošetílí v tomto Zřízení bláhově představovali, že nástroji, jakými jsou vyvražďování, plenění a vyhnanství, mohou uhasit Lampu, již zapálila Ruka moci Boží a zatemnit Denici nekonečné nádhery. Jak naprosto si, zdá se, neuvědomují pravdu, že takové protivenství je olejem živícím tuto Lampu! Taková jest přetvářející moc Boží. On mění, cokoli se Mu zlíbí, On vpravdě má moc nade všemi věcmi. ...

6 Zamyslete se nad svrchovaností, kterou uplatňoval dokonalý Král ve všech dobách, a pohlédněte na důkazy Jeho moci a Jeho nejvyššího vlivu. Posvěťte své uši nad planá slova těch, kdož jsou znaky zavržení a nositeli násilí a hněvu. Blíží se hodina, kdy se stanete svědky velikého vítězství Boha nade všemi stvořenými věcmi a spatříte znamení Jeho svrchovanosti obklopující celé stvoření. Toho dne zjistíte, že vše kromě Něj bylo zapomenuto a je náhle považováno za naprosté nic.

7 Musíte však mít na paměti, že Bůh a jeho Projev nemohou být za žádných okolností oddělováni od vznešenosti a důstojnosti v Ních vnitřně tkvících. Ne, vznešenost a důstojnost byly samy stvořeny Jeho slovem, zvolíte-li si pohlížet Mým zrakem, nikoli svým.

XXX.

1 Bůh dosvědčuje, že není Boha kromě Něj, Milostivého, Nadevše Milovaného. Jeho je všechna milost a štědrost. On dává komukoli ráčí, cokoli se Mu zlíbí. On vpravdě jest Nadevše Mocný, Všemohoucí, Pomocník v Nebezpečí, Skrze Sebe jsoucí. My vpravdě věříme v Toho, Který byl z Vůle jednoho pravého Boha, Krále Králů, Nadevše chváleného, seslán v postavě Bába. Přísaháme dále věrnost Tomu, Jenž má být projeven v čase Mustagháth, a také Těm, kdož budou přicházet po něm až do konce, jemuž nebude konce. V projevu každého jednoho z nich, ať vnějším či vnitřním, nepoznáváme projev nikoho než Samotného Boha, jste-li z těch, kdož chápou. Každý z nich je Boží zrcadlo, neodrážející nic než Jeho Já, Jeho Krásu, Jeho Moc a Slávu, kdybyste jen rozuměli. Na vše kromě Ních má být pohlíženo jako na zrcadla, jež jsou schopna odrážet nádhery těchto Projevů, Projevů, které jsou samy Prvotními Zrcadly Božské Bytosti, nechybí-li vám chápavost. Nikdo jim nikdy neunikl a nebylo jim nikdy zabráněno splnit svůj záměr. Tato Zrcadla budou věčně následovat jedno za druhým a stále se v nich bude zračit světlo Dávného z Dnů. Stejně tak ti, kdož jejich slávu odrážejí, přetrvávají věčně, neboť proud milosti Boží nikdy nevyschne. Toto jest pravda, kterou nikdo nevyvrátí.

XXXI.

1 Rozjímej vnitřním zrakem nad řetězem postupných Zjevení, který spojil Projev Adamův s Bábovým. Před Bohem svědčím, že jeden každý z těchto Projevů byl seslán řízením Vůle Boží a z Božího Záměru, že jeden každý z nich byl nositelem zvláštního Poslání a že jednomu každému z nich byla svěřena božsky zjevená Kniha a plná moc objasnit tajemství mocné Desky. Míra Zjevení, s níž se každý z nich ztotožnil, byla předem přesně stanovena. Toto jest vpravdě na znamení Naší přízně k nim, jste-li z těch, kdož tuto pravdu chápou. ... A když sled postupného Zjevování vyvrcholil na stupni, kdy se měla lidským očím odhalit Jeho nesrovnatelná, nejsvětější a nejvznešenější Tvář, zvolil si skrýt Svě vlastní Já za tisíc závojev, aby rouhavé oči smrtelníků neobjevily Jeho slávu. To učinil v čase, kdy byl zasypáván znameními a důkazy božsky ustanoveného Zjevení - znameními a důkazy, jež nespočte nikdo,

než Pán, váš Bůh a Pán všech světů. A když se čas vyměřený k utajení naplnil, vyslali jsme, stále ještě zahaleni miriádou závojů, nekonečně malý záblesk zářivé Slávy obklopující Jinochovu Tvář. A hle, celé společenství obyvatel výsostných Říší bylo stíženo náhlým zmatkem a ti, jež si Bůh oblíbil, se v hlubokém obdivu před Ním vrhli k zemi. On vpravdě zjevil slávu, jakou nikdo z celého stvoření nespatriil, neboť povstal, aby Sám hlásal Svou Věc všem v nebesích i všem na zemi.

XXXII.

1 To, co ses doslechl o Abrahámovi, Příteli Nadevše Milosrdného, je pravda, a není o tom pochybností. Hlas Boží Mu přikázal nabídnout jako oběť Izáka, aby tak lidé uviděli Jeho pevnost v Boží Víře a Jeho odpoutanost ode všeho kromě Boha. Bylo navíc záměrem Božím, aby se stal obětí za hříchy a nespravedlnost všech národů země. O udělení stejné pocty snažně prosil jednoho pravého Boha, budiž velebeno Jeho jméno a sláva, Ježíš, Syn Mariin. Z téhož důvodu nabídl Muhammad, Apoštol Boží, jako oběť Husayna.

2 Žádný člověk nemůže nikdy tvrdit, že porozuměl povaze skryté a různotvárné milosti Boží. Nikdo neprobádá Jeho vše objímající milosrdenství. Taková byla zvrácenost lidí a jejich provinění, tak žalostné byly strážně, soužící Proroky Boží a jejich vyvolené, že si celé lidstvo zasluhuje utrpení a zánik. Skrytá a milující prozřetelnost Boží jej však viditelnými i neviditelnými silami chrání a bude chránit před trestem za jeho hříšnost. Zvažuj to ve svém srdci, aby ti mohla být zjevena pravda, a zůstaň Jeho stezce věrný.

XXXIII.

1 Nařídili jsme, aby Slovo Boží s veškerými svými možnostmi bylo lidem projeveno v dokonalém souladu s podmínkami, jež předem ustanovil Vševědoucí, Nadevše Moudrý. Stanovili jsme dále, že závojem Jeho utajení nebude nic, než Jeho vlastní Já. Vskutku taková jest Naše moc dosáhnout Svého Záměru. Jestliže by bylo Slovu dovoleno uvolnit náhle všechny síly, které v sobě skrývá, žádný člověk by neunesl váhu Zjevení tak mocného. Nikoli, vše na nebesích i na zemi by před ním zděšeně prchlo.

2 Zamysli se nad tím, co bylo sesláno Muhammadovi, Apoštolu Božímu. Míru Zjevení, jehož byl nositelem, jasně předem stanovil Všemohoucí, Nadevše Mocný. Ti, kdo Mu naslouchali, však mohli Jeho záměru porozumět jen v rozsahu, jež byl úměrný jejich postavení a duchovním způsobem. Podobně také On odhalil Tvář Moudrosti úměrně jejich schopnosti nést břemeno Jeho Poslání. Jakmile lidstvo dosáhlo stupně dospělosti, Slovo odhalilo lidským očím skryté síly, jimiž bylo obdařeno, síly, jež se projeví v celé své slávě v roce šedesát, kdy se Odvěká Krása objevila v osobě 'Alího Muhammada, Bába.

XXXIV.

1 Všechna chvála a sláva budiž Bohu, Jenž silou Své moci vyvedl Své stvoření z nahoty nebytí a oděl je šatem života. Ze všech stvořených věcí si pro Svou obzvláštní přízeň zvolil čistou, drahokamu podobnou skutečnost člověka a vložil do ní jedinečnou schopnost poznat Jej a zrcadlit velikost Jeho slávy. Toto dvojí vyznamenání, člověku udělené, zbavilo jeho srdce sněti všech marnivých žádostí a učinilo jej hodným roucha, jímž ho Stvořitel ráčil odít. Posloužilo k záchraně jeho duše před prokletím nevědomosti.

2 Tento šat, jímž byly ozdobeny tělo a duše člověka, je prvním základem jeho blahobytu a růstu. Ó jak požehnaný bude Den, kdy se člověk s pomocí milosti jednoho pravého Boha vysvobodí z pout a zkaženosti světa a všeho, co se v něm nalézá, a dojde pravdy a trvalého odpočinku ve stínu Stromu Poznání!

4 Písňě, jež slavík tvého srdce zpívá ve veliké lásce k svým přátelům, doletěly k jejich uším a přiměly Mne, abych odpověděl na tvé otázky a zjevil ti ta tajemství, jež je Mi dovoleno odhalit. Ve svém ctěném dopise se ptáš, který z Proroků Božích má být považován za nadřazeného ostatním. Buď si jist, že podstata všech Proroků Božích je jedna a tatáž. Jejich jednota je dokonalá. Bůh, Stvořitel, praví: Nižádného rozdílu není mezi Nositeli Mého

Poselství. Mají jen jediný záměr a Jejich tajemství je týmž tajemstvím. Upřednostňovat jednoho na úkor druhých, či vyzdvihovat jisté z nich nad ostatní není v žádném případě dovoleno. Každý pravý Prorok považoval Svě Poselství za v zásadě shodné se Zjevením všech Proroků, kteří Mu předcházeli. Nedokáže-li tedy některý člověk pochopit tuto pravdu a následkem toho popustí uzdu marnivým a nepatřičným řečem, nikdo, jehož zrak je bystrý a rozum osvícený, nedovolí, aby ta planá slova otřásla jeho vírou.

5 Míra zjevení Proroků Božích v tomto světě se však musí různit. Každý z nich byl Nositelem zvláštního Poslání a byl pověřen zjevit se skrze přesně stanovené skutky. Proto se zdá, že se ve své velikosti různí. Jejich Zjevení může být připodobněno ke světlu měsíce, ozařujícímu zemi. Ač kdykoli vyjde, zjevuje novou míru svého jasu, přece jeho vnitřní nádhery nikdy neubývá a jeho světlo nemůže vyhasnout.

6 Je proto jasné a zřejmé, že žádná patrná odlišnost v síle jejich světla není vlastní světlu samotnému, spíše má být přičítána nestejně vnímavosti lidí a neustále se měnícímu světu. Všem Prorokům, které si Všemocný a Nesrovnatelný Stvořitel usmyslel seslat národům země, bylo svěřeno Poselství a všichni byli pověřeni jednat tak, aby to nejlépe naplňovalo požadavky věku, v němž se objevili. Boží záměr v seslání Proroků lidem je dvojitý. Prvním záměrem je vysvobodit děti lidí z temnot nevědomosti a vést je ke světlu pravého porozumění. Druhým je zaručit lidstvu pokoj a mír a poskytnout všechny prostředky, s jejichž pomocí mohou být nastoleny.

7 Prorokové Boží mají být považováni za lékaře, jejichž úkolem je pěstovat blahobyť světa a jeho národů, aby skrze ducha jedinosti zbavili rozdělené lidstvo jeho nemocí. Nikdo nemá právo pochybovat o jejich slovech či znevažovat jejich chování, neboť jen oni jediní mohou tvrdit, že porozuměli nemocnému a předepsali mu správný lék. Žádný člověk, jakkoli bystrá je jeho vnímavost, nemůže nikdy doufat, že dosáhne výšin, jichž dosahuje moudrost a chápavost lékaře Božského. Není tedy divu, že léčení, předepsané lékařem dnes, se tak docela neshoduje s tím, které předepsal dříve. Jak jinak by to mohlo být, vyžadují-li potíže, kterými je trpící postižen, v každém stupni nemoci zvláštní lék? Podobně vždy, když Prorokové Boží zaplavili svět zářivým jasem Denice Božského poznání, vybízeli jeho národy k přijetí světla Božího pokaždé těmi prostředky, jež nejlépe vyhovovaly potřebám věku, v němž se objevili. Tak byli schopni rozptýlit temnotu nevědomosti a obklopit svět slávou vlastního poznání. Každý prozíravý člověk musí proto upřít své oči k nejvnitřnější podstatě oněch Proroků, neboť jejich jediným záměrem vždy bylo vést chybující a přinášet pokoj trpícím. Tyto dny nepatří blahobytu a jásání. Lidstvo je ve spárech mnohých nemocí. Usiluj proto o záchranu jeho života prospěšným lékem, který připravila všemocná ruka neomylného Lékaře.

8 A nyní k tvému dotazu o povaze náboženství. Věz, že ti, již jsou vpravdě moudří, připodobňovali svět lidskému tělu. Jako tělo člověka potřebuje roucho, jímž by se odělo, také tělo lidstva musí zdobit šat spravedlnosti a moudrosti. Jeho rouchem je Zjevení, jež mu uděluje Bůh. Kdykoli takové roucho splní svůj účel, Všemohoucí jej zajisté obnoví. Neboť každý věk si žádá čerstvou míru Světla Božího. Každé Zjevení Boží bylo sesláno tak, aby vyhovovalo podmínkám věku, v němž se objevilo.

9 Co se týče tvého dotazu o výrocích vůdců předešlých náboženství, každý moudrý a chvályhodný člověk se nepochybně takových planých a neužitečných slov vyvaruje. Nesrovnatelný Tvůrce stvořil všechny lidi z téže podstaty a povýšil jejich skutečnost nad ostatní ze Svých tvorů. Úspěch či nezdar, zisk či ztráta musejí tedy nutně záviset na vlastní snaze člověka. Čím větší je jeho úsilí, tím větší bude jeho pokrok. Rádi bychom doufali, že svěží vláha štědrosti Boží dá květinám pravého porozumění vyrašit z prsti lidských srdcí a smyje z nich všechny světské poskvrny.

XXXV.

1 Přemýšlej chvíli. Co podněcovalo v každém Zřízení národy země k tomu, aby se stranily Projevu Nadevše Milosrdného? Co je pobízelo, aby se od Něj odvracely a braly v pochybnost Jeho Pravomoc? Kdyby lidé rozjímali nad těmito slovy, jež splynula z Pera Božského Ustanovitele, jeden a každý z nich by si pospíšil přijmout pravdu tohoto Bohem uděleného Zjevení, jež přetrvává navždy, a dosvědčil by to, co slavnostně stvrdil On Sám. To

závoj marnivých představ vstupoval a bude stále vstupovat ve dnech Projevů Jednoty Boží a Denic Jeho věčné slávy mezi Ně a zbytek lidstva. Neboť v oněch dnech se Ten, Jenž jest Věčná Pravda, projevuje v souladu s tím, co zamýšlel On Sám, nikoli podle přání a očekávání lidí. Jak zjevil On: „A kdykoli přišel k vám posel s něčím, co duše vaše si nepřály, zpyšněli jste: jedny jste prohlásili za lháře a druhé jste zabili.“

2 Nemůže být žádných pochybností, že kdyby se byli tito Apoštolové uplynulých věků a cyklů objevili v souladu s marnivými představami zrozenými v lidských srdcích, nikdo by pravdu oněch posvěcených Bytostí neodmítal. Ač si takoví lidé připomínali jednoho pravého Boha dnem i nocí a oddaně vykonávali své pobožnosti, nakonec přece nepoznali Jasně Světlo Božích znamení a Projevy Jeho nezvratných důkazů a nedovedli získat podíl na Jejich milosti. Písma to dosvědčují a nepochybně jsi o tom slyšel.

3 Zamysli se nad Zřízením Ježíše Krista. Hle, jak Jej všichni učení onoho pokolení popřeli, ač dychtivě předvíдали příchod Zaslíbeného. Odsoudili Jej Annáš, nejučenější mezi duchovními Jeho dne, i Kaifáš, velekněz, a vynesli nad Ním rozsudek smrti.

4 Podobně, když se objevil Muhammad, Prorok Boží - kéž jsou Mu všichni lidé obětováni - učení mužové Mekky a Mediny se proti Němu v raných dnech Jeho Zjevení pozvedli a odmítli Jeho Poselství, zatímco ti, kteří postrádali jakékoli vzdělání, Jeho Víru přijali. Přemýšlej chvíli. Pohleď, jak Balál, Etiopan, ač nevzdělaný, vystoupil do nebe víry a jistoty, zatímco 'Abdu'lláh Ubayy, vůdce mezi učenými, se zlovolně snažil Mu vzdorovat. Hle, jak pouhého pastýře uchvátilo nadšení slov Božích natolik, že získal přijetí do příbytku svého Nadevše Milovaného a shledal se s Tím, Jenž jest Pánem lidstva, zatímco ti, kdo se pyšili znalostmi a moudrostí, zbloudili daleko z Jeho stezky a zůstali připraveni o Jeho milost. On proto napsal: „Vznešení mezi vámi budou poníženi a poníženi budou povznešeni.“ Odkazy k tomuto námětu se nacházejí ve většině z nebeských Knih i ve výročí Proroků a Poslů Božích.

5 Vpravdě pravím, taková jest velikost této Věci, že otec opustí syna a syn opustí otce. Přivolejte si na mysl příběh Noemův a Kenaanův. Kéž dá Bůh, ať se v tyto dny nebeského potěšení nepřipravíte o lahodné pokrmy Nadevše Slavného Boha a v čase tohoto duchovního Jara ať se podílíte na proudech Jeho milosti. Povstaňte ve jménu Toho, Jenž jest Cílem všeho poznání, a zcela odpoutáni od vzdělanosti lidské, pozvedněte své hlasy a rozhlašujte Jeho Věc. Přisahám při Denici Zjevení Božího! V okamžiku, kdy se pozvednete, uhlídáte, že vaše srdce přetékaají záplavou božského vědění a spatříte, že se vám divy Jeho nebeské moudrosti zjevují v celé své slávě. Kdybyste ochutnali sladkosti slov Nadevše Milosrdného, opustili byste bez váhání své já a položili životy za Milovaného.

6 Kdo může vůbec uvěřit, že tento Služebník Boží choval kdy ve Svém srdci touhu po nějaké světské poctě či prospěchu? Věc, pojící se s Jeho Jménem, je vysoko nad pomíjivostí tohoto světa. Popatřte na Něj, na vyhnance a oběť útlaku, v tomto Největším Vězení. Nepřátelé na Něj zaútočili ze všech stran a budou tak činit do konce Jeho života. Cokoli k vám tedy mluví, je zcela v zájmu Boha, aby tak národy země mohly očistit svá srdce od poskvrn zlovolných žádostí, strhnout svůj závoj a dojít poznání jednoho pravého Boha - nejvznešenějšího postavení, o něž člověk může usilovat. Jejich víra či nevíra v Mou Věc Mi neprospěje, ani neuškodí. Vyzýváme je zcela v zájmu Boha. On se vpravdě obejde beze všech Svých tvorů.

XXXVI.

1 Věz, že když Syn Člověka oddal Svůj dech Bohu, celé stvoření zaplakalo velikým pláčem. Díky Jeho oběti však bylo vše stvořené naplněno novými možnostmi. Důkazy o tom, jak je dosvědčují všechny národy země, jsou nyní před tebou zjeveny. Nejvyšší moudrost, kterou vyřkli mudrcové, nejhlubší učenost, již kdy odhalila mysl, umění, jež vyšlo z těch nejschopnějších rukou, a vliv uplatňovaný nejmocnějšími z vládců - to vše jsou pouhé projevy oživující síly, kterou uvolnil Jeho vše převyšující, Nadevše pronikavý a zářivý Duch.

2 Dosvědčujeme, že když přišel na svět, zaplavil nádherou Svě slávy vše stvořené. Skrze Něj se malomocní uzdravili z malomocenství zvrácenosti a nevědomosti. Skrze Něj byli

vyléčení necudní a zbloudilí. Skrze Jeho moc, zrozenou ze Všemocného Boha, se otevřely oči slepců a byly posvěceny duše hříšníků.

3 Malomocenstvím je možno rozumět jakýkoli závoj vstupující mezi člověka a poznání Pána, jeho Boha. Kdo dopustí, aby byl od Něj odloučen, je vskutku malomocný a v Království Boha, Mocného, Nadevše Chváleného, nebude vzpomínán. Vydáváme svědectví, že mocí Slova Božího byli všichni malomocní očištěni, všechny nemoci byly vyléčeny a všechny lidské neduhy zažehnány. On to jest, Kdo očistil svět. Požehnaný člověk, jenž se s tváří zářící světlem k Němu obrátil.

XXXVII.

1 Požehnaný člověk, jenž doznal svou víru v Boha a v Jeho znamení a rozpoznal, že „On nebude ze Svých činů tázán“. Takové poznání Bůh učinil ozdobou každé víry již v jejich základech. Na něm zajisté záleží přijetí všech dobrých skutků. Upřete k němu svůj zrak, aby vám našeptávání reptajících nedalo uklouznout.

2 Kdyby měl prohlásit zákonem, co bylo od nepaměti zakázáno, a zapověděl to, nač se po všechny časy pohlíželo jako na zákonné, nikdo nebude oprávněn brát v potaz Jeho pravomoc. Kdokoli zaváhá, byť by to bylo na chvíli kratší okamžiku, bude považován za hříšníka.

3 Kdo nepoznal tuto vznešenou zásadní pravdu a nedospěl k tomuto velebnému postavení, bude zmitán poryvy pochybností a slova nevěřících svedou jeho duši z cesty. Kdo onu zásadu ocenil, bude nadán nejdokonalejší stálostí. Všechna čest tomuto nadevše slavnému postavení, zmínka o němž zdobí každou ze vznešených Desek. Takové jest učení, které vám dává Bůh, učení, jež vás odvede od všelikých rozpaků a pochybností a umožní vám dojít spasení v tomto světě i ve světě příštím. On jest vpravdě Věčně Odpouštějící a Nejštedřejší.

XXXVIII.

1 Buď si jist, že Světlo Božího Zjevení bylo v každém Zřízení lidem sesláno v přímé úměrnosti k jejich duchovní způsobilosti. Pohleď ke slunci. Jak slabounké jsou jeho paprsky v okamžení, kdy se objevuje nad obzorem. Jak jeho teplo a moc postupně stoupají, když se přibližuje zenitu, umožňují průběžně všemu stvořenému, aby rostoucí síle jeho světla přivykalo. Jak plynule klesá, až do místa svého západu. Kdyby mělo projevit síly, jež v sobě ukrývá, náhle, bezpochyby by všemu stvořenému uškodilo. ... Stejně kdyby mělo Slunce Pravdy zjevit náhle, v samých počátcích svého projevu, plnou míru moci, kterou je prozřetelnost Všemohoucího obdařila, země lidského porozumění by byla zpusťována a zpleněna, neboť srdce lidí by neunesla sílu jeho zjevení a nedokázala zrcadlit jeho světlo. Zdrčení a udolání by zanikli.

XXXIX.

1 Buď pochválen, ó Pane, můj Bože, za úžasná zjevení Svého nevyzpytatelného řízení a nepřeborných béd a strastí, které jsi Mi určil. Jednou jsi Mne přivedl do rukou Nimrodových, jindy jsi dovolil rodu faraonovu, aby Mne pronásledoval. Ty jediný můžeš Svým všeobjímajícím poznáním a řízením Své Vůle odhadnout nesčíslná soužení, jimiž jsem v jejich rukách trpěl. Poté jsi Mne uvrhl do vězeňské cely bezbožníků a jiné příčiny to nemělo, než že jsem byl pohnut šeptat do uší přízní obdařených obyvatel Tvého Království náznaky vize, již jsi Mne ze Svého vědění naplnil a jejíž smysl jsi Mi silou Své moci zjevil. A znovu jsi nařídil, abych byl sťat mečem nevěřícího. A dále jsem byl ukřižován, že jsem lidským očím odhalil skryté drahokamy Tvé skvoucí se jednoty a že jsem jim zjevil obdivuhodná znamení Tvé svrchovanosti a navždy trvající moci. Jak hořkým pokořením jsem byl zasypan ve věku následujícím, na pláni Karbilá! Jak osamocen jsem se mezi Tvými lidmi cítil! Do jaké bezmocnosti jsem v oné zemi upadl! Nenasyceni touto pohanou Mne Mí pronásledovatelé sťali, ve výšce nesli Mou hlavu ze země do země, stavějíce ji na odiv zrakům nevěřícího davu,

a pokládali ji na stolce zvrácených a bezbožných. Posléze jsem byl zajat a Mou hrud' učinili terčem pro střely zlovlné krutosti Mých nepřátel. Mé končetiny byly provrtány olovem a Mé tělo roztrháno. A konečně, hle, jak se Mí zrádní nepřátelé proti Mně v tento Den srotili a bezustání strojí úklady, jak by vnesli jed nenávisti a zloby do duší Tvých služebníků. Pletichaří celou svou mocí, aby dosáhli svého záměru. ... Přestože je Má tíseň žalostná, ó Bože, můj Milovaný, vzdávám Ti díky a Můj Duch je vděčný za vše, co Mne na stezce Tvé libosti potkalo. Jsem dokonale spokojen s tím, co jsi pro Mne stanovil, a vítám, jakkoli neblahé, bolesti a smutky, jež Mám přestát.

XL.

1 Ó můj Milovaný! Tys do Mne vdechl Svůj Dech a rozloučil jsi Mne s Mým vlastním Já. Poté jsi nařídil, aby ve Mne nezůstalo mezi závistivými a zvrácenými nic více, než mlžný odraz, pouhý znak Tvé skutečnosti. Hle, jak oklamání tímto emblémem proti Mně povstali a zasyпали Mne svým zavržením. Odhal proto Svě Já, ó Můj Nadevše Milovaný, a vysvobď Mne z Mé tísně.

2 Nato Hlas odpověděl: „Já miluji ten emblém a vroucně jej uchovávám v srdci. Jak mohu souhlasit, aby na něj pohlížely pouze Mé oči, aby jej nepoznalo žádné srdce kromě srdce Mého? Při Mé kráse, jež jest stejná jako Krása Tvá! Přeji si skrýt Tě před vlastníma očima, o lidských očích ani nemluvě!“

3 Hotovil jsem se k odpovědi, když hle, Deska byla náhle u konce, zanechávajíc Můj námět nedokončen a perlu Mé promluvy nenavlečenu.

XLI.

1 Bůh je Mým svědkem, ó lidé! Na Svém lůžku jsem spal, když hle, zavál nade Mnou vánek Boží a z dřimoty Mne probudil. Jeho oživující Duch Mne vskřísil a Můj jazyk se odpoutal, aby dal zaznít Jeho volání. Neobviňujte Mne, že jsem zhřešil proti Bohu. Nepohlížejte na Mne svýma očima, ale Mýma. Tak vás nabádá Ten, Který jest Dobrotivý, Vševědoucí. Myslíte si, ó lidé, že je v Mé moci ovládat konečnou Vůli a Záměr Boží? Jsem dalek toho, abych tvrdil něco takového. To dosvědčuji před Bohem Všemohoucím a Vzneseným, Vševědoucím a Nadevše Moudrým. Kdyby konečný osud víry Boží ležel v Mých rukou, nikdy bych nesvolil, ani na jediný okamžik, projevit se vám a nedovolil bych jedinému slovu, aby opustilo Mé rty. To vpravdě potvrdí Bůh Sám.

XLII.

1 Ó synu Spravedlnosti! V nočním čase se krása nesmrtelné bytosti uchýlila ze smaragdových výšin věrnosti k Sadratu'l-Muntahá a zaplakala takovým pláčem, že Shromáždění na výsostech i obyvatelé výsostných říší zanaříkali nad Jejím bédováním. Nato padla otázka, proč to nařikání a pláč. Odvětila: Jak mi bylo kázáno, vyčkávala jsem na vrcholku věrnosti, a přece jsem se od těch, kdož přebývají na zemi, vůně věrnosti nenadechla. Volána pak k návratu, hle! Spatřila jsem jisté holubice svatosti zle trápené ve spárech pozemských psů. Nato Panna Nebeská, záříc nezahalena závojem, přispěchala ze Svého mystického sídla, otázala se na jejich jména a všechna byla vyslovena, až na jedno. Na naléhání bylo vyřčeno první písmeno, a obyvatelé komnat nebeských se spěchem opustili své příbytky slávy. A když bylo vysloveno písmeno druhé, do jednoho se vrhli do prachu země. V tom okamžiku zazněl hlas z nejtajnější svatyně: „Potud, a ne dále.“ Vpravdě svědčíme o tom, co učinili a co činí nyní.

XLIII.

1 Ó Afnáne, ó Ty, který jsi ratolestí Mého dávného Kmene! Nechť na tobě spočine Má sláva a milující laskavost. Jak rozhlehlý je svatostánek Věci Boží! Skýtá stín všem národům a

příbuzenstvům země a zanedlouho pod svou ochranou shromáždí celé lidstvo. Nadešel den tvé služby. Nesčíslné Desky podávají svědectví o darech, jež ti byly uděleny. Povstaň k velikému vítězství Mé Věci a mocí své promluvy si podmaň srdce lidí. Musíš se vykazovat tím, co zajistí pokoj a blahobyt utlačovaným a nuzným. Opásej svá bedra úsilím, ať můžeš uvolnit zajatce z jeho řetězů a umožnit mu dojít pravé svobody.

2 Spravedlnost v tento den nařiká nad svým údělem a Právo sténá pod jhem útlaku. Těžká mračna krutosti vrhla stín na tvář země a obklopila všechny její národy. Tahy Svého Pera slávy jsme na výzvu všemocného Ustanovitele vdechli každé lidské schránce nový život a do každého slova jsme vložili novou moc. Vše stvořené šíří důkazy této celosvětové obnovy. Toto jest největší, nejradostnější zvěst, již Pero tohoto Ukřivděného lidstvu přineslo. Čeho se obáváte, Mí draze milovaní? Kdo vám může nahnat strach? Pouhá stopa vláhy rozpustí zatvrzelou hlínu, z níž je to zvrácené pokolení uhněteno. Postačí pouze, shromáždíte-li se, a armády těchto marnivých a nicotných lidí se rozutečou. ...

3 Každý prozíravý člověk dnes připustí bez váhání, že rady zjevené z Pera tohoto Ukřivděného jsou největší oživující silou pokroku ve světě a povznesení všech jeho národů. Povstaňte, ó lidé, a silou Boží moci odhodlejte se zvítězit nad sebou samými, aby celá země mohla být osvobozena a posvěcena, nesloužíc již bohům svých marnivých představ - bohům, kteří přivodili nešťastníkům, kteří je vzývají, takové ztráty a kteří nesou vinu za jejich ubohost. Tyto modly jsou překážkou bránící člověku v jeho úsilí stoupat po stezce dokonalosti. Chováme naději, že Ruka Boží moci propůjčí lidstvu své přispění a vyvede jej ze stavu žalostného ponížení.

4 V jedné z Desek byla zjevena tato slova: Ó lidé Boží! Nezanepřázdňujte se vlastními zájmy. Nechť se vaše myšlenky upínají k tomu, co napraví osud lidstva a posvětit srdce a duše lidí. Toho lze nejlépe dosáhnout čistými a svatými skutky, ctnostným životem a nepokřiveným chováním. Smělé činy zajistí této Věci veliké vítězství a zbožná povaha podpoří její sílu. Držte se spravedlnosti, ó lidé Bahá! Toto jest vpravdě přikázání, které vám uděluje tento Ukřivděný a první volba Jeho neomezené Vůle pro každého z vás.

5 Ó přátelé! Patří se, abyste obcerstvi a vskřísili své duše skrze milostivou přízeň, jíž jste v tomto čase Božského duši uchvacujícího Jara zahrnováni. Denice Jeho veliké slávy vás zaplavila svou září a zastínila vás oblaka Jeho nekonečné milosti. Jak vysoká bude odměna toho, jenž se nepřipravil o tak štědrý dar, neselhal a poznal krásu svého Nadevše Milovaného v Jeho novém rouše. Buďte ve střehu, neboť Zlý číhá v záloze, hotov vás polapit. Obrňte se proti jeho hříšným úkladům a vedeni světlem Vševidoucího Boha prchněte z temnot, jež vás obklopují. Nechť vaše vize objímá raději celý svět a neomezuje se pouze na vás samotné. To Zlý vám brání pozvednout se a zdržuje duchovní pokrok dětí člověka.

6 V tento Den je povinností každého, aby se pevně držel všeho, co podpoří zájmy a povznese postavení všech národů a spravedlivých vlád. Každý jednotlivý verš zjevený z Pera Nejvyššího před tváří lidí odemkl a dokořán otevřel dveře lásky a jednoty. Před nedávnem jsme prohlásili - a Naše Slovo je pravdivé-: „Stýkejte se v duchu přátelství a družnosti s následovníky všech náboženství.“ Vše, co vedlo děti člověka k tomu, aby se vyhýbaly jeden druhému, a působilo mezi nimi neshody a rozkol, bylo zjevením těchto slov odstraněno a zrušeno. Z nebes vůle Boží bylo se záměrem zušlechtit svět bytí a povznést mysl a duši člověka sesláno to, co je nejúčinnějším nástrojem k výchově celého lidského rodu. Nejhlubší podstata a nejdokonalejší vyjádření všeho, co národy minulosti řekly či napsaly, se sneslo z nebe vůle Vše Vlastnícího a Navždy Stálého Boha skrze toto nejmocnější Zjevení. V minulých dobách bylo zjeveno: „Láska k vlasti jest součástí víry v Boha.“ Jazyk Vznešenosti však v den Svého projevení prohlásil: „Nemá se pyšnit ten, kdo miluje svou zemi, ale ten, kdo miluje svět.“ Mocí uvolněnou z těchto vznešených slov, propůjčil slavíkům lidských srdcí novou sílu, udal jim nový směr a zahladil ve svatých Knihách Božích stopy všech hranic a omezení.

7 Ó lidé Spravedlnosti! Buďte oslniví jako světlo a nedostižní jako oheň, který vzplál v Hořícím Keři. Jas plamene vaší lásky bezpochyby spojí a sjednotí svářící se národy a příbuzenstva země, prudkost žáru nepřátelství a nenávisti však nemůže, než vyústit v nesvár a skázu. Snažně prosíme Boha, aby zaštilil Svě tvory před zlými úmysly Jeho nepřátel. On vpravdě vládne nade všemi věcmi.

8 Budiž všechna chvála jednomu pravému Bohu - Jeho sláva budiž velebena - neboť On, skrze Pero Nejvyššího, odemkl dveře lidských srdcí. Každý verš oním Perem zjevený je jasné

zářícím portálem odkrývajícíím svatozář zbožného, svatého života a čistých, neposkvrněných skutků. Výzvy a poselství, jež jsme předávali, nebyly nikdy určeny jen jedné zemi, či ku prospěchu pouze jediného lidu. Jako celek musí lidstvo pevně přilnout ke všemu, co mu bylo zjeveno a uděleno. Poté a jen poté dosáhne pravé svobody. Celou zemi ozářila jasná sláva Božího Zjevení. V roce šedesát Ten, Jenž zvěstoval světlo Vedení Božího - kéž je Mu obětováno celé stvoření - povstal, aby ohlásil nové zjevení Ducha Božího a o dvacet let později byl následován Tím, Jehož příchodem se dostalo světu zaslíbené slávy, oné obdivuhodné přízně. Hle, většině lidstva byla dána schopnost naslouchat Božímu nejvznešenějšímu Slovu - Slovu, na němž nutně záleží, shromáždí-li se pospolu všichni lidé a budou-li duchovně vskříšeni. ...

9 Nakloňte srdce, ó lidé Boží, radám svého skutečného Přitele, Jemuž není rovno. Slovo Boží lze připodobnit mladému stromku, jehož kořeny byly vsazeny do lidských srdcí. Je vaší povinností pečovat o jeho růst živou vodou moudrosti a posvěcených, svatých slov, aby jeho kořen pevně zapustil a větve se rozkošatily vysoko, až do nebe a výše.

10 Ó Vy, kdož obýváte zemi! Výjimečná povaha, již se vyznamenává toto Nejvyšší Zjevení, spočívá v tom, že jsme na jedné straně smazali ze stránek svaté Knihy Boží vše, co mezi dětmi lidí vyvolávalo sváry, zášť a zlobu a stanovili jsme základní předpoklady shody, porozumění a dokonalé, trvalé jednoty na straně druhé. Dobře se povede těm, kdo Má ustanovení dodržují.

11 Znovu a znovu jsme napomínali Své milované, aby se vyhýbali všemu, co zavání zlobou, ba aby před tím přímo prchali. Ve světě vládne veliká vřava a lidské mysli jsou v naprostém zmatku. Snažně prosíme Všemohoucího, aby je milostivě osvětlil slávou Své Spravedlnosti a umožnil jim nalézt to, co jim bude ve všech dobách a za všech okolností ku prospěchu. On jest vpravdě Vševlastnící, Nejvyšší.

XLIV.

1 Neodkládejte bázeň Boží, ó učení světa, a suďte spravedlivě Věc tohoto Nevzdělaného, o Němž podávají svědectví všechny Knihy Boha, Ochránce, Skrze Sebe jsoucího. Nepohne vámi strach z Boží nelibosti a bázeň před Tím, Jenž nemá společníka ani Sobě rovného? Ten, Jemuž ukřivdil svět, se s vámi nikdy nestýkal, nestudoval vaše spisy ani se neúčastnil vašich rozprav. Oděv, který nosí, Jeho splývající kadeře i pokrývka Jeho hlavy pravdivost Jeho slov dosvědčují. Jak dlouho při své nespravedlivosti setrváte? Pohlédněte na obydlí, v němž z donucení přebývá Ten, Jenž jest Vtělená Spravedlnost. Otevřete oči a, vidouce Jeho tíseň, pečlivě rozjímejte nad tím, co vaše ruce spáchaly, ať se nepřipravíte o světlo Jeho Božské promluvy a nezůstanete zbaveni svého dílu z oceánu Jeho poznání.

2 Někteří z vás, neurození i vznešení, namítali, že Tento Ukřivděný není členem řádu duchovních ani potomkem Proroka. Rci: Ó vy, kdož tvrdíte, že jste spravedliví! Na okamžení se zamyslete a poznáte, jak nekonečně převyšuje Jeho stávající postavení to, jež má zastávat podle vás. Vůle Všemohoucího nařídila, aby Jeho Věc vystoupila a byla projevena z domu zcela prostého všeho, co vlastní duchovní a doktoři náboženství, mudrcové a učenci.

3 Dech ducha Božího Jej probudil a vyzval Jej, aby vstal a rozhlásil Své Zjevení. V okamžiku, kdy povstal ze Své dřímoty, pozvedl Svůj hlas a počal svolávat celé lidstvo k Bohu, Pánu všech světů. Byli jsme pohnuti zjevit tato slova s ohledem na lidskou slabost a křehkost. Avšak Věc, kterou hlásáme, žádné pero nikdy nevypodobní a jediná mysl nepojme její velikost. To dosvědčuje Ten, u Něhož jest Matka Knih.

XLV.

1 Odvěká Krása přijala řetězy okovů, aby se lidstvo mohlo vysvobodit ze svých pout, a souhlasila, že se stane věznem této mocné Pevnosti, aby celý svět dosáhl pravé svobody. Do poslední kapky vypila pohár žalu, aby všechny národy na zemi došly trvalé radosti a byly naplněny štěstím. Toto jest z milosti vašeho Pána, Nejmilosrdnějšího, Slitovného. Přijali jsme ponížení, ó věřící v Jednotu Boží, abyste vy mohli být povýšeni, a trpěli jsme četným

soužením, abyste vy prospívali a vzkvétali. On přišel znovu vystavět celý svět! Hle, jak ti, kteří se přidružují k Bohu, Jej přinutili přebývat v tom nejopuštěnějším z měst!

XLVI.

1 Nesmutním nad těžkým osudem Svého věznění. Ani se nermoutím Svým ponížením a strastmi, jimiž trpím v rukou nepřátel. Při Mém životě! Oni jsou Mou slávou, slávou, jíž Bůh ozdobil Sebe Sama. Kéž byste to věděli!

2 Hana, kterou jsem musel nést, odkryla slávu, jíž bylo oděno vše stvořené, a skrze krutosti, jež jsem přestál, vyšla na světlo Denice Spravedlnosti a zalila lidstvo svým jasem.

3 Rmoutím se pro ty, kdož zabředli do svých nečistých vášní, a tvrdí, že náleží k Víře Boha, Milostivého, Nadevše Chváleného.

4 Lidem Bahá náleží zemřít pro svět a pro vše v něm a oprostít se ode všeho pozemského tak, aby obyvatelé Ráje mohli dýchat z jejich šatu lahodnou vůni svatosti, aby všechny národy na zemi poznaly na jejich tvářích světlo Nadevše Milosrdného a aby se skrze ně do všech stran šířila znamení a důkazy Boha, Všemohoucího, Nadevše Moudrého. To, že poskvrnili čisté jméno Věci Boží následováním věcí tělesných, je zjevná chyba!

XLVII.

1 Ó Židé! Zamýšlíte-li ještě jednou ukřižovat Ježíše, Ducha Božího, usmrťte Mne, neboť On se vám v Mé osobě zjevil znovu. Nakládejte se Mnou podle vlastního přání, neboť jsem přísahal, že položím Svůj život na stezce Boží. I kdyby proti Mně stály v šiku síly pozemské i nebeské, nebudu se bát nikoho. Následovníci Evangelia! Chováte-li touhu zabít Muhammada, Božího Apoštola, chopte se Mne a skončete Můj život, neboť Já jsem On a Mé Já je Jeho Já. Čiňte se Mnou, jak se vám zlíbí, neboť je největší touhou Mého srdce dosáhnout přítomnosti Mého Nadevše Milovaného v Jeho Království Slávy. Takové jest řízení Boží, víte-li to. Následovníci Muhammadovi! Je-li vašim přáním střelami proděravět hrud' Toho, Jenž dal, že k vám sestoupila Jeho Kniha, Bayán, vložte své ruce na Mne, a stíhejte Mne, neboť Já jsem Jeho Draze Milovaný a zjevení Jeho Samotného, ač Mé jméno není jménem Jeho. Přišel jsem v oblacích slávy a s neporazitelnou svrchovaností, jíž Mne obdařil Bůh. On jest vskutku Pravda a zná věci neviděné. Od vás vpravdě očekávám jednání, jakého se dostalo Tomu, Jenž přišel přede Mnou. To vskutku dosvědčují všechny věci, jste-li z těch, kdož naslouchají.

2 Ó lidé Bayánu! Jestliže jste se rozhodli prolít krev Toho, Jehož příchod vyhlásil Báb, Jehož objevení prorokoval Muhammad a Jehož Zjevení ohlásil Sám Ježíš Kristus, hle, stojím před vámi připraven a bezbranný. Naložte se mnou podle vlastního přání.

XLVIII.

1 Bůh je mým svědkem! Kdyby to nebylo v rozporu s příkazy Desek Božích, radostně bych líbal ruce každému, kdo se pokusil prolít mou krev na stezce Nadevše Milovaného. K tomu bych ho obdaroval tím dílem pozemského jmění, který mi Bůh vlastnit dovolil, přesto že strůjce onoho činu by vyvolal hněv Všemohoucího, vystavil by se Jeho kletbě a zasloužil by si muka trvajíc po celou věčnost Boha, Vlastníka všeho, Spravedlivého, Nadevše Moudrého.

XLIX.

1 Vpravdě věz, že kdykoli tento Jinoch obrací Své oči k Sobě samému, shledává je tím nejnepatrnějším z celého stvoření. Rozjímá-li však nad jasnou září, kterou byl zmocněn zjevit, hle, ono já se před Ním proměňuje ve svrchovanou Moc, prostupující podstatou všech věcí viditelných i neviditelných. Budiž sláva Tomu, Jenž z moci pravdy seslal Projev Sebe Sama a svěřil Mu Své poselství celému lidstvu.

L.

1 Setřeste, ó nevědomí, dřimotu nedbalosti, ať můžete užít jas, jímž Jeho sláva zaplavila celý svět. Jak pošetilí jsou ti, kdož reptají proti předčasnému zrodu Jeho světla. Ó Vy, jejichž vnitřní zrak je slepý! Ať již příliš brzy, či snad příliš pozdě, důkazy Jeho oslnivé slávy jsou nyní skutečně projeveny. Náleží vám ujistit se, zda se takové světlo objevilo, či ne. Není ani ve vaší moci ani v mé stanovit čas, kdy má být zjeveno. Jeho hodinu určila předem nevyzpytatelná moudrost Boží. Spokojte se s tím, ó lidé, co si pro vás přeje Bůh a co vám předurčuje. ... Ó vy, přející mi zlé! Denice věčného Vedení je mým svědkem. Kdyby to bývalo v mé moci, nebyl bych za žádných okolností svolil vyniknout mezi lidmi, neboť Jméno, jež nesu, zcela opovrhne spolčováním se s tímto pokolením, jehož jazyky jsou poskvřeny a srdce falešná. A kdykoli jsem se rozhodl zachovat ticho a klid, vyburcoval mne hlas svatého Ducha, stojícího po mé pravici. Nejvyšší Duch se zjevil před mou tváří, Gabriel mne pojal do svého stínu a Duch Slávy probudil život v mé hrudi a kázal mi pozvednout se a prolomit své mlčení. Je-li váš sluch očištěn a jsou-li vaše uši pozorné, jistě uslyšíte, že všechny údy mého těla, ba všechny atomy mé bytosti, šíří a dosvědčují toto volání: „Bůh, kromě Něhož není Boha, a Ten, Jehož krása vyšla nyní najevo, je zrcadlem Jeho slávy pro všechny, kdož jsou v nebesích a na zemi.“

LI.

1 Ó lidé, přísahám při jednom pravém Bohu! Toto jest Oceán, z něhož vyplynula všechna moře a s nímž bude každé z nich nakonec sjednoceno. Z Něho vyšla všechna Slunce a k Němu se všechna navrátí. Jeho mocí na Stromech Božího Zjevení uzrály plody, z nichž každý sestoupil v podobě Proroka, přinášejícího Poselství Boží tvorům v každém ze světů, jejichž počet může stanovit jen Bůh Svým vše objímajícím Poznáním. Tohoto dosáhl prostřednictvím jediného Písmene Svého Slova, zjeveného Jeho Perem - Perem, jímž pohybuje Jeho příkazující Prst - a Jeho Prst sám je zachováván mocí Pravdy Boží.

LII.

1 Ó lidé, nezbavujte se milosti Boží a Jeho slitovnosti. Kdo tak činí, trpí vskutku žalostnou škodu. Jakže, ó lidé! Vy vzýváte prach a odvracíte se od svého Pána, Milostivého, Nadevše Štědrého? Buďte bohobojní a neřaďte se k těm, kdož pomínou. Rci: Kniha Boží byla seslána v podobě tohoto Jinocha. Uctíván budiž tedy Bůh, nejznamenitější z tvůrců! Dejte si dobrý pozor, ó národy světa, ať neutíkáte před Jeho tváří. Ba pospěšte si dosáhnout Jeho přítomnosti, a buďte z těch, kteří se k Němu navrátí. Modlete se, ó lidé, aby vám bylo odpuštěno, že jste nedostáli své povinnosti k Bohu a zhřešili proti Jeho Věci, a nepatřete k pošetilým. To On vás stvořil, to On skrze Svou Věc živil vaše duše a dal vám poznat Toho, Jenž jest Všemocný, Nejvznešenější a Vševědoucí. To On odhalil vašim očím poklady Svého poznání a dal vám vystoupit do nebe jistoty - jistoty Své neodolatelné, nevyvratitelné a nejvznešenější Víry. Pozor, ať se nepřipravíte o milost Boží, aby tak nepřišlo vniveč vaše dílo, a nezavrhujte pravdu tohoto nejočividněji projeveného, vznešeného, zářícího a slavného Zjevení. Posuzujte spravedlivě Věc Boha, svého Stvořitele, popatřte na to, co sestoupilo z Trůnu na výsostech a rozjímejte nad tím nevinným a posvěceným srdcem. Poté se vám pravda této Věci zjeví zřetelně jako slunce v polední slávě. Buďte pak z těch, kteří v Něj uvěřili.

2 Rci: Prvním a nejpřednějším svědectvím, na němž se Jeho pravda zakládá, je On Sám. Za tímto svědectvím stojí svědectví Jeho Zjevení. Komukoli, kdo nedokáže poznat jedno nebo druhé, jsou určena slova zjevená na důkaz Jeho skutečnosti a pravdy. To jest vpravdě známkou Jeho něžného milosrdenství k lidem. Všechny duše obdařil schopností rozpoznat znamení Boží. Jak jinak by mohl naplnit svědectví, které dal lidem, jste-li z těch, kdo nad Jeho Věcí uvažují srdcem? Nikdy s nikým nenakládá nespravedlivě a nezkouší duši nad její síly. On jest vpravdě Slitovný, Nadevše Milosrdný.

3 Rci: Tak veliká je sláva Věci Boží, že ji vidí i slepí. O kolik zřetelnější je pak těm, jejichž zrak je ostrý a jejichž vidění je nezkalené. Slepí, ač nemohou spatřit světlo slunce, mohou přece cítit teplo, které vydává. Avšak ti mezi lidmi Bayánu, kteří jsou slepí srdcem - a zde je Bůh Mým svědkem - nejsou schopni spatřit záři jeho slávy ani se těšit teplem jeho paprsků, ať na ně svítí jakkoli dlouho.

4 Rci: Ó lidé Bayánu! Vás jsme si na světě vyvolili, abyste Nás poznali a uznávali. Dali jsme vám přiblížit se k pravé straně Ráje - k Místu, z něhož nehynoucí Oheň mnohými jazyky volá: „Není Boha kromě Mne, Nadevše Mocného, Nejvyššího!“ Dejte pozor, ať nedopustíte, abyste byli jakoby závojem uzavření před touto Denicí zářící na úsvitu Vůle vašeho Pána, Nadevše Milosrdného, jejíž světlo zaplavilo malé i velké. Očistěte svůj zrak, ať můžete spatřit její slávu na vlastní oči, nespolehající na jiný, než na svůj zrak, neboť Bůh nikdy nezatížil jedinou duši nad její síly. Tak to bylo sesláno Prorokům a Poslům minulosti a zaznamenáno ve všech Písmech.

5 Usilujte, ó lidé, o přijetí do této širé Nesmírnosti, pro niž Bůh neurčil počátek ani konec, kde povstal Jeho hlas a kde vanou sladké vůně svatosti a slávy. Neodříkejte se Roucha vznešenosti a nedejte svým srdcím připravit se o vzpomínku na vašeho Pána ani uším o lahodné melodii Jeho úžasného a velebného, nejpodmanivějšího, čistého a nanejvýše výmluvného hlasu.

LIII.

1 Ó Násire, Můj služebníku! Bůh, Věčná Pravda, je Mým svědkem. Nebeský Jinoch v tento Den pozvedl nad hlavy lidí překrásný Kalich Nesmrtelnosti a v očekávání setrvává na Svém stolci zvědav, které oko pozná Jeho slávu a která paže se bez váhání napřáhne, aby z Jeho sněhobílé Ruky Pohár přijala a vypila do dna. Zatím se jen nemnozí napili z této jedinečné, pokojně plynoucí milosti Dávného Krále. Takoví obývají v Ráji ta nejvznešenější sídla a jsou pevně ustanoveni na stolcích pravomoci. Při spravedlnosti Boží! Ani zrcadla Jeho slávy, ani zjevitelé Jeho jmen, ani nic stvořeného, co kdy bylo, či co kdy bude, je nikdy nepředčí, jste-li z těch, kdož tuto pravdu chápou.

2 Ó Násire! Znamenitost tohoto Dne je nesmírně povznesena nad hranice lidského chápání, jakkoli rozsáhlé je lidské poznání a jakkoli hluboké lidské porozumění. O kolik ještě převyšuje představy těch, kdož se odchýlili od Jeho světla a uzavřeli se Jeho slávě! Strheš-li žalostný závoj zaslepující tvůj zrak, spatříš štědrost, že se jí od počátku, jenž neměl počátek, do konce, jenž nebude mít konec, nic nevyrovná ani nepřiblíží. Jakým jazykem mají Ona Ústa Boží promlouvat, aby ti, kdož jsou od něj odděleni jakoby závojem, poznali Jeho slávu? Spravedliví a obyvatelé Království na výsostech se zhluboka napijí vína Svatosti v Mém jménu Nadevše Slavný. Kromě nich nebude tohoto dobrodiní účasten žádný.

LIV.

1 Při spravedlnosti Boha, Mého Draze Milovaného! Nikdy jsem neusiloval o světské vůdcovství. Mým jediným záměrem bylo odevzdat lidem to, co mi kázal předat Bůh, Milostivý a Nesrovnatelný, aby se tak odpoutali ode všeho, co se pojí s tímto světem, a dosáhli takových výšin, jaké bezbožní nedokáží pojmout a jaké si vzpurní neumějí představit.

LV.

1 Vzpomeň, ó Země Tá (Teherán), na dny minulosti, kdy tě tvůj Pán učinil sídlem Svého trůnu a zaplavil tě jasem Své slávy. Jak nepřeberné bylo množství posvěcených bytostí, těch symbolů jistoty, kteří ve veliké lásce k tobě položili své životy a obětovali ti vše. Budiž ti dána radost, a blaženost těm, kdo tě obývají. Dosvědčuji, že z tebe vychází, jak každé jasnozřivé srdce ví, živoucí dech Toho, Jenž jest Vytouženým světa. V tobě se zjevilo Neviděné a z tebe vystoupilo to, co bylo lidským očím skryto. Koho máme vzpomenout ze zástupů upřímně tě milujících, jejichž krev byla prolita v tvých branách a jejichž prach se nyní skrývá pod tvou

prstí? Bez přestání tě ovívají vůně Boží a budou tě ovívat věčně. Naše Pero tě s dojetím vzpomíná a velebí oběti krutosti, ony muže a ženy, kteří odpočívají pod tvou zemí.

2 Je mezi nimi Naše vlastní sestra, na niž nyní myslíme na znamení Svě věrnosti a na důkaz Svě milující laskavosti k ní. Jak politováníhodný byl její úděl! V jaké odevzdanosti se navrátila ke svému Bohu! Jen My jsme si toho byli ve Svém všeobjímajícím poznání vědomi.

3 Ó Země Tá! Tys stále z milosti Boží středem, kol něhož se shromažďují Jeho milovaní. Jsou šťastni a šťastný každý utečenec, jenž ve svém utrpení na stezce Boha, Pána tohoto obdivuhodného Dne, vyhledá tvou ochranu! Požehnání ti, kdož vzpomínají jednoho pravého Boha, velebí Jeho Jméno a pilně se snaží sloužit Jeho Věci. Právě o takových lidech se zmiňovaly svaté Knihy minulosti. Právě je zahrnoval Vládce Věřících svou chválou, řka: „Požehnání, jež je očekává, předčí požehnání, jemuž se těšíme my.“ On vskutku promluvil pravdu a My to nyní potvrzujeme. Sláva jejich postavení však není dosud odhalena. Ruka moci Boží však zajisté sejme závoj a vystaví lidskému zraku to, co rozveselí a rozzáří oko světa.

4 Vzdávejte díky Bohu, Věčné Pravdě, Jeho sláva Budiž velebena, že jste došli tak úžasné přízně a byli jste ozdobeni ornamentem Jeho chvály. Čeňte si hodnoty těchto dnů a držte se všeho, co je hodno tohoto Zjevení. On jest vpravdě Rádce, Slitovný, Vševědoucí.

LVI.

1 Nechť tě nic nermoutí, ó Země Tá (Teherán), vždyť Bůh si tě vyvolil za pramen radosti pro celé lidstvo. Bude-li to Jeho vůle, požehná tvůj trůn spravedlivým vládcem, jenž shromáždí stádečko Boží rozehnané vlky. Takový vůdce s radostí a potěšením obrátí tvář k lidu Bahá a nabídne mu svou přízeň. Oči Boží v něm vskutku vidí klenot mezi lidmi. Jemu budiž navždy sláva Boží a sláva všech, kdož obývají království Jeho zjevení.

2 Raduj se velikou radostí, že tě Bůh učinil „Jasným Pramenem světla Svěho“, neboť v tobě se zrodil Projev Jeho Slávy. Buď šťastna pro jméno, jež ti bylo uděleno, pro jméno, skrze něž se Denice milosti rozjasnila svou nádherou a skrze něž byla osvěcena nebesa i země.

3 Zanedlouho se stav tvých záležitostí změní a otěže moci padnou do rukou lidu. Vpravdě, tvůj Pán jest Vševědoucí. Jeho pravomoc se dotýká všech věcí. Buď ubezpečena milostivou přízní svého Pána. Věčně k tobě bude pohlížet oko Jeho láskyplné dobroty. Blíží se den, kdy se tvé sváry změní v mír a pokojný klid. Tak to bylo určeno v obdivuhodné Knize.

LVII.

1 Až opustíš dvůr Mé přítomnosti, ó Muhammade, namiř své kroky k Mému Domu (Bagdádský dům) a jménem svého Pána jej navštiv. Když přistoupíš k jeho dveřím, zastaň před nimi a řci: Kam poděla se Dávná Krása, ó nejvyšší Domove Boží, Ten, na Něhož se upíná uctívající svět a Jenž tě prohlásil znamením Svě vzpomínky všem v nebesích i všem, kdož jsou na zemi? Ach, kde jsou ty dny minulosti, ó Domove Boží, kdy jsi byl učiněn Jeho podnožím, dny, kdy z tebe vycházely tóny nekonečné melodie Nadevše Milosrdného! Co stalo se s tvým klenotem, jehož sláva rozzářila celé stvoření? Kam poděly se dny, kdy On, Dávný Král, učinil tě trůnem Svě slávy, dny, kdy si mezi nebem a zemí vybral jen tebe samotnou za lampu spasení a dal, aby se z tebe na úsvitu a za soumraku šířily lahodné vůně Nadevše Slavného?

2 Kde je, ó Domove Boží, Slunce majestátu a moci, Jež tě zalévalo září Svě přítomnosti? Kde je Ten Jasný Pramen něžného slitování tvého Pána, Neomezeného, Jenž ustanovil Svě sídlo mezi tvými zdmi? Ó trůne Boží, co změnilo tvé uspořádání a otráslo tvými pilíři? Co mohlo uzavřít tvé dveře tvářím těch, kteří tě dychtivě vyhledávají? Proč jsi tak opuštěn? Řekli ti snad, že Milovaného světa pronásledují meče Jeho nepřátel? Pán ti žehnej a žehnáno budiž tvé věrnosti Jemu, neboť jsi Mu zůstal společníkem ve všech Jeho útrapách a smutcích.

3 Dosvědčuji, zes dějištěm Jeho vše převyšující slávy, Jeho nejsvětějším obydlím. Z tebe vyšel dech Nadevše Slavného, dech, jenž ovanul vše stvořené a naplnil radostí hrudě oddaných, kteří obývají příbytky Ráje. Shromáždění na výsostech a ti, kdož přebývají ve Městech Božích Jmen, tě oplakávají a nařikají nad tím, co tě potkalo.

4 Tys stále Znakem jmen a vlastností Všemocného a Bodem, k němuž se upírají oči Pána země i nebes. Stihlo tě to, co stihlo Archu, jež byla učiněna příbytkem Božího slibu bezpečí. Dobře se povede tomu, kdo porozumí smyslu těchto slov a pozná záměr Pána celého stvoření.

5 Šťastní ti, kdož z tebe vdechují lahodné vůně Milosrdného, uznávají tvou vznešenost, ochraňují tvou posvátnost a po všečen čas ctí tvé postavení. Snažně prosíme Všemocného, aby dal, ať se oči těch, kdo se od tebe odvrátili a nedovedli si cenit tvé hodnoty, otevrou a ať vpravdě poznají tebe a Toho, kdo tě z moci pravdy povýšil. Jsou k tobě vskutku slepí a naprosto si tě v tomto dni neuvědomují. Tvůj Pán jest vpravdě Milostivý, Odpouštějící.

6 Dosvědčuji, že skrze tebe zkoušel Bůh srdce Svých služebníků. Požehnán buď člověk, který k tobě namíří Své kroky a navštíví tě. Běda tomu, kdo popře tvé právo a od tebe se odvrátí, kdo znesvětil tvé jméno a zneuctí tvou posvátnost.

7 Nermnuť se, ó Domove Boží, roztrhnou-li nevěřící vedví tvůj závoj svatosti. Bůh tě ve světě stvoření ozdobil klenotem Své vzpomínky. Takovou okrasu nemůže žádný člověk nikdy znesvětit. Za všech okolností se k tobě budou upírat oči tvého Pána. On vpravdě nakloní Svůj sluch modlitbám všech návštěvníků, kteří tě obklopí a budou k Němu volat ve tvém jménu. On jest vpravdě Odpouštějící, Nadevše Milosrdný.

8 Úpěnlivě Tě prosím, ó můj Bože, při tomto Domě, jenž se v odloučení od Tebe tak změnil, jenž nařká, že je vzdálen od Tvé přítomnosti a běduje nad Tvým soužením, abys odpustil mně a mým rodičům a mému příbuzenstvu a těm z mých bratrů, kteří v Tebe uvěřili. Dej, ať jsou Tvou štědrostí uspokojeny všechny mé potřeby, ó Ty, Jenž jsi Král Jmen. Tys Nejštědřejší ze Štědrých a Pán všech světů.

LVIII.

1 Připomeň si, co jsme zjevili Mihdímu, Svému služebníku, v prvním roce Našeho vyhnanství v Zemi Tajemství (Adrianopol). Jemu jsme předpověděli, co zajisté postihne Náš Dům (Baghdádský dům) ve dnech budoucích, aby se nermoutil loupežnými a násilnými činy, které již byly proti němu spáchány. Pán, tvůj Bůh, vpravdě zná vše na nebesích i vše na zemi.

2 Napsali jsme mu: Není to první pokošení, kterého se Mému Domu dostalo. Ve dnech minulosti jej zasypávala urážkami ruka tyranova. V budoucích dnech bude vpravdě tolik ponížen, že zaslzí každé prozíravé oko. Tak jsme ti odhalili věci pod závojem skryté a nevyzpytatelné všem, kromě Boha, Všemocného, Nadevše Chváleného. Až se naplní čas, povýší jej Pán mocí pravdy v očích všeho lidu. Dá, aby se stal Korouhví Jeho Království a Svatiní, kterou obstoupí shromáždění věrných. Tak promluvil Pán, tvůj Bůh, dříve, než nastane den nářku. Toto zjevení jsme ti ve Svě svatě Desce podali, aby tě nermoutilo to, co postihlo Náš Dům při útocích nepřitele. Buď všechna sláva Bohu, Vševedoucímu, Nadevše Moudrému.

LIX.

1 Každý nestranný pozorovatel ochotně přizná, že po celý čas od rozbřesku Jeho Zjevení vyzýval tento Ukřivděný všechno lidstvo, aby obrátilo tváře k Úsvitu Slávy a zakazoval zkaženost, nenávisť, útlak a hříšnost. A přesto, hle, čeho se dopustily utlačitelovy ruce! Žádné pero se neodvážá popsat jeho krutovládu. Ač záměrem Toho, Jenž jest Věčná Pravda, bylo udělit všem lidem život věčný a zajistit jim bezpečí a mír, přece pohleďte, jak povstali, aby prolili krev Jeho milovaných, a vynesli nad Ním rozsudek smrti.

2 Podněcovateli tohoto útlatku jsou právě ty osoby, které, ač tak pošetilé, mají pověst nejmoudřejších z moudrých. Taková je jejich slepota, že s neskutečnou krutostí uvrhli do tohoto opevněného skličujícího Vězení Toho, pro služebníky Jehož Prahu byl stvořen svět. Avšak Všemohoucí, navzdory jim a takovým, kdož zavrhl pravdu tohoto „Velkého Oznámení“, proměnil tento Vězeňský dům v Nejvznešenější Ráj, v Nebe všech Nebes.

3 Neodmítali jsme hmotné příspěvky, jež mohly ulevit našim strážníkům. Každický z Našich společníků Nám však dosvědčí, že Náš svatý dvůr je posvěcen a vysoko povýšen nad hmotné blaho. Navzdory tomu jsme v čas Našeho zajetí v tomto Vězení přijímali takové věci, o něž se Náš nevěřící usilovali připravit. Nalezne-li se člověk, který bude chtít v Našem jménu

vztyčit stavbu z ryzího zlata a stříbra či dům osázený drahokamy nedozírné ceny, bude mu takové přání nepochybně splněno. On vpravdě činí, cokoli si přeje, a ustanovuje, cokoli se Mu zlíbí. Dále bylo uděleno svolení komukoli, kdo by zatoužil vybudovat široko daleko po této zemi vznešené a působivé stavby a věnovat bohatá posvátná území kolem Jordánu k uctívání a službě jednomu pravému Bohu, Jeho sláva budiž velebena, aby se tak mohla splnit proroctví zaznamenaná Perem Nejvyššího ve svatých Písmech a aby se projevilo to, co Bůh, Pán všech světů, v tomto nejvznešenějším, nejsvětějším, mocném a obdivuhodném Zjevení zamýšlel.

4 Před časem jsme vyslovili tato slova: Rozprostři svou suknicí, ó Jeruzaléme! Zvažte je ve svých srdcích, ó lidé Bahá, a vzdejte díky vašemu Pánu, Vykladači, Nejzjevnějšímu.

5 Kdyby byla odhalena tajemství, jež nejsou známa nikomu, než Bohu, celé lidstvo by spatřilo důkazy dokonalé a svrchované spravedlnosti. S jistotou, o níž nelze pochybovat, by všichni lidé přilnuli k Jeho příkázáním a úzkostlivě by je dodržovali. Vpravdě jsme ve Svě Knize určili hojnou a štědrú odměnu pro každého, kdo se odvrátí od hříšnosti a povede čistý a dobrý život. On jest vpravdě Veliký Dárce, Nadevše Štědrý.

LX.

1 Mé zajetí Mi nemůže přivodit hanbu. Nikoli, při mém životě, obdařuje Mne slávou. Co Mne zahanbit může, je chování takových Mých následovníků, již prohlašují, že Mne milují, a přesto kráčejí ve stopách Zlého. Ti jsou vskutku ztraceni.

2 Když se čas vyměřený tomuto Zjevení naplnil a Ten, Jenž jest Denice světa, se objevil v 'Iráqu, kázal Svým následovníkům držet se toho, co je posvětil nad všechny pozemské poskvrny. Někteří dali přednost následování žádostí zvrácených sklonů, zatímco jiní se vydali cestou spravedlnosti a pravdy a byl jim ukázán správný směr.

3 Rci: Mezi lid Bahá není počítán ten, kdo se řídí svými světskými tužbami či ulpívá svým srdcem na pozemských věcech. Mým pravým následovníkem je ten, který, vkročí-li do údolí ryzího zlata, projde jím přímo a odpoutaně jako oblaka a neotočí se zpět, ani se nezastaví. Takový člověk je bezpochyby ze Mne. Z jeho roucha může Shromáždění na výsostech dýchat vůni svatosti. ... A kdyby se setkal s nejkrásnější a nejpůsobivější z žen, nepocítí, že by jeho srdce sváděl nejmenší stín žádosti po její kráse. Takový člověk je vskutku stvořením neposkvrněné čistoty. Tak vás poučuje Pero Dávného z Dnů, jak mu kázal váš Pán, Všemohoucí, Nadevše Štědrý.

LXI.

1 Svět je v porodních bolestech a den za dnem se zmítá stále více. Jeho tvář se obrátila k pobloudilosti a bezvěrectví. Takový bude jeho úděl, že odhalit jej by nyní nebylo přiměřené a vhodné. Jeho zvrácenost dlouho potrvá. A až nadejde určená hodina, znenadání přijde to, co způsobí, že se lidské údy roztřesou. Tehdy a jen tehdy se rozvine Boží Korouhev a Slavík Ráje zatrylkuje svou píseň.

LXII.

1 Připomeň si Můj žal, Mé starosti a Mou úzkost, Mé hoře a zkoušky, Mé postavení zajatce, slzy, jež jsem proléval, hořkost Mé trýzně a nynější uvěznění v této vzdálené zemi. Bůh, ó Mustafá, je Mým svědkem. Kdyby ti řekli, co potkalo Dávnou Krásu, do divočiny bys utekl a zaplakal velikým pláčem. Ve svém žalu by ses tloukl do hlavy a nařikal jako uštknutý zmijí. Buď vděčný Bohu, že jsme odmítli odhalit ti tajemství oněch nevyzpytatelných rozhodnutí, jež na Nás byla seslána z nebes Vůle tvého Pána, Nejsilnějšího, Všemohoucího.

2 Při spravedlnosti Boží! Každého rána, opustiv Svě lůžko, nalezl jsem za Svými dveřmi nahromaděné zástupy utrpení, a každé noci, ukládám-li se, hle! Mé srdce spalují muka, jimiž trpí pro ďábelskou ukrutnost svých nepřátel. S každým kouskem chleba, jenž Dávná Krása okusí, útočí nové utrpení a hořkost nejbědnějších zkoušek je přimísena v každé kapce prošlé

hrdlem. Armáda nepředvídaných pohrom předchází každému Jeho kroku a stíhají Jej legie mučivých trýzní.

3 Takový je Můj úděl. Kéž to ve svém srdci uvážíš. Ať se však tvá duše nermoutí tím, co na Nás seslal Bůh. Nechť tvá vůle splyne s Jeho potěšením, neboť My jsme nikdy po ničem, než po Jeho Vůli netoužili a každé z Jeho neodvolatelných rozhodnutí jsme vítali. Tvé srdce nechť je trpělivé a nelekej se. Nenásleduj cestu těch, kdož se zmítají v nepokoji.

LXIII.

1 Ó ty, jenž ke Mně obracíš svou tvář! Jak jen tvé oči z dálky uzří Mé rodné město (Teherán), zastaň a rci: Z Vězení jsem k tobě přišel, ó Země Tá, se zvěstí od Boha, Pomocníka v Nebezpečí, Jsoucího skrze Sebe. Ohlašuji ti, ó matko světa a fontáno světla pro všechny jeho národy, něžné slitování tvého Pána a zdravím tě ve jménu Toho, Jenž jest Věčná Pravda a zná věci neviděné. Dosvědčuji, že se v tobě zjevil Ten, Jenž jest Skrytým Jménem a na světlo vyšel Nevídaný Klenot. Skrze tebe se odkrylo tajemství všech věcí, minulých i budoucích.

2 Ó Země Tá! Pán jmen na tebe ve Svém slavném postavení vzpomíná. Tys byla svítáním Věci Boží, zřídlem Jeho Zjevení a projevením Jeho Nejvyššího Jména - Jména, které vyvolalo chvění v lidských srdcích i duších. Jak přemnoho bylo žen a mužů, oněch obětí tyranství, jež na stezce Boží položili život mezi tvými hradbami a pod tvým prachem byli pohřbeni tak nelítostně, že každý ctný služebník Boží jejich utrpení oplakává.

LXIV.

1 Je Naším přáním vzpomenout na Příbytek nejvyššího blaha (Teherán), na město svaté, město zářící, jež ovanula vůně Milovaného, v němž byla roztroušena Jeho znamení a zjeveny důkazy o Jeho slávě, v němž se pozvedly Jeho korouhve a byl vystaven Jeho svatostánek, na město, v němž byla odhalena všechna Jeho moudrá rozhodnutí.

2 To město dýchá sladkým shledáním, skrze ně se Bohu přiblížili ti, kdož Jej upřímně milují, a dostalo se jim přijetí do Obydlí svatosti a krásy. Šťastný poutník, jenž k tomuto městu namíří své kroky, bude do něj přijat a napije se vína shledání, skrze hojnou milost svého Pána, Milostivého, Nadevše Chváleného.

3 Přišel jsem k tobě, ó země touhy srdce, se zvěstí od Boha, ohlásit ti Jeho milostivou přízeň a slitování a pozdravit a oslavit tě v Jeho jménu. On, vpravdě, jest nesmírně štědrý a nesmírně dobrotivý. Požehnan budiž člověk, jenž k tobě obrátí svou tvář a ucítí v tobě vůni přítomnosti Boha, Pána všech světů. Jeho sláva budiž tobě a nechť tě obklopí záře jeho světla, neboť Bůh tě učinil rájem pro Svě služebníky a prohlásil, žeš požehnanou, posvěcenou zemí, Jím Samotným jmenovanou v Knihách zjevených Jeho Proroky a Posly.

4 Skrze tebe, ó země jasné slávy, se rozvinul praporec „Není Boha kromě Něj“ a byla pozvednuta korouhev „Vskutku, Já jsem Pravda a znám věci neviděné“. Každému, kdo k tobě zavítá, přísluší, aby byl na tebe hrdý, a na ty, kdož tě obývají, a na ty, kdož jsou ratolestmi Mého Stromu a kdož jsou jeho listy a kdož jsou znameními Mé slávy, kdož Mne následují a milují Mne a na ty, kdož s nejmocnějším odhodláním obrátili tváře k Mému velebnému postavení.

LXV.

1 Vybav si svůj příchod do Města (Konstantinopole), kdy se Sultánovi ministři domnívali, že nejsi obeznámen s jejich zákony a nařízeními, a věřili, že patříš k nevzdělaným. Rci: Ano, při mém Pánu! Jsem nevzdělaný ve všem, kromě toho, co Mne skrze Svou štědou přízeň ráčil naučit Bůh. To nesporně dosvědčujeme a bez váhání vyznáváme.

2 Rci: Jsou-li zákony a nařízení, jichž se držíte, vašim vlastním dílem, nikterak je nebudeme následovat. Takový pokyn Mi dal Nadevše Moudrý, se vším Obeznámený. To bylo Mým obyčejem v minulosti a tak to skrze sílu Boží a Jeho moc v budoucnu zůstane. Toto jest vskutku pravá a správná cesta. Stanovil-li je Bůh, pak, jste-li z těch, kdož mluví pravdu,

předložte důkazy. Rci: Sepsali jsme v Knize, jež neopomíná zaznamenanat jediný skutek sebenepatrnějšího člověka, vše, z čeho Tě obvinili a vše, co Ti učinili.

3 Rci: Patří se, ó Ministři státu, abyste zachovávali příkazy Boží, zapomněli na nařízení a zákony vlastní a byli z těch, jež se nechají vést pravou cestou. To je pro vás lepší než vše, co vlastníte, kdybyste to jen věděli! Přestoupíte-li přikázání Boží, ani nejmenší částička, ani tečka ze všech vašich skutků nebude Jeho očím vítaná. Zanedlouho objevíte následky svých činů v tomto bezcenném životě a bude vám odplaceno. Toto jest vskutku pravda, nepochybná pravda.

4 Jak mnozí byli takoví, již se v uplynulých dobách dopustili stejných činů, a nakonec se navrátili do prachu a propadli nevyhnutelnému osudu, ač jejich společenské postavení převyšovalo Tvé. Kéž by vaše srdce rozvažovala nad Věcí Boží! Vydáte se v jejich stopách a budete přivedeni do obydlí, v němž nenaleznete žádného, kdo by vám byl přítelem či pomocníkem. Budete vpravdě tázáni ze svých činů a voláni k zodpovědnosti za to, že jste nedostáli povinnosti k Věci Boží a výsměšně odvrhli Jeho milované, kteří k vám přicházeli s očividnou upřímností.

5 To vy jste se na ně uradili, vy, kteří jste raději následovali nutkání svých žádostí a opomněli přikázání Boha, Pomocníka v nebezpečí, Všemohoucího.

6 Rci: Cože? Vy lnete k vlastním plánům a příkazy Boží hážete daleko za hlavu? Vskutku, škodíte sami sobě i jiným. Kéž byste si to uvědomili! Rci: Jsou-li vaše předpisy a zásady založeny na spravedlnosti, proč tedy jdete s těmi, kteří vyhovují vašim zvráceným sklonům, a zavrhuje takové, kteří s vašimi žádostmi nesouhlasí? Jaké právo pak máte tvrdit, že mezi lidmi rozsuzujete spravedlivě? Jsou vaše předpisy a zásady takové, že vás opravňují pronásledovat Toho, Jenž před vás předstoupil na váš pokyn, zavrhouvat Jej a každým dnem Mu působit žalostné příkoří? Stalo se, že by vás někdy, byť jen na krátké okamžení neuposlechl? Všichni obyvatelé 'Iráqu a nadto každý bystrý pozorovatel dosvědčí pravdivost Mých slov.

7 Buďte ve svém soudu spravedliví, ó Ministři Státu! Co jsme spáchali, aby to opravňovalo Naše vyhnanství? Jaký přestupek byl důvodem Našeho vypovězení? To My jsme vás vyhledávali, a přece hle, jak jste odmítali Nás přijmout! Při Bohu! Dopouštíte se žalostného bezpráví - bezpráví, jež přesahuje míru jakéhokoli bezpráví pozemského. Sám Všemohoucí je toho svědkem. ...

8 Vězte, že svět a jeho marnosti a zdočnosti pominou. Nepřetrvá nic, než Boží Království, jež nenáleží nikomu, jen Jemu, Svrchovanému Pánu všech, Pomocníku v nebezpečí, Nadevše Slavnému, Všemocnému. Dny vašeho života se rozprchnou, vše, čím se zaměstnáváte a pyšníte, zanikne a společenství Jeho andělů vás zcela jistě svolá na místo, kde se údy všeho stvořeného rozklepou a každému tyranovi naskočí husí kůže. Budete tázáni na to, co vaše ruce v tomto vašem bezcenném životě spáchaly a za vaše činy vám bude odplaceno. Toto jest den, jež vás nevyhnutelně zastihne, a hodina, kterou nikdo neodvrátí. To dosvědčil Jazyk Toho, Jenž mluví pravdu a o všem ví.

LXVI .

1 Buďte bohabojní, obyvatelé Města (Konstantinopole), a nerozsévejte mezi lidmi semena sváru. Nechodte po cestách Zlého. V těch několika málo dnech, zbývajících ještě z vašich životů, kráčejte po cestách jednoho pravého Boha. Vaše dny pominou, jako pomínuly dny těch před vámi. Navrátíte se do prachu, jako se tam navrátili vaši dávní předkové.

2 Vězte, že Já se neobávám nikoho než Boha. V nikoho neskládám Svou důvěru, jen v Něj. K nikomu nelnu, jen k Němu, a nebudu si přát nic, než to, co si pro Mne přeje On. Toto jest vskutku touha Mého srdce, kdybyste jen věděli! Nabídl jsem Svou duši a Své tělo obětí Bohu, Pánu všech světů. Kdokoli poznal Boha, nebude znát jiného než Jej, a kdokoli chová před Bohem bázeň, nebude se bát jiného než Jej, i kdyby před ním měly povstat v šiku všechny armády světa. Nemluví, než na Jeho přikázání, a skrze Boží sílu a Jeho moc nenásledují nic, jen Jeho pravdu. On vpravdě odmění věrné.

3 Vyprávěj, ó služebníku, o tom, cos spatřil v čase Svého příchodu do onoho Města, ať Tvé svědectví mezi lidmi přetrvá a poslouží jako varování těm, kteří věří. Vešli jsme a našli

jsme správce Města a radní jako skupinku dětí hrajících si v písku. Nespátřili jsme jediného dostatečně vyspělého na to, aby od Nás převzal pravdy, jimž Nás naučil Bůh, jediný nedozrál pro Naše obdivuhodná slova moudrosti. Oko našeho nitra hořce zaplakalo nad nimi a nad jejich poklesky a naprostou nevšímavostí k tomu, pro co byli stvořeni. Takové věci jsme vyzorovali v onom Městě a rozhodli jsme se zaznamenat je do Své Knihy, aby jim i zbytku lidstva sloužily jako varování.

4 Rci: Pídíte-li se po tomto životě a jeho marnostech, měli jste o ně usilovat tehdy, když vás ještě uzavíralo mateřské lůno, neboť v tom čase jste se jim stále přibližovali, kdybyste to jen chápali. Avšak od okamžiku svého zrodu, od dosažení dospělosti, se ze světa ustavičně vzdalujete a kloníte se k prachu. Proč tedy projevovat takovou chamtivost ve shromažďování světských pokladů, když vaše dny jsou sečteny a vaše příležitosti takřka ztraceny? Nesetřesete, ó nedbalí, svou dřímotu?

5 Nakloňte sluch radám, které vám v zájmu Božím uděluje tento Služebník. On od vás vpravdě nežádá nejmenší odměnu, spokojuje se s tím, co pro Něj určil Bůh a zcela se podrobuje Jeho Vůli.

6 Dny vašich životů téměř vypršely, ó lidé, a váš konec se rychle blíží. Pomiňte proto, co jste zosnovali a k čemu lnete, a pevně se přidržte příkazů Božích, ať můžete dosáhnout toho, co pro vás zamýšlel, a zařadit se k těm, kdož míří správným směrem. Netěšte se z věcí světa a z jeho prázdných ozdob a nevkládejte v ně své naděje. Spoléhejte na připomínku Boha, Nadevše Vznešeného, Největšího. On zanedlouho obrátí vniveč všechn váš majetek. Nechť On je vaší bází a nezapomínejte na Jeho Smlouvu s vámi a nebuďte z těch, kdož jsou před ním uzavřeni pomyslným závojem.

7 Dejte si pozor, ať se před Bohem nenadýmáte pýchou a nezavrhuje posměšně Jeho milované. Pokorně se pokloňte věrným, kteří uvěřili v Boha a Jeho znamení, těm, jejichž srdce dosvědčují Jeho jednotu, jejichž jazyky hlásají Jeho jedinnost a již nemluví než s Jeho svolením. Takto vás nabádáme ke spravedlivosti a varujeme vás pravdou, snad že se probudíte.

8 Na žádnou duši nevkládejte břemeno, jež byste si nepřáli nést na svých bedrech, a pro nikoho nechtějte nic z toho, co nechcete sami pro sebe. To je Má nejlepší rada vám, kdybyste to jen vzali na vědomí.

9 Mějte v úctě duchovní a učené mezi vámi, ty, jejichž chování odpovídá jejich povolání, ty, kteří nepřestupují hranice ustanovené Bohem a jejichž úsudky jsou v souladu s příkazy zjevenými v Jeho Knize. Vězte, že oni jsou lampami ukazujícími směr všem v nebesích i na zemi. Ti, kdož přehlížejí a zanedbávají duchovní a učené ve svém středu, zrazují vskutku přízeň, kterou jim prokázal Bůh.

10 Rci: Počkejte, až vám Bůh přestane prokazovat Svou přízeň. Naprosto nic Mu neunikne. On zná tajemství nebes i země. Jeho vědění pojímá vše. Neradujte se z toho, co jste učinili, či z toho, co učiníte v budoucnu, ani se netěšte soužením, do kterého jste nás uvrhli, neboť takovými prostředky nebudete moci pozvednout své postavení. Kdybyste jen zkoumali své skutky pronikavým pohledem! Ani se vám nepodaří ubrat na vznešenosti Našemu stavu. Nikoli, Bůh Nám přidá na odměně, již se Nám odvděčí za to, že jsme s neochvějnou trpělivostí přestáli soužení, kterým jsme trpěli. On vpravdě rozmnoží odměnu těch, kdož setrvávají v trpělivosti.

11 Vězte, že od nepaměti byly zkoušky a strasti osudem Božích vyvolených, Jeho milovaných a Jeho služebníků, oproštěných ode všeho kromě Něj, těch, kteří nekupčí a neklamou vzpomínajíce Všemohoucího a kteří nemluví, dokud nepromluvil On, a jednají podle Jeho příkázání. Tak postupoval Bůh v minulosti a tak to do budoucna zůstane. Požehnaní neotřesitelně vytrvalí, ti, kdož jsou trpělivi v nesnázích a strastech, nenaříkají nad ničím, co je postihne, a kráčejí stezkou odevzdanosti. ...

12 Blíží se den, kdy Bůh vyzvedne lid, jenž si připomene Naše dny, jenž bude vyprávět příběh Našich útrap a vyžádá si od těch, kdo s Nými beze stopy důkazu nakládali očividně nespravedlivě, navrácení Našich práv. Bůh zajisté panuje nad životy těch, kteří Nám ukřivdili a je si dobře vědom jejich činů. Za jejich hříchy se jich zcela jistě chopí. On jest vpravdě nejkrutější ze všech mstitelů.

13 Tak jsme vám vylíčili příběhy jednoho pravého Boha a seslali vám to, co předem stanovil, snad že Jej budete prosit o odpuštění a navrátíte se k Němu, budete se upřímně kát

a uvědomíte si své zlé skutky, setřesete svou dřímotu, povstanete ze své nedbalosti, nahradíte, co vám uniklo, a budete z těch, kdož konají dobro. Kdo chce, nechť potvrdí pravdu Mých slov, a kdo nechce, nechť se odvrátí. Mou jedinou povinností je připomenout vám vaše selhání v závazcích k Věci Boží, kdybyste snad byli z těch, kdož na Má varování dbají. Naslouchejte tedy Mým slovům, navratte se k Bohu a kajte se, aby s vámi ve Své milosti měl slitování, smyl vaše hříchy a odpustil vám vaše poklesky. Velikost Jeho milosrdenství vítězí nad prudkostí Jeho hněvu a Jeho laskavost objímá všechny, kdož byli povoláni k životu a oděni rouchem bytí, ať v minulosti či v budoucnosti.

LXVII.

1 V tomto Zjevení se objevilo to, co nikdy doposud. Nevěřící, spatřivše projevené, reptali a prohlašovali: „Tohle je kouzelník, jenž o Bohu lež si vymyslel.“ Oni jsou vskutku vyvrženými lidmi.

2 Rozprávěj národům, ó Pero Dávného z Dnů, o věcech, jež se přihodily v Íráqu. Pověz jim o poslu, kterého shromáždění duchovních oné země vyslalo, aby se s Námí setkal, a který, vstoupiv do Naší přítomnosti, dotazoval se Nás na některé nauky a my jsme mu odpovídali díky Svému vnitřnímu vědění. Tvůj Pán zná vpravdě věci neviděné. „Dovšedčujeme,“ řekl, „že poznání, kterého se ti dostává, je takové, že se Ti nikdo nevyrovná. Poznání však dostatečně neprokazuje vznešenost postavení, jež ti lidé přisuzují. Učiň, mluvíš-li pravdu, co nemohou učinit ani spojené síly národů světa.“ Tak to bylo neodvolatelně stanoveno u dvora přítomnosti tvého Pána, Nadevše Slavného, Milujícího.

3 „Vydej svědectví! Co spatřuješ?“ Ohromením oněměl. A když se mu navrátilo vědomí, řekl: „Vpravdě věřím v Boha, Nadevše Slavného, Nadevše Velebného.“ „Běž mezi lid a rozhlás: „Žádejte, cokoli se vám zlíbí. On má moc učinit, cokoli si přeje. Naprosto nic v minulosti ani v budoucnosti nemůže zmařit Jeho Vůli.“ Rci: „Ó shromáždění duchovních! Zvolte si libovolnou věc a požádejte svého Pána, Milosrdného Boha, aby ji pro vás zjevil. Splní-li vaše přání, pak v Něj pro Jeho svrchovanost uvěřte a nebuďte z těch, kdož Jeho pravdu odmítají.“ „Jitro porozumění se rozbřesko,“ řekl, „a svědectví Nadevše Milosrdného je naplněno.“ Vstal a na příkaz Boha, Nadevše Slavného a Milovaného se navrátil k těm, kteří jej vyslali.

4 Dny mýjely a on se nevracel. Konečně dorazil jiný posel a oznámil Nám, že zmínění lidé opustili svůj prvotní záměr. Jsou to vskutku lidé zavrženíhodní. To se událo v Íráku a Já Sám jsem svědkem toho, co zjevují. Tato událost se roznesla široko daleko, nenalezl se však jediný, kdo by pochopil její význam. Tak jsme to určili. Kéž byste věděli!

5 Při mém Já! Všichni, kdo Nás v dobách minulosti žádali, abychom se prokázali znamením Boha, zamítli Boží pravdu v okamžiku, kdy jsme jim je zjeví. Lidé však povětšinou setrvali v nedbalosti. Ti, jejichž oči osvítilo světlo porozumění, spatří sladkost Nadevše Milosrdného a přijmou Jeho pravdu. To jsou ti opravdově upřímní.

LXVIII.

1 Ó ty, jenž jsi plodem Mého Stromu a jeho listem! Tobě budiž Má sláva a Mé milosrdenství. Nechť se tvé srdce nermoutí tím, co tě potkalo. Budeš-li pozorně zkoumat stránky Knihy života, zcela jistě nalezeš to, co rozptýlí tvůj smutek a ukončí tvou trýzeň.

2 Věz, ó plode Mého Stromu, že řízení Svrchovaného Ustanovitele, týkající se osudu a předurčení, je dvojího druhu. Obojí musí být posloucháno a přijímáno. Jedno je neodvolatelné a druhé, jak to nazývají lidé, „hrozící“. Prvnímu se musejí bezvýhradně podrobit všichni, neboť je pevně a trvale ustanoveno. Bůh je však může pozměnit či odvolat. Ale protože škoda takovou změnou nutně vyvolaná bude větší, než kdyby řízení zůstalo nepozměněno, měli by se všichni ochotně podvolit Božímu záměru a s důvěrou při něm setrvávat.

3 Řízení, které „hrozí“, je však však možno úspěšně odvrátit modlitbou a snažnými prosbami.

4 Kéž Bůh dá, že ty, plod Mého Stromu, a ti, kteří se s tebou přátelí, budete ochráněni od jeho zlych následků.

5 Rci: Ó Bože, můj Bože! Mé ruce od Tebe převzaly svěřenství a ty jej nyní po libosti Své Vůle povoláváš zpět k Sobě. Mně, tvé služebnici, nepřísluší ptát se, proč mne to potkává a proč se to stalo, neboť Tys oslavován ve všech Svých skutcích a Tvých nařízení musíme být poslušni. Tvá služebnice, ó můj Pane, skládá naděje ve Tvou milost a štědrost. Dej, ať se jí dostane toho, co jí k Tobě přiblíží a co jí bude ku prospěchu v každém ze Tvých světů. Tys Odpouštějící, Nadevše Štědrý. Není Boha kromě Tebe, Ustanovitele, Dávného z Dnů.

6 Zahrň požehnáním, ó Pane, můj Bože, ty, kdož před tváří lidí pili víno Tvé lásky a navzdory Tvým nepřátelům doznávali Tvou jednotu, svědčili o Tvé jedinstvu a vyznávali svou víru v to, co způsobilo, že se mezi Tvými tvory rozklepaly údy tyranům a roztrásla se těla pyšných světa. Dosvědčuji, že Tvá Svrchovanost nikdy nezanikne, a Tvou Vůli nic nezmění. Urči těm, kdož k Tobě obrátili tvář, a Svým služebnicím pevně se držícím tvého Spásného lana to, co přísluší Oceánu Tvé štědrosti a Nebi Tvé milosti.

7 Tys Ten, ó Bože, Jenž se prohlásil za Pána Bohatství a všechny Své služebníky označil za bědné a potřebné. Jak jsi napsal. „Lidé, vy chudáci jste na Boha odkázaní, zatímco On soběstačný je a chvályhodný.“ Doznal jsem svou chudobu a rozpoznal Tvé bohatství, nenech mne tedy beze slávy Svých pokladů. Tys vpravdě Svrchovaný ochránce, Vševědoucí, Nadevše moudrý.

LXIX.

1 Vzpomeň si, jak se zachovala matka Ashrafa, který položil život v zemi Zá (Zanján). On se zajisté nalézá v sídle pravdy, v přítomnosti Nejmocnějšího a Všemohoucího.

2 Když se nevěřící tak nespravedlivě rozhodli jej usmrtit, poslali pro jeho matku a přivedli ji, aby jej napomenula a přiměla ho zřít se víry a následovat ve stopách těch, kdož zavrhli pravdu Boha, Pána všech světů.

3 Sotva pohlédla svému synu do tváře, promluvila takovými slovy, že srdce Božích milovaných i těch, kdož jsou shromáždění na výsostech, vykřikla a palčivě se rozbolela žalem. Vpravdě, tvůj Pán ví, o čem Můj jazyk promlouvá. On Sám Má slova dosvědčuje.

4 Obrátila se na něj hovoříc takto: „Můj synu, můj vlastní synu! Neselži a obětuj se na stezce svého Pána. Pozor, ať nezradíš svou víru v Toho, před Jehož tváří se v hlubokém obdivu sklánějí všichni v nebesích i všichni na zemi! Jdi přímo vpřed, můj synu, a vytrvej na stezce Pána, svého Boha. Pospěš dosáhnout přítomnosti Toho, Jenž jest Draze Milovaný všech světů.“

5 Na ní nechť spočine Mé požehnání a Mé milosrdenství, Má chvála a Má sláva. Já Sám jí vynahradím ztrátu syna - syna, který nyní přebývá ve svatostánku Mého majestátu a slávy a jehož tvář září světlem, jež zalévá jasem Panny Nebeské v blankytných komnatách a nadto obyvatele Mého Ráje a ty, kdož sídlí ve městech Svatosti. Každý, jehož oko pohlédne na jeho tvář, zvolá: „Hle, to není nikdo jiný než šlechtný anděl!“

LXX.

1 Rovnováhu světa narušil pulzující vliv tohoto velikého, nového Světového Řádu. Obvyklé pořádky v životě lidstva se rozbourily vlivem tohoto jedinečného a úžasného systému, jemuž podobný smrtelné oči dosud nespátřily.

2 Ponořte se do oceánu Mých slov, ať můžete proniknout k jeho tajemstvím a objevíte všechny perly moudrosti, ukrývající se v jeho hlubinách. Chraňte se zakolísat ve svém odhodlání přijmout pravdu této Věci - Věci, skrze niž byla zjevena síla tkvící v moci Boží a byla ustanovena její svrchovanost. Pospěšte k Němu s tvářemi rozzářenými radostí. Toto jest neměnná víra Boží, věčná v minulosti, věčná v budoucnosti. Nechť k ní ten, kdo hledá dospěje, a jestliže někdo hledat odmítá - Bůh vpravdě dostáváje Sám Sobě a je povznesen nad veškeré potřeby Svých tvorů.

3 Rci: Toto jsou neomylné váhy v sevření Boží ruky. Na nich jsou váženi všichni v nebesích i všichni na zemi a určuje se jejich osud, jste-li z těch, kdož věří této pravdě a uznávají ji. Rci: Skrze ni chudobný bohatne, učený je osvícen a hledajícím je umožněno

vystoupit do přítomnosti Boží. Varujte se učinit ji mezi sebou příčinou sváru. Jako nepohybná hora stůjte pevně ve Věci svého Pána, Mocného, Milujícího.

LXXI.

1 Nezoufejte, ó národy světa, až denice Mé krásy zapadne a nebe Mého svatostánku se vašim očím ukryje. Povstaňte na podporu Mé Věci a mezi lidmi velebte Mé Slovo. Po všechen čas jsme s vámi a posílíme vás mocí pravdy. Vpravdě jsme všemohoucí. Kdo Mne poznal, povstane a bude Mi sloužit s takovým odhodláním, že síly pozemské i nebeské nebudou schopny jeho záměr zmařit.

2 Národy světa tvrdě spí. Kdyby se probudily ze své dřímoty, dychtivě by pospíšily k Bohu, Vševědoucímu, Nadevše Moudrému. Lidé by odhodili veškerý svůj majetek, i kdyby jim byly všechny poklady země, aby na ně Pán vzpomenu, obraceje se k nim třeba jen jediným slovem. Takové ponaučení vám dává Ten, Jenž vládne poznáním, v Desce, kterou oko stvoření nespátrilo a jež není odhalena nikomu, než Jemu Samotnému, všemocnému ochránci všech světů. Opilost hříšnými žádostmi je tolik zmátla, že jsou bezmocni rozpoznat Pána všeho bytí, jehož hlas ze všech stran zvučně volá: „Není Boha kromě Mne, Mocného, Nadevše Moudrého.“

3 Rci: Neradujte se ze svého majetku. Dnes večer je váš, zítra jej budou vlastnit jiní. Tak vás varuje Vševědoucí, se vším Obeznamený. Rci: Můžete říci, že vaše vlastnictví je trvalé a v bezpečí? Nikoli! Při mém Já, Nadevše Milosrdném! Dny vašich životů prolétnou jako závan větru a veškerá vaše okázalost a sláva se rozplyne jako okázalost a sláva těch před vámi. Přemýšlejte, ó lidé! Kam přišly vaše dávné dny, vaše ztracená staletí? Šťastné dny, jež byly zasvěceny vzpomínce na Boha, a požehnané hodiny věnované chvále Nadevše Moudrého. Při mém životě! Ani okázalost mocných, ani poklady bohatých, ani převaha bezbožných nebudou mít trvání. Na jediné Jeho slovo vše zanikne. On vpravdě jest Nadevše Mocný, Vše si podmaňující, Všemohoucí. Jaký prospěch skýtají světské věci, jichž se člověku dostává? To, co by jim přinášelo prospěch, zcela zanedbali. Zanedlouho procitnou ze své dřímoty a shledají, že to, co jim uniklo ve dnech jejich Pána, Všemohoucího a Nadevše Chváleného, nelze dostihnout. Kdyby to jen věděli, zřekli by se všeho, aby jejich jména byla zmíněna před Jeho trůnem. Jsou vpravdě počítáni mezi mrtvé.

LXXII.

1 Nechť to nevnese do vašich srdcí zmatek, ó lidé, až vám bude sláva Mé Přítomnosti odňata a oceán Mé promluvy se utiší. V Mé přítomnosti mezi vámi je moudrost a v Mé nepřítomnosti také, nevyzpytatelná pro každého, kromě Boha, Nesrovnatelného, Vševědoucího. Vpravdě, pohlížíme na vás ze Svě Říše slávy a všem, kteří povstanou k vítězství Naší Věci, přispějeme na pomoc zástupy shromážděnými na výsostech a společenstvím Svých vyvolených andělů.

2 Ó národy na zemi! Bůh, Věčná Pravda, je mým svědkem, že lahodností slov, kterými promlouval váš Pán, Nespoutaný, vytryskly ze skal prameny čistých, pokojně plynoucích vod. A vy stále spíte. Odhodte své jmění a na křídlech odpoutání se povznete nadevše stvořené. Tak vám káže Pán stvoření, Jehož Pero vyburcovalo svými tahy duši lidstva.

3 Víte vy, z jakých výšin váš Pán, Nadevše Slavný, volá? Myslíte si, že poznáváte Pero, jímž vám váš Pán a Pán všech jmen, rozkazuje? Nikoli, při mém životě! Kdybyste to jen věděli, zřekli byste se světa a celým srdcem pospíšili do přítomnosti Draze Milovaného. Vaše duše by byly Jeho Slovem tolik unešeny, že by uvedly do pohybu vyšší svět, o tomto malém a bezvýznamném ani nemluvte! Tak na znamení Mé milosti sestoupily proudy štědrosti z nebe Mé laskavé dobroty, abyste mohli přináležet k vděčným. ...

4 Dejte pozor, ať mezi vámi nevyvolají rozpory tělesné žádosti a zvrácené sklony. Buďte jako prsty jedné ruky, orgány jednoho těla. To vám radí Pero Zjevení, jste-li z těch, kteří věří.

5 Pomysli na Boží milosrdenství a Jeho dary. On vám nařizuje to, co vám bude prospěšné, ač se Sám dobře obejde beze všech tvorů. Vaše zlé činy Nám nikdy neuškodí, a

vaše dobré skutky Nám nepřinesou prospěch. Vyzýváme vás pouze v zájmu Božím. To každý rozumný a chápající člověk potvrdí.

LXXIII.

1 Je patrné a jasné, že byly-li by strženy závoje ukrývající skutečnosti projevů Božích Jmen a Vlastností, ba podstatu všeho stvořeného, viditelného i neviditelného, nezůstane nic, než Znamení Boží - Znamení, které On Sám do těchto skutečností vložil. Ono znamení bude přetrvávat tak dlouho, jak si to bude tvůj Pán Bůh, Pán nebes i země, přát. Byla-li taková pozeň udělena všem stvořeným věcem, o kolik vznešenější musí být pak osud skutečného věřícího, jehož život a bytí máme považovat za výchozí záměr stvoření. Tak jako pojem víry existoval od počátku, jež neměl počátek, a přetrvá do konce, který nebude mít konec, stejně na věky přetrvá a přežije pravý věřící. Jeho duch bude věčně kroužit kolem Vůle Boží. Přetrvá tak dlouho, jak dlouho bude trvat Sám Bůh. Zjevuje se skrze Boží Zjevení a skrývá se na Jeho příkázání. Je zřejmé, že těm, kdož v Boha a Jeho znamení opravdu věří, byly za obydlí v Říši Nesmrtelnosti určeny nejvznešenější příbytky. Smrt do oněch svatých sídel nikdy nezavítá. Tak jsme ti svěřili znamení tvého Pána, abys ve své lásce k němu vytrval a byl z těch, kdož tuto pravdu chápou.

LXXIV.

1 Každé slovo, jež vyplyne z úst Božích, je obdařeno takovou mocností, že může naplnit novým životem kteroukoli lidskou schránku, jste-li z těch, kdož rozumí této pravdě. Všechno obdivuhodné dílo, které na tomto světě spatřujete, se objevilo působením Jeho nejvyšší a nejvznešenější Vůle, Jeho úžasného a neochvějného Záměru. Zjevením pouhého slova „Tvůrce“, splynuvšího z Jeho rtů a hlásajícího Jeho vlastnost lidstvu, se uvolnila síla dávající ve všech dobách postupně vznik rozličnému umění, jakého jsou lidské ruce schopny. Toto jest vskutku jistá pravda. Sotva je ono zářivé slovo vysloveno, rodí se z jeho oživujících sil, proudících ve všem stvořeném, nástroje a prostředky, kterými mohou být taková umění vytvářena a zdokonalována. Všechny obdivuhodné úspěchy, jichž jste nyní svědky, jsou přímým důsledkem Zjevení tohoto Jména. V nadcházejících dnech vpravdě uhlídáte věci, o nichž jste doposud neslyšeli. Tak to bylo stanoveno v Deskách Božích a nikdo tomu neporozumí než takoví, již vládnou bystrým zrakem. A stejně v okamžení, kdy z Mých úst vystupuje slovo vyjadřující Mou vlastnost „Vševědoucí“, naplňuje se vše stvořené, úměrně svým způsobem a omezením, schopností rozluštit poznání nejzáračnějších nauk a získává sílu průběžně je na příkaz Všemohoucího a Vševědoucího odkrývat. Buď si jist, že Zjevení kteréhokoli jiného Jména doprovází podobný projev moci Boží. Každíčké písmeno vystupující z úst Božích je vskutku písmenem mateřským a všechna slova, která Ona Studna Zjevení Božího vyslovuje, jsou mateřskými slovy a Jeho Deska je Matka Desek. Dobře se povede těm, kdož tuto pravdu chápou.

LXXV.

1 V mém Jménu strhněte závoje, jež vám žalostně zaslepují zrak, a silou zrozenou z víry v jednotu Boží rozmetejte modly prázdného napodobování. Poté vejděte do svatého ráje libosti Nadevše Milosrdného. Svě duše posvěťte nadevše, co není z Boha, a ochutnejte, jak sladké je spočinout v lůně Jeho dalekosáhlého a mocného Zjevení, ve stínu Jeho nejvyšší a neomylné pravomoci. Nedovolte, aby vás halily husté závoje sobeckých žádostí, neboť jsem v každém z vás zdokonalil své stvoření, aby se lidem zjevila znamenitost Mého díla ve své plnosti. Z toho pak plyne, že každý člověk je a bude schopen sám ocenit Krásu Boha, Slavného. Kdyby nebyl obdařen takovou schopností, jak by mohl být volán k zodpovědnosti za své selhání? Bude-li kdokoli z lidí v Den, kdy se všechny národy na zemi shromáždí, otázán: „Proč jsi neuvěřil Mé Kráse a odvrátil ses od Mého Já?“ a odpoví-li onen člověk slovy: „Poněvadž zbloudili všichni lidé a nenalezl se jediný, kdo by byl ochoten obrátit svou tvář k Pravdě, také já jsem následoval jejich příkladu a žalostně jsem selhal, nepoznávaje Krásu

Věčného", bude taková obhajoba nesporně zamítnuta. Neboť víra žádného člověka nemůže záležet na nikom, jen na něm samotném.

2 Toto jest jedna z pravd, které v sobě ukrývá Mé Zjevení, Pravda, kterou jsem zjevil ve všech nebeských Knihách, kterou jsem dal vyslovit Jazyku Vznešenosti a napsat Peru Moci. Přemýšlej o ní chvíli, ať svým vnitřním i vnějším zrakem spatříš křehkou tajemnost moudrosti Boží a objevíš drahohamy nebeského poznání, které jsem jasnými a pádnými slovy odhalil v této vznešené, neporušitelné Desce, a ať nezhoudíš daleko od Nejvyššího Trůnu, od Stromu, za nějž nevede jediná cesta, a od příbytku věčně trvajících moci a slávy.

3 Znamení Boží září mezi skutky Jeho tvorů jasně a oslnivě jako slunce. Co přichází od Něj, nenáleží k vynálezům lidským a vždy se od nich bude odlišovat. Z Pramene Jeho poznání povstaly nesčetné Hvězdy učenosti a moudrosti a z ráje Jeho Pera vane bez ustání do srdcí a duší lidí dech Nadevše Milosrdného. Šťastní ti, kdož tuto pravdu poznali.

LXXVI.

1 Nakloň sluch tomu, ó Můj služebníku, co je ti sesíláno od Trůnu tvého Pána, Nedostupného, Největšího. Není Boha kromě Něj. On povolal k životu Svá stvoření, aby poznali Toho, Jenž jest Slitovný, Nadevše Milosrdný. Do měst všech národů vyslal Svě posly, pověřil je zvěstovat lidem Ráj Jeho potěšení a vést je blíže k Přístavu stálého bezpečí a k Sídlu věčné svatosti a vše převyšující slávy.

2 Někteří, vedeni Světlem Božím, byli přijati ke dvoru Jeho přítomnosti, napili se z dlaně odevzdanosti vody života věčného a započítali se mezi takové, kteří Jej skutečně poznali a uvěřili v Něj. Jiní se proti Němu vzbouřili a odmítli znamení Boha, Nejsilnějšího, Všemohoucího a Nadevše Moudrého.

3 Staletí se střídala, až došla vrcholu v Pánu dnů, v tomto Dni, kdy nad obzor milosti vyšla Denice Bayánu, Den, kdy Krása Nadevše Slavného zazářila ve vznešené osobě 'Alího Muhammada, Bába. Sotva se zjevil, povstali všichni lidé proti Němu. Jedni Jej odsoudili jako někoho, kdo mluví urážlivě proti Bohu, Všemohoucímu, Dávnému z Dnů. Jiní Jej považovali za člověka stíženého bláznovstvím, kteréžto obvinění jsem z úst jednoho z duchovních vyslechl i Já Sám. Další brali v pochybnost Jeho tvrzení, že Jeho ústy promlouvá Bůh, a označili Jej za někoho, kdo ukradl a používá slova Všemohoucího, převrátil jejich smysl a smísl je se slovy vlastními. Oko vznešenosti nad tím, co jejich ústa vyslovila, žalostně slzí, a oni se zatím nepřestávají radovat na svých trůnech.

4 „Bůh,“ pravil, „je Mým svědkem, ó lidé! Přišel jsem za vámi se Zjevením Pána, vašeho Boha, Hospodina vašich dávných otců. Nehleďte, ó lidé, na svůj majetek. Raději popatřte na to, co vám sesílá Bůh. Zajisté to pro vás bude lepší, než vše stvořené, kdybyste jen porozuměli! Pohleďte znovu, ó lidé, zvažte svědectví Boží a Jeho důkaz, jež držíte v rukou, a srovnajte jej se zjevením, které k vám sestoupilo v tento Den, aby se vám zcela jasně odkryla pravda, pravda bez omylu. Nenásledujte, ó lidé, šlépěje Zlého. Následujte víru Nadevše Milosrdného, a buďte z těch, kdož skutečně věří. K čemu je člověku dobré, nepozná-li Zjevení Boží? Naprosto k ničemu. To dosvědčí Mé vlastní Já, Všemocné, Vševědoucí, Nadevše Moudré.“

5 Čím více je nabádal, tím bylo jejich nepřátelství nelítostnější, až Jej nakonec s ostudnou krutostí usmrtili. Kletba Boží nechť padne na utlačitele!

6 Uvěřila v Něj jen hrstka, málo Našich služebníků je vděčných. Tyto nabádal ve všech Svých Deskách, ba v každíčkém odstavci Svých obdivuhodných písem, aby se v tento Den zaslíbeného zjevení nevzdávali naprosto před ničím, ať by to bylo na nebi či na zemi. „Ó lidé,“ pravil, „zjevil jsem se, aby vám byl odhalen On a nedal jsem Bayánu, své Knize, sestoupit za jiným účelem, než aby ustanovila pravdu Jeho Věci. Buďte bohabojní a nebrojte proti Němu, jako lidé Qur'ánu brojili proti Mně. Kdykoli o Něm uslyšíte, pospěšte Mu v ústrety a držte se všeho, co vám vyjeví. Kromě Něj vám nemůže nikdy nic prospívat. Nikoli, ani předložíte-li od prvního po poslední svědectví všech před vámi.“

7 A když se po uplynutí několika let rozestoupilo nebe řízení Božího a v oblacích Božích jmen se objevila Krása Bábova, ustrojena novým rouchem, povstali titíž lidé proti Tomu, Jehož světlo zaplavilo vše stvořené. Porušili Jeho Úmluvu a zavrhlí Jeho pravdu, přeli se s

Ním, malicherně znevažovali Jeho znamení, s Jeho svěděním nakládali jako se lží a připojili se k bezvěrcům. Nakonec se rozhodli, že Mu odejmou život. Tak si stojí ti, kteří daleko zbloudili!

8 A když si uvědomili, že jsou bezmocní svůj záměr naplnit, pozvedli se, aby se proti němu spikli. Hle, znovu a znovu osnovali nové úklady, jak by Mu ublížili, aby poškodili Věc Boží a pošpinili její čest. Rci: Běda vám! Při Bohu! Vaše pletichy vás pokrývají hanbou. Váš Pán, milosrdný Bůh, se obejde beze všech tvorů. Naprosto nic nerozmnoží věci, které vlastní, ani z nich neodebere. Věříte-li, věříte k vlastnímu užítku, a nevěříte-li, budete trpět vy sami. Ruka bezvěrce nikdy neposkvrní ani lem Jeho roucha.

9 Ó Můj služebníku, který věříš v Boha! Při spravedlnosti Všemohoucího! Kdybych ti měl vypravovat, co Mne potkalo, duše a myslí lidí by tíhu těch příběhů neunesly. Sám Bůh je Mí svědkem. Bdi nad sebou a nenásleduj ve stopách oněch lidí. Pilně rozjímej nad Věcí svého Pána. Snaž se Jej poznávat skrze Něj Samotného, ne prostřednictvím jiných. Neboť žádný kromě Něj ti nebude nikdy ku prospěchu. To dosvědčí vše stvořené, kéž bys tomu jen rozuměl.

Se svolením svého Pána, Nadevše Slavného, Nejmocnějšího, vystup zpod závoje, chop se Kalicha Nesmrtelnosti a před očima těch, kdož jsou na nebesích i těch, kdož jsou na zemi, vypij svůj díl ve jménu svého Pána, Nedostupného a Nejvyššího, a nebuď z těch, kteří otálejí. Při Bohu přísahám! Sotva se tvé rty dotknou Poháru, Shromáždění na výsostech tě nadšeně přivítá slovy: „Pij se zdravým požítkem, ó člověče, jenž jsi opravdu uvěřil v Boha!“ a obyvatelé Měst Nesmrtelnosti zvolají: „Přijdiž k tobě radost, ó ty, jenž jsi do poslední kapky vypil Pohár Jeho lásky!“ a jazyk Vznesenosti tě pozdraví: „Veliká blaženost tě očekává, ó Můj služebníku, neboť jsi dosáhl toho, čeho nedosáhl žádný, kromě takových, kteří se oprostili ode všeho na nebesích i ode všeho na zemi a znázorňují pravé odpoutání.“

LXXVII.

1 A nyní ke tvé otázce o stvoření člověka. Věz, že všichni lidé byli stvořeni v přirozenosti učiněné Bohem, Strážcem, Skrze Sebe jsoucím. Jednomu každému byla přisouzena předem stanovená míra, jak přikazují mocné a chráněné Desky Boží. Cokoli však jako možnost vlastněte, může se projevit jen snahou vaší vůle. Tuto pravdu dosvědčují vaše vlastní skutky. Pomyslete třeba na to, co lidem zapověděl Bayán. Bůh v oné Knize prohlásil Svým příkázáním za zákonné vše, co se Mu zlíbilo, a silou Svě svrchované moci zapověděl, cokoli si k zákazu vyvolil. O tom svědčí Slova oné Knihy. A vy svědectví nevydáte? Avšak lidé Jeho zákon vypočítavě porušovali. Má být takové jednání přisuzováno Bohu, či jim samotným? Buďte ve svém soudu spravedliví. Vše dobré je z Boha a veškeré zlo pochází od vás samotných. Což neporozumíte? Stejnou pravdu zjevovala všechna Písma, jste-li z těch, kdož rozumí. Každý skutek, o němž uvažujete, vidí On tak jasně, jako by byl již vykonán. Není Boha kromě Něj. Jemu náleží vše stvořené a jeho říše. Nic Mu nazůstává zahaleno, vše je zaznamenáno v Jeho svatých ukrytých Deskách. Tuto předběžnou vědomost Boží však nesmíme považovat za příčinu lidského konání, stejně jako to, že předem víme o určité události, či po jejím uskutečnění toužíme, nevyvolá a nikdy nemůže vyvolat její příchod.

LXXVIII.

1 Ke tvé otázce o původu stvoření. Buď ujištěn, že stvoření Boží trvá od věčnosti a navždy přetrvává. Na jeho počátku nestojí žádný počátek a jeho konec nedozná konce. Jméno Stvořitel předpokládá stvoření a stejně Jeho titul, Pán zástupů, v sobě nutně nese existenci služebníka.

2 Co se týče slov přisuzovaných Prorokům minulosti, jako: „Na počátku byl Bůh a nebylo tvorů, aby Jej znali“ a „Pán byl sám, nebylo nikoho, kdo by se Mu klaněl“, smysl těchto a podobných výroků je jasný a patrný a nikdy nesmí být chápán mylně. O téže pravdě svědčí tato Jím zjevená slova: „Bůh byl sám a nebylo nikoho, kromě Něj. On navždy zůstane Tím, Kým od věčnosti byl.“ Každé vnímavé oko postřehne bez váhání, že Pán se nyní zjevil, a přece není nikoho, kdo by Jeho slávu doznal. Tím je míněno, že příbytek, v němž Božská Bytost

prodlévá, leží daleko z dosahu chápání všech, kromě Něj. Ať je v tomto světě nahodilostí vyjádřeno nebo pochopeno cokoli, nikdy nebudou překročena omezení uložená v pravé přirozenosti takových věcí. Jediný Bůh tato omezení překonává. On vpravdě trvá od věčnosti. Žádný společník a žádný, kdo by se Mu rovnal, k Němu nemohl a nikdy nemůže být přidružen. Žádné jméno se nevyrovná Jeho jménu. Žádné pero Jej nevykreslí. Žádný jazyk nevypraví Jeho slávu. Zůstane provždy nezměrně vysoko nade všemi, kromě Sebe Sama.

3 Zamysli se nad hodinou, v níž se nejvyšší Projev Boží lidem zjevuje. Dříve než tato hodina udeří, Dávná bytost, Jež je lidmi doposud nepoznána a jež ještě nedala promluvit Božímu slovu, je Sama Vševědoucí ve světě, v němž není nikoho, kdo by Ji znal. Vskutku jest Stvořitelem bez stvoření. Neboť okamžik před příchodem Jeho zjevení bude vše stvořené přinuceno odevzdat svou duši Bohu. To jest vpravdě Den, o němž bylo psáno: „Komu dnes náleží moc královská?“ A není nikoho, kdo by byl připraven odpovědět!

LXXIX.

1 Ke tvé otázce o Božích světech. Vpravdě věz, že světy Boží jsou nesčíslné ve svém počtu a nekonečné ve svém rozsahu. Nikdo je nespočítá a nepochopí, jen Bůh, Vševědoucí, Nadevše Moudrý. Pomysli na svůj stav ve spánku. Vskutku, pravím, je tento jev nejtajuplnějším ze znamení Božích mezi lidmi, kdyby to jen jejich srdce zvažovala. Hle, jak se věc, kterou jsi viděl ve snu, po uplynutí značné doby plně uskuteční. Kdyby byl svět, v němž ses ve snu nalézal, tentýž, jako svět, ve kterém žiješ, pak by události objevující se v onom snu musely v okamžiku, kdy se odehrají, nezbytně vyjít najevo i v tomto světě. Kdyby tomu tak bylo, sám bys to mohl potvrdit. Avšak protože tomu tak není, nutně z toho plyne, že svět, v němž žiješ, je odlišný a oddělený od světa, který jsi poznal ve svých snech. Ten druhý svět nezná počátek ani konec. Oprávněně bys mohl namítat, že onen svět se nachází z příkazu Nadevše Slavného a Všemohoucího Boha ve tvém vlastním já, že je ukryt v tobě. Stejně správné by bylo tvrdit, že tvůj duch přesáhl omezení spánku, vyvlékl se z pozemských pout a Vyšší mocí přešel do říše, která se ukrývá v nejniternejší skutečnosti tohoto světa. Vskutku, pravím, stvoření Boží pojímá v sobě také světy kromě světa tohoto a tvory kromě těchto tvorů. V každém z oněch světů ustanovil Bůh věci, jež neprobádá žádný, jen On sám, Všeprobádavší, Nadevše Moudrý. Rozjímej nad tím, co jsme ti zjevili, ať pronikneš k záměru Boha, tvého Pána a Pána všech světů. V těchto slovech byla jako poklad ukryta tajemství moudrosti Boží. U tohoto námětu se nezdržujeme dlouho pro smutek, jenž Nás zaplavil nad činy těch, kdož byli stvořeni Naším slovem. Kdybyste jen náleželi k takovým, kteří Našemu Hlasu naslouchají!

LXXX.

1 Tázal ses Mne, zda si člověk, nejso Prorokem Božím a Jeho vyvoleným, po smrti svého těla podrží vlastní jedinečnost a osobnost a stejné vědomí a chápání, jakými se jeho život vyznačoval v tomto světě. Kdyby tomu tak bylo, jak je pak možné, podotkl jsi, že ač tak mírné narušení mentálních schopností, jakým jsou mdloby či těžká nemoc, člověka o chápání a vědomí připravuje, jeho smrt, nesoucí s sebou rozpad jeho těla a rozklad jeho částí, je bezmocná zahubit ono chápání a ukončit ono vědomí? Jak si může někdo představit, že lidské vědomí a osobnost budou zachovány, když nástroje nezbytné k jejich existenci a fungování se zcela rozpadnou?

2 Věz, že lidská duše je povznesena nad všechny neduhy těla i myslí a není na nich závislá. Vykazuje-li nemocná osoba známky slabosti, způsobují to zábrany, jež se staví mezi jeho duši a tělo, protože duše sama zůstává tělesným churavěním nedotčena. Pomysli na světlo lampy. Ač do její záře může vstoupit vnější předmět, světlo samo září neustále a nezmenšenou silou. Stejně tak je každý neuh stihnuvší lidské tělo překážkou brádicí duši projevat její vnitřní sílu a moc. Když však duše tělo opustí, prokáže takovou převahu a projeví se takovým vlivem, že se jí žádná pozemská síla nevyrovná. Každá ryzí, každá jemná a svatá duše bude obdařena obrovskou silou a zajásá prevelikou radostí.

3 Představ si lampu zakrytou stínidlem. Ač její světlo září, přece je jeho jas před lidmi ukryt. A podobně se zamysli nad sluncem obklopeným mraky. Hle, zdá se, že jeho oslnivost ubylo, a ve skutečnosti zůstal zdroj světla nezměněn. Duše člověka by měla být připodobňována k takovému slunci a tělo ke všemu na zemi. Dokud mezi ně nevnikne překážka zvenčí, nepřestane tělo ve své celosti odrážet světlo duše a žít její silou. Avšak jakmile mezi ně vstoupí závoj, zdá se, že jas onoho světla zeslábl.

4 Znovu si představ slunce zcela skryté za mraky. Ač zemi stále osvětluje jeho světlo, je míra světla, jíž se jí dostává, značně menší. Dokud se mraky nerozptýlí, nezazáří slunce opět v plnosti své slávy. Přítomnost či nepřítomnost mraku nijak neovlivní vnitřní zářivost slunce. Duše člověka je sluncem osvěcujícím jeho tělo, tělo z ní čerpá životodárnou sílu, a tak má být na duši pohlíženo.

5 Zamysli se ještě nad tím, jak v sobě strom nese možnost plodu dříve, než na něm ono ovoce uzraje. Rozsekáš-li strom na třísky, nenalezneš ani stopy po plodu, ani jedinou jeho část, jakkoli nepatrnou. Jakmile se však ovoce objeví, projeví se, jak jsi podotkl, obdivuhodně krásné a nádherně dokonalé. A vskutku, některé plody dosáhnou plné zralosti až po oddělení od stromu.

LXXXI.

1 A nyní ke tvému dotazu na duši člověka a její přežívání po smrti. Vpravdě věz, že až se duše rozloučí s tělem, bude pokračovat ve svém postupu a rozvoji, dokud nedosáhne přítomnosti Boží ve stavu a podmínkách, kterých se ani běh staletí a věků, ani nahodilosti a změny tohoto světa nedotknou. Přetrvá tak dlouho, jak dlouho přetrvá Království Boha a Jeho svrchovanost, Jeho panování a Jeho moc. Bude zjevovat znamení Boží a Jeho vlastnosti a prokazovat Jeho milující laskavost a štědrost. Tahy Mého Pera ustávají, snaží-li se náležitě vypočítat vznešenost a slávu postavení tolik velebného. Takovou poctu Ruka Milosti oné duši udělí, že ji žádný jazyk patřičně nevypoví a jediná pozemská moc ji nepopíše. Požehnaná duše, jež je v hodině svého rozloučení s tělem posvěcena nad plané představy národů světa. Taková duše žije a pohybuje se v souladu s Vůlí svého Stvořitele a vstupuje do nejvyššího Ráje. Obklopí ji Panny Nebeské, přebývající v nejvznešenějších zámčích, a Prorokové Boží a Jeho vyvolení budou vyhledávat její společnost. Ona s nimi bude volně rozmlouvat a vyprávět jim o tom, co byla nucena vystát na stezce Boha, Pána všech světů. Kdokoli by se dozvěděl, co je pro takovou duši ve světech Boha, Pána trůnu na výsostech i dole na zemi, určeno, celá jeho bytost by v tom okamžení vzplanula velikou touhou dospět do onoho nanejvýše velebného, svatého a zářivého postavení. ... Nelze popsat přirozenost duše po smrti, a není přípustné a vhodné její povahu lidem zcela odhalit. Prorokové a Poslové Boží byli sesíláni pouze za účelem přivést lidstvo na přímou Stezku Pravdy. Záměrem jejich zjevení bylo vychovávat všechny lidské bytosti k tomu, aby posléze v hodině smrti mohly v naprosté čistotě, svatosti a odpoutání vzlétnout k trůnu Nejvyššího. Světlo, jímž tyto duše září, vyvolává pokrok ve světě a způsobuje, že jeho národy prospívají. Jsou jako kvas, kterým svět bytí narůstá a kypí a jsou životodárnou silou, prostřednictvím níž se projevují umění a divy světa. Skrze ně je lidstvo zavlažováno z mraků štědrosti a země vydává své plody. Všechny věci mají nutně příčinu, motivující sílu a zákon, jež jim dává život. Tyto duše, symboly odpoutání, poskytují a nepřestanou poskytovat světu bytí nejvyšší hybný podnět. Onen druhý svět se od tohoto světa liší tak, jako se tento svět odlišuje od světa dítěte nalézajícího se ještě v mateřském lůně. Když duše dosáhne přítomnosti Boží, zaujme podobu nejlépe odpovídající její nesmrtelnosti a hodnou nebeského příbytku. Takové bytí není bytím absolutním, nýbrž podmíněným, neboť mu předchází příčina, zatímco bytí absolutní je nezávislé. Absolutní existence je přísně vyhrazena Bohu, Jeho sláva budiž velebena. Dobře se povede těm, kteří chápou tuto pravdu. Kdybys ve svém srdci přemítal nad chováním Proroků Božích, bezpochyby a bez zaváhání bys dosvědčil, že vedle světa tohoto musejí nutně existovat světy jiné. Jak to Pero Slávy zaznamenalo v Desce Moudrosti, většina opravdu moudrých a učených dosvědčila v průběhu staletí pravdu zjevení Božího Písma. Dokonce i materialisté doznávali ve svých spisech moudrost oněch Bohem jmenovaných Poslů a odkazy Těchto Proroků na ráj, pekelný oheň a budoucí odměnu a trest vznikly podle nich v touze vychovávat a povznášet

lidské duše. Uvaž tedy, jak lidstvo ve své šíři, bez ohledu na vyznání a teorie jednotlivců, uznalo dokonalost a připustilo nadřazenost Božích Proroků. Někteří tyto Klenoty Odpoutání nadšeně velebí jako ztělesnění moudrosti, zatímco jiní věří, že jsou Ústy Samotného Boha. Jak by se tyto Duše mohly z vlastní vůle odevzdat svým nepřátelům, kdyby věřily, že veškeré světy Boží se omezují na tento život pozemský? Trpěly by ochotně protivenství a soužení, jaké nezakusil a nespatriil jediný člověk?

LXXXII.

1 Dotazoval ses Mne na povahu duše. Vpravdě věz, že duše je znamení Boží, nebeský klenot, jehož podstatu nedokázali pojmout nejučenější lidé, a žádná mysl, jakkoli bystrá, nemůže doufat, že odhalí jeho tajemství. Mezi všemi stvořenými věcmi ona první hlásá dokonalost svého Tvůrce, první poznává Jeho slávu, přimyká se k Jeho pravdě a sklání se před Ním v hlubokém obdivu a lásce. Bude-li věrná Bohu, bude zrcadlit Jeho světlo a nakonec se k Němu navrátí. Jestliže však v oddanosti Bohu neobstojí, stane se obětí lidského já a vášní a nakonec se utopí v jejich hlubinách.

2 Každého, kdo v tento Den nepřipouští, aby jej lidské pochybnosti a smyšlenky odvracely od Toho, Jenž je Věčnou Pravdou, a nedovoluje, aby mu zmatek vyvolaný duchovními i světskými úřady zabránil poznat Jeho Poselství, bude Bůh, Pán všeho lidstva, považovat za jedno ze Svých mocných znamení a každý takový člověk bude započítán mezi ty, jejichž jména vepsalo Pero Nejvyššího do Jeho Knihy. Požehnán budiž ten, jenž poznal pravou velikost takové duše, ocenil její postavení a odhalil její ctnosti.

3 Mnoho bylo v knihách minulosti napsáno o různých stupních duchovního vývoje, jako jsou například omylnost, popudlivost, vnuknutí, shovívavost, uspokojení, potěšení Boží a podobně, avšak Pero Nejvyššího se jimi zabývat nechce. Každá duše lnoucí v tento Den k Bohu a kráčící s Ním ruku pokorně v ruce, shledá, že byla oděna ctí a slávou všech dobrých jmen a postavení.

4 Jestliže člověk spí, naprosto nemůžeme o jeho duši říci, že by na její podstatu působil jakýkoli vnější předmět. Její přirozený stav a povaha nepodléhají žádným změnám. Každé kolísání v jejích funkcích musí být přičítáno vnějším příčinám. A právě těmito vnějšími vlivy je nutné oddůvodňovat veškeré změny v jejím stavu, chápání a vnímání.

5 Zamysli se nad lidským okem. Ač je uzpůsobeno k tomu, aby vnímalo vše stvořené, přece může nejnepatrnější vada omezit jeho zrak natolik, že jej připraví o schopnost vidět jakýkoliv předmět. Velebeno budiž jméno Stvořitele a Příčiny příčin, Jenž určil, že všechny proměnlivosti a pestrosti světa budou na těchto příčinách závislé. Vše stvořené v celém vesmíru je pouze dveřmi vedoucími k Jeho poznání a znameními jeho svrchovanosti, zjevením Jeho jmen a znakem Jeho majestátu, známkou Jeho moci a prostředníkem přijetí na Jeho přímou Stezku. ...

6 Vpravdě pravím, lidská duše je ve své podstatě jedním z Božích znamení a tajemstvím mezi Jeho tajemstvími, jedním z mocných znamení Všemohoucího a zvěstovatelem hlásajícím skutečnost všech Božích světů. Tomu, co ukrývá její nitro, není svět v nejmenším schopen porozumět. Rozjímej v srdci nad zjevením Duše Boží, jež prostupuje všemi Jeho Zákony, a srovnej je s přízemní a požitkářskou povahou, která se proti Němu bouří, nedovoluje lidem obrátit se k Pánu Jmen a žene je cestou žádosti a hříšnosti. Taková duše vpravdě zbloudila daleko po stezce omylu. ...

7 Dále ses Mne ptal, v jakém stavu se duše nalézá poté, kdy se oddělila od těla. Vpravdě věz, že kráčela-li lidská duše po cestách Božích, navrátí se zajisté ke slávě Milovaného a bude jí obklopena. Při spravedlnosti Boží! Dospěje do postavení, jež žádné pero nevypodobní a jazyk nevypoví. Duše člověka, jenž zůstal věrný Věci Boží a neotřesitelně pevně stál na Jeho Stezce, nabude po smrti těla tak veliké mohoucnosti, že z ní budou moci těžít všechny světy, které Všemohoucí stvořil. Taková duše slouží na příkaz Dokonalého Krále a Božského Vychovatele jako kvas, jež podněcuje růst světa bytí, a je silou, skrze niž se projevují umění a divy světa. Pohleď, jak je chlebu třeba kvásku, aby nakynul. Tyto duše, symboly odpoutání, jsou kvasem světa. Rozjímej o tom, a buď z těch, kteří děkují.

8 V několika Svých Deskách jsme se dotkli tohoto námětu a vymezili jsme rozličné stupně vývoje duše. Vpravdě pravím, lidská duše je povznesena nad jakýkoli pohyb dopředu či zpět. Je nehybná a přece se vznáší, pohybuje se a přece je v klidu. Sama o sobě je svědectvím potvrzujícím existenci jak světa závislostí, tak skutečnost světa nemajícího počátek ani konec. Hle, jak se sen, jenž se ti zdál, po uplynutí mnoha let znovu odehraje před tvými očima. Považ, jak podivně záhadný je svět zjevující se ti ve snu. Přemítej v srdci o neproniknutelné Boží moudrosti a rozvažuj nad jejími mnohočetnými projevy. ...

9 Popatř na úžasné důkazy Božího díla a rozjímej nad jeho rozsahem a povahou. Ten, Jenž jest Pečeť Proroků, pravil: „Přidej mi úžasu nad Tebou a obdivu k Tobě, ó Bože!“

10 Co se týče otázky, zda hmotný svět podléhá nějakým omezením, věz, že chápání této záležitosti záleží na pozorovateli samotném. V jistém smyslu omezen je, v jiném však je nade všechna omezení povýšen. Jeden pravý Bůh existoval od věčnosti a bude existovat navěky. Podobně i Jeho stvoření nemělo počátek a nebude mít konec. Avšak všemu stvořenému předchází příčina. Tato skutečnost sama o sobě beze stínu pochybností tvoří základ Stvořitelovy jednoty.

11 Tázal ses Mne také na povahu nebeských sfér. K pochopení jejich povahy by bylo nezbytné pátrat po smyslu zmínek, jež byly o nebesích a nebeských sférách učiněny v Knihách minulosti, a odhalit, čím se vyznačuje jejich vztah k tomuto světu hmotnému a jakým vlivem na něj působí. Tak ohromující námět jako tento naplňuje všechna srdce úžasem a jeho záhadnost uvádí do rozpaků každou mysl. Pouze Bohu je jeho dosah jasný. Učenci stavovivší délku života na této zemi na několik tisíc let, nedovedli za dlouhé období svých pozorování uvážit ani počet ani stáří jiných planet. Zamysli se dále nad tím, jak se nepřeborné teorie, těmito lidmi navržené, rozbíhají. Věz, že každá ustanovená hvězda má vlastní planety a každá planeta vlastní tvorstvo, jehož množství nikdo nevyčíslí.

12 Ó ty, jenž jsi upřel oči na Mou tvář! Úsvit slávy zjevil v tento Den svůj jas a Hlas Nejvyššího volá. Již dříve jsme vyřkli tato slova: „Toto jest Den, kdy žádný nesmí pochybovat o svém Pánu. Patří se, aby každý člověk naslouchající Božímu volání, jemuž propůjčil hlas Ten, Jenž je Jasným Pramenem slávy, povstal a zvolal: „Zde jsem, zde jsem, ó Pane všech Jmen! Zde jsem, zde jsem, ó Stvořiteli nebes! Dosvědčuji, že skrze Tvé Zjevení vyšly na světlo věci skryté v Knihách Božích a naplnilo se vše, co Tví Poslové zaznamenali ve Svatých Písmech.“

LXXXIII.

1 Zamysli se nad schopností rozumu, jíž Bůh obdařil podstatu člověka. Zapátrej v sobě samém a sleduj, jak tvůj pohyb i klid, tvá vůle i úmysly, tvůj zrak i sluch, tvůj čich i dar řeči, a vše ostatní, co je spojeno s tělesnými smysly či duševním vnímáním, i to, co je přesahuje, vyplývá z této schopnosti a vděčí jí za svou existenci. Tyto smysly jsou se schopností rozumu svázány tak těsně, že kdyby se její pouto s lidským tělem přerušilo i na méně než okamžik, všechny do jednoho by ihned přestaly pracovat a byly by zbaveny síly projevovat známky své činnosti. Je nepochybně patrné a zřejmé, že správné fungování všech zmíněných nástrojů je a vždy bude na této schopnosti rozumu, jež má být považována za znamení zjevení svrchovaného Pána všech, závislé. Prostřednictvím jejich projevů byla zjevena všechna tato jména a vlastnosti, a přerušením jejího působení by byly zničeny a do posledního by zanikly.

2 Zcela nesprávný by byl názor, že je tato schopnost totožná se schopností vize. Vždyť schopnost vize se od ní odvozuje a působí v závislosti na ní. Stejně marné by bylo tvrdit, že může být ztotožňována se sluchem, neboť tento smysl získává od schopnosti rozumu sílu potřebnou k výkonu své funkce.

3 Stejně pouto svazuje tuto schopnost se vším, čemu byly v chrámu lidského těla uděleny ony vlastnosti a jména. Tato rozličná jména a zjevené vlastnosti vznikly skrze působení zmiňovaného Božího znamení. Nesmírně povzneseno je to znamení ve své skutečnosti a podstatě nad všechna z takových jmen a vlastností. Ba přirovná-li se k jeho slávě cokoli vedle něj, ztratí se ona věc v naprosté nicotě a upadne v zapomnění.

4 Budeš-li od této chvíle do nekonečného konce rozjímat v srdci nad touto božsky ustanovenou, vznešenou Skutečností, nad tímto znamením zjevení Nejstálejšího a Nadevše

Slavného Boha, i kdybys soustředil veškerý rozum a chápání, k němuž dospěly největší mysl minulosti, či k němuž dospějí v budoucnu, nedokážeš porozumět její tajemnosti ani ocenit její výtečnost. Poznáš-li svou bezmocnost dosáhnout náležitého porozumění skutečnosti, jež v tobě přebývá, ochotně připustíš marnost svých snah i snah čehokoli stvořeného proniknout tajemství Živého Boha, Denice nehynoucí slávy a Dávného z věčných dnů. Toto doznání nemohoucnosti, k němuž musí zralé rozvažování kteroukoli mysl přivést, je samo o sobě vrcholem lidského chápání a značí vyvrcholení jeho vývoje.

LXXXIV.

1 Mějte jednoho pravého Boha za Toho, Jenž jest stranou všech stvořených věcí, Jenž jest povnesen nesmírně vysoko nadevše stvořené. Celý vesmír zračí Jeho slávu, zatímco On Sám není na Svých tvorech závislý a převyšuje je. Toto jest pravý smysl Boží jednoty. Ona Věčná Pravda je jedinou Mocí, jež neotřesitelně svrchovaně vládne světu bytí, jejíž podobu odráží zrcadlo celého stvoření. Vše jsoucí na Něm závisí a od Něj přitéká pramen, z něhož jsou všechny věci živý. Tak je míněna Boží Jednota, to je její základní zásada.

2 Někteří, svedeni marnivými představami, pojímali všechny stvořené věci jako druhy a společníky Boha, představující si, že jsou zastánci Jeho jednoty. Při Něm, Jenž jest jeden pravý Bůh! Takoví lidé jsou a zůstanou obětí slepého napodobování a mají být počítáni k těm, kteří pojetí Boha omezují a zužují.

3 Ten je pravým věřícím v jednotu Boží, kdo, jsa dalek zaměňovat jedinečnost a dvojnost, nedovolí, aby jeho pojetí jedinství Boží zastřel jakýkoli pojem mnohosti, kdo bude pohlížet na Božskou Bytost jako na Toho, Jenž Svou přirozeností přesahuje omezenost čísel.

4 Podstata víry v jednotu Boží tkví v pohlížení na Toho, Jenž jest Projev Boží a na Toho, Jenž jest neviditelná, nedostupná a nepoznatelná Podstata, jako na jednoho a téhož. To znamená, že cokoli souvisí s prvním, všechny Jeho skutky a činy a cokoli ustanoví či zapoví, má být po všech stránkách a za všech okolností bez jakékoli výjimky považováno za Vůli Samotného Boha. Toto jest nejvznešenější postavení, v jehož dosažení může pravý věřící v jednotu Boží kdy doufat. Požehnaný člověk, který k němu dospěje, a je z těch, kteří jsou ve své víře pevní.

LXXXV.

1 Ó Mí služebníci! Přísluší vám občerstvit a oživit své duše milostivou přízní, již jste v čase tohoto Božího, tohoto duši uchvacujícího Jara svlažování. Denice Jeho veliké slávy vás zalila svou září a oblaka Jeho bezmezné milosti vám poskytla stín. Jak vysokou odměnu si získá ten, kdo se nepřipravil o tak velikou štědrost, neselhal a poznal krásu svého Nadevše Milovaného v Jeho novém rouše.

2 Rci: ó lidé! Lampa Boží plane světlem. Dejte pozor, ať ji vidchřice vaší neposlušnosti nezhasí. Je čas, abyste povstali a velebili Pána, svého Boha. Neusilujte o pohodlí těla a uchovávejte své srdce neposkvřené a čisté. Zlý cíhá připraven polapit vás do svých osidel. Obrňte se před jeho zlomyslnými svody a vedení světlem jména jednoho pravého Boha osvobodte se z temnoty, jež vás obklopuje. Ne vy sami, ale Milovný, nechť je středem vašich myšlenek.

3 Rci: Ó vy, kteří jste zbloudili a ztratili svou cestu! Posel Boží, Jenž nemluví, než pravdu, vám oznámil příchod Nadevše Milovaného. Hle, On je již zde. Proč jste sklíčení a skleslí? Proč setrváváte v malomyslnosti, když se vám Čistý a Skrytý odhalil? Ten, Jenž jest Počátek i Konec, Ten, Jenž jest Stálost i Hnutí, se nyní jasně ukazuje vašim očím. Pohleďte, jak se v tento Den Počátek zrcadlí v Konci, jak se ze Stálosti rodí Pohyb. Tento pohyb vyvolaly mocné síly uvolněné slovy Všemohoucího v celém stvoření. Každý, koho jejich životodárná síla naplnila novým životem, shledá, že jej to pobízí ke dvoru Milovaného, a každý, kdo je o ni připraven, se utopí v nenapravitelné beznaději. Ten je vskutku moudrý, komu svět, ani nic, co se v něm nalézá, nezabránilo rozpoznat světlo tohoto Dne a kdo nedovolí, aby mu planá lidská slova dala sejít z cesty spravedlnosti. Ten je vskutku jako mrtev, kdo v čase nádherného úsvitu tohoto Zjevení nebyl vzkříšen jeho vánkem probouzejícím duši. Ten je vskutku

zajatcem, kdo nepoznal Nejvyššího Vykupitele a ponechal svou duši spoutanou a bezmocnou v okovech vlastních žádostí.

4 Ó Mí služebníci! Kdokoli svlažil své rty vodou z tohoto Zřídla, došel Života věčného, a kdokoli z něho pít odmítl, jako by byl mrtev. Rci: Ó vy činitelé nepravosti! Chtivost vám brání otevřít sluch sladkému hlasu Dostačujícího Nadevše. Vyžeňte ji ze svých srdcí, ať vám je dáno poznat Jeho Božské tajemství. Pohleďte na Něj, jak jasně se jeví, jako slunce v celé své slávě.

5 Rci: Ó vy, kdož postrádáte porozumění! Pronásleduje vás kruté soužení a znenadání vás zachvátí. Probuďte se k činu, aby prošlo kolem vás, aniž by vám nějak uškodilo. Doznejte velebnost jména Pána, vašeho Boha, Jenž přišel zahalen velikostí Svě slávy. On jest vpravdě Vševědoucí, Vlastník všeho, Nejvyšší Ochránce.

LXXXVI.

1 A nyní ke tvé otázce, zda si lidské duše po odloučení od těla stále jedna druhou uvědomují. Věz, že duše lidí Bahá, jenž se nalodili na Karmínovou archu a zabydleli se tam, se budou jedna s druhou setkávat, důvěrně spolu rozmlouvat a jejich životy, cíle a snažení je spojí natolik, že budou jako jedna duše. Oni jsou vskutku ti dobře obeznámení, jež vládnou pronikavým zrakem a jsou obdařeni porozuměním. Tak to ustanovil Vševědoucí, Nadevše Moudrý.

2 Lidé Bahá, obyvatelé Archy Boží, si do jednoho vzájemně dobře uvědomují svůj stav a rozpoložení a jsou spjati pouty blízkosti a přátelství. Tento stav však nevyhnutelně závisí na jejich víře a chování. Ti, kdož jsou na stejném stupni a ve stejném postavení, si plně uvědomují způsobilosti, povahu, úspěchy i zásluhy jeden druhého. Kdo však stojí níže, nemůže náležitě porozumět postavení ani odhadnout zásluhy těch, kteří se řadí nad něj. Každý obdrží od tvého Pána svůj díl. Požehnaný člověk, jenž obrátil tvář k Bohu a vytrvale krácel v Jeho lásce, dokud se jeho duše nevydala na svůj let k Bohu, Svrchovanému Pánu všech, Nejmocnějšímu, Vždy Odpouštějícímu, Nadevše Milosrdnému.

3 Avšak duše nevěřících si se svým posledním dechem - a to dosvědčují - uvědomí prospěšnost věcí, které jim unikly, zanaříkají nad svou tísní a pokoří se před Bohem. Tak setrvávají i po rozloučení jejich duše s tělem.

4 Je jasné a zřejmé, že po tělesné smrti ocení všichni lidé hodnotu svých skutků a uvědomí si vše, čeho se jejich ruce dopustily. Při Denici zářící nad obzorem Božské moci přísahám! Ti, kdož následují jednoho pravého Boha, zakusí ve chvíli odchodu z tohoto života nepopsatelnou radost a štěstí, zatímco ty, kdož žijí v omylu, zachvátí strach a třes a naplní je nepřekonatelný úděs. Dobře se povede tomu, jenž pil vybrané a zkáže nepodléhající víno skrze milostivou přízeň a nepřeborné množství darů Pána všech Vyznání. ...

5 Toto jest Den, kdy Boží milovaní mají neustále upínat své oči k Jeho Projevu a nespouštět je z ničeho, co se Mu zlíbí zjevit. Některé tradice zašlých věků nemají žádné opodstatnění a představy, jež chovala a ve svých knihách zaznamenala minulá pokolení, byly z největší části ovlivněny žádostmi jejich zvrácených sklonů. Vidíš, že většina dnes mezi lidmi rozšířených komentářů a výkladů slova Božího postrádá pravdivost. V jistých případech vyšla jejich falešnost, po stržení závojů, jež tomu bránily, najevo. Oni sami doznali, že nedokázali pochopit smysl jediného z Božích slov.

6 Naším záměrem je ukázat, že kdyby milovaní Boží posvětili svá srdce a svůj sluch nad prázdne řeči vyslovené před časem a obrátili se z nejhlubší duše k Tomu, Jenž jest Jasný Pramen Jeho Zjevení, a ke všemu, co vyjevil, v Božích očích by takové chování bylo vysoce záslužné.

7 Veleb Jeho jméno a buď z těch, kdož děkují. Předej Mé pozdravy Mým milovaným, jež si Bůh vyvolil pro Svou lásku a kterým dal dosáhnout jejich cílů. Budiž všechna sláva Bohu, Pánu všech světů.

LXXXVII.

1 A nyní ke tvému dotazu: „Čím to, že se nenalezly žádné záznamy o Prorocích, kteří předcházeli Adamovi, otci Lidstva, nebo o králích, vládnoucích ve dnech těchto Proroků?“

Věz, že chybí-li o nich jakákoli zmínka, nijak to nedokazuje, že ve skutečnosti nebyli. To, že záznamy o nich nejsou nyní po ruce, musí být přičítáno ohromnému časovému odstupu a rozsáhlým změnám, jimiž země od jejich časů prošla.

2 Navíc tvary a styly písma, mezi lidmi dnes běžné, nebyly pokolením před Adamem známé. Byly dokonce doby, kdy lidé umění písma neznali vůbec a osvojovali si soustavu zcela rozdílnou od té, která se používá nyní. Řádné objasnění této otázky by si vyžádalo podrobně zpracovaný výklad.

3 Pomysli na odlišnosti, jež povstaly od časů Adama. Rozličné a široko daleko známé jazyky, jimiž dnes národy na zemi hovoří, byly v prapůvodních dobách neznámé, stejně jako rozmanité zvyklosti a pořádky dnes obvyklé. Lidé těch dob hovořili jazykem jiným, než jsou ty, které známe v současnosti. Jazyková rozdílnost vyvstala ve věku pozdějším, v zemi známé jako Babylon. Jména Babylon se jí dostalo proto, neboť toto označení znamená „místo, kde povstalo zmatení jazyků“.

4 Vedoucí postavení mezi jazyky si postupně získala syrština. Svatá Písma dávných časů byla zjevena v tomto jazyce. Později přišel Abrahám, Přítel Boží, a zaplavil svět jasem Božího Zjevení. Jazyk, jímž hovořil, když přecházel Jordán, vešel ve známost jako hebrejšťina (‘Ibráhí), což znamená „jazyk přecházení“. Knihy Boží a Svatá Písma pak byly zjevovány v tomto jazyce a teprve po uplynutí značné doby se jazykem Zjevení stala arabština. ...

5 Pohleď tedy, jak četné a dalekosáhlé změny se od Adamových dnů udály v jazyce, řeči a písmu. O kolik převratnější změny se musely odehrát před Ním!

6 Zjevujeme tato slova se záměrem ukázat, že jeden pravý Bůh ve Svém nejvyšším a vše přesahujícím postavení vždy byl a provždy zůstane povznesen nad chválu a představy všech, kromě Něj. Jeho stvoření bylo vždy, a Projevy Jeho Božské slávy a Jasné Prameny věčné svatosti byly od nepaměti sesílány s pověřením svolávat lidstvo k jednomu pravému Bohu. To, že jsou jména některých z nich zapomenuta a záznamy o jejich životech ztraceny, má být připsáno rozruchům a změnám, jimiž svět prošel.

7 Jisté knihy se zmiňují o povodni, která přivodila zánik všeho na zemi, historických záznamů, stejně jako věcí jiných. Udeřilo také množství pohrom a zahladilo stopy mnohých událostí. A dále, mezi existujícími historickými záznamy se nacházejí odlišnosti a každý z rozmanitých národů světa objasňuje stáří země i její dějiny po svém. Některý sleduje svou historii až osm tisíc let do minulosti, jiný i dvanáct tisíc let. Každému, kdo četl knihu Júkovu, je jasné a zřejmé, jak se výklady podávané různými knihami liší.

8 Kéž Bůh dá, ať obrátíš své oči k tomuto Nejsvětějšímu Zjevení, zcela nevšímavý k oněm rozporuplným pověstem a tradicím.

LXXXVIII.

1 Vpravdě vězte, že podstata spravedlnosti a její zdroj jsou zakotveny v nařízeních, která předepsal Projev Božího Já mezi lidmi, jste-li z těch, kdož tuto pravdu uznávají. On vpravdě ztělesňuje nejvyšší neomylnou míru spravedlnosti pro celé stvoření. I kdyby Jeho zákon naplňoval všechna srdce v nebesích i na zemi hrůzou, nebude ničím, než zjevnou spravedlností. Obavy a rozruch, jež zjevení tohoto zákona v lidských srdcích vyvolává, by vskutku mohly být přirovnány k pláči sajícího dítěte odstaveného od mléka své matky, jste-li z těch, kdož chápou. Kdyby lidé odhalili záměr, jenž byl podnětem k Božímu Zjevení, nepochybně by odhodili svůj strach a se srdcem plným vděčnosti by zajásali převelikou radostí.

LXXXIX.

1 Buď si jist, že právě tak, jako pevně věříš, že Slovo Boží, Jeho chvála budiž velebená, trvá navěky, musíš stejně nepochybnou vírou věřit, že jeho smysl nebude nikdy vyčerpán. Ti, kdož jsou jeho jmenovanými vykladači, ti, jejichž srdce jsou pokladnicemi jeho tajemství, jediní jeho mnohásobné moudrosti rozumí. Koho četba Písem Svatých svádí vybírat si z nich, cokoli se mu hodí, aby se mohl postavit pravomoci Zástupce Božího mezi lidmi, je vskutku

jako mrtev, ač by se na pohled zdálo, že se prochází se svými bližními, rozmlouvá s nimi a dělí se s nimi o jídlo a pití.

2 Ach, kéž by Mi tak svět věřil! Kdyby bylo lidstvu odhaleno vše, co v sobě chová srdce Bahá a čemu jej Pán, Jeho Bůh a Pán všech jmen naučil, každý člověk na zemi by ohromením oněměl.

3 Jakou nepřebornou záplavu pravd roucho slov nikdy nepojme! Jak veliké množství skutečností žádný výraz věrně nezpodobní! Jejich význam nebude nikdy odkryt a nelze o nich učinit ani tu nejvzdálenější zmínku. Jak četné pravdy musejí zůstat nevyřčeny, dokud nepříjde stanovený čas! Jak bylo řečeno: „Ne vše, co člověk zná, může být odhaleno a ne vše, co odhaleno být může, je možno považovat za včasné a ne o každé včasné promluvě lze předpokládat, že odpovídá způsobilostem těch, kdo jí naslouchají.“

4 Z těchto pravd mohou některé být odhaleny pouze úměrně způsobilosti těch, jimž je svěřováno světlo Našeho poznání a již přijímají Naši skrytou milost. Snažně prosíme Boha, aby tě Svou mocí posílil a dal ti poznat Toho, Jenž je Zdrojem všeho poznání, ať se můžeš oprostít ode vši lidské učenosti, neboť: „Jaký užitek by komu přineslo pachtit se za učeností, jestliže již našel a poznal Toho, Jenž jest Cílem veškerého poznání?“ Přilni ke Kořeni Poznání a k Tomu, Jenž jest jeho Zřídlem a shleď, že nejsi závislý na nikom z těch, kdož tvrdí, že jsou zběhlí v lidské učenosti, a jejichž tvrzení se neopírají o žádný jasný důkaz ani o svědectví jediné osvícené knihy.

XC.

1 Vše nalézající se v nebesích i vše nalézající se na zemi přímo vypovídá o tom, že v sobě nese zjevení vlastností a jmen Božích. Vždyť znamení podávající výmluvné svědectví o zjevení Toho, Jenž je Nejušlechtlejším světlem, jsou uchovávána v každém atomu. Nebýt mohoucnosti tohoto zjevení, nikdy by, zdá se, neexistovala jediná bytost. Jak oslnivé hvězdy poznání září v jediném atomu a jak rozlehlé oceány moudrosti se vzdouvají v kapce! V míře nejvyšší se tato pravda týká člověka, jenž byl mezi všemi stvořenými věcmi oděn šatem tolikerých darů a vyvolen pro slávu tak veliké význačnosti. Neboť v něm jsou jako možnost zjeveny všechny vlastnosti a jména Boží v míře, již jiná stvořená bytost nepředčí a nepřekoná. Všechna tato jména a vlastnosti mu přísluší. Jak pravil On: „Člověk je Mé tajemství a Já jsem jeho tajemství.“ Všechny Knihy nebeské a Svaté spisy znovu a znovu zjevovaly četné verše vyjadřující se k tomuto nanejvýše hlubokému a vznešenému námětu. Jak zjevil On: „Ukážeme jim znamení Svá ve všech světa končinách i v nich samých.“ Dále praví: „A také ve vašich duších, což jasně to nezříte?“ A znovu zjevuje: „A nebuďte jako ti, kdož zapomněli na Boha a jimž On dal zapomenout na sebe samé.“ V této souvislosti Věčný Král - kéž jsou Mu obětovány duše všech, kdož přebývají v mystickém svatostánku - pravil: „Ten poznal Boha, kdo poznal sám sebe.“ ...

2 Z toho, co bylo řečeno, je zřejmé, že všechny věci svou nejvnitřnější skutečností vypovídají o zjevení jmen a vlastností Božích, jež v sobě nesou. Každá podle vlastní způsobilosti ukazuje Boží poznání a vypovídá o Něm. Natolik mocné a všestranné je toto Zjevení, že zahrnuje všechny věci viditelné i neviditelné. Tak zjevil On: „Má ještě někdo kromě Tebe moc projevit zjevení, jež by Ti nepatřilo, a jasně by Tě ukazovalo? Slepé oko, které Tě nevidí.“

3 Stejně promluvil věčný Král: „Nevidím nic, abych v oné věci nespátroval Boha, nebo před ní či za ní.“ Také v tradici Kumaylově je psáno: „Ejhle, jitro věčnosti se rozzářilo světlem a jeho vlny pronikly do nejhlubší skutečnosti všech.“ Člověk, ze všech stvořených věcí nejušlechtlejší a nejdokonalejší, v síle tohoto zjevení všechny tyto věci předčí a jeho slávu odráží plněji. A ze všech lidí nejdokonalejší, nejznamenitější a nejvznešenější jsou Projevy Slunce Pravdy. Ba vše kolem těchto Projevů žije řízením jejich Vůle a pohybuje se a těší se svému bytí skrze proudy Jejich milosti.

XCI.

1 Mezi důkazy svědčícími o pravdě tohoto Zjevení patří i tento - že ve všech dobách a Zřízeních, kdykoli se neviditelná Podstata zjevila v postavě Svého Projevu, vyhledávaly jisté tajemné duše, oproštěné ode všech pozemských pout, u Slunce Proroctví a Měsíce Božího vedení osvětlení a dosáhly přítomnosti Boží. Duchovní daného věku a lidé bohatí jimi proto pohrdali a vysmívali se jim. Jak o těch, kdož zbloudili, zjevil On: „A řekli velmoži, ti z lidu jeho, kdož nevěřili: „Nevidíme v Tobě nic jiného než smrtelníka nám podobného. A vidíme, že tě z nás následují bezrozmyšlení jen ti nejnížší, a nevidíme, že nějakou přednost nad námi měli byste, ba spíše soudíme, že vy jen lháři jste!“ Malicherně útočili na svaté Projevy a stavěli se na odpor, řkouce: „Nenásleduje vás nikdo, jen ti nejbědnější z nás, ti, kteří nejsou hodni žádné pozornosti.“ Jejich cílem bylo ukázat, že v ně neuvěřil nikdo z učených, bohatých a věhlasných. Tímto a podobnými důkazy se snažili prokázat falešnost toho, Jenž nemluví než pravdu.

2 Avšak v tomto nejjasnějším Zřízení a za této mocné Svrchovanosti, množství osvětlených duchovních, mužů pronikavé učenosti a doktorů zralé moudrosti, dospělo k Jeho Dvoru, vypilo pohár Jeho Božské Přítomnosti a bylo vyznamenáno poctou Jeho nejznamenitější přízně. Pro Milovaného se zřekli světa a všeho v něm.

3 Všechny vedlo světlo slunce Božího Zjevení a oni doznali a potvrdili Jeho pravdu. Taková byla jejich víra, že většina z nich se zřekla svého jmění a příbuzenstva a přilnula k potěšení Nadevše Slavného. Za svého Draze Milovaného položili životy a na Jeho stezce se vzdali všeho, co jim patřilo. Jejich hruď se stala terčem nepřátelských střel a jejich hlavy ozdobily kopí nevěřících. Nezůstala země, jež by nepila krev těchto ztělesnění odpoutanosti, ani meč, který by neporanil jejich hrdlo. Jejich skutky samotné dosvědčují pravdivost jejich slov. Cožpak svědectví těchto svatých duší, jež povstaly tak slavně, aby nabídly své životy pro Milovaného, až nad jejich obětavostí užasl celý svět, nestačí lidem dnešního dne? Cožpak ono svědectví nepostačí proti nevěřičnosti takových, kteří pro nepatrnost zradili svou víru a zaprodali nesmrtelnost za pomíjivé, vzdali se Kawtharu Přítomnosti Boží náhradou za hořké prameny a jediným životním cílem jim je zmocňovat se majetku druhých? Jak vidíš, všichni z nich se zaměstnávají marnostmi světa a bloudí daleko od Toho, Jenž jest Pán, Nejvyšší.

4 Buď spravedlivý. Zaslouží si souhlas a pozornost svědectví těch, jejichž skutky odpovídají jejich slovům a jejichž chování neodporuje jejich vnitřnímu životu? Mysl je ohromena jejich činy a duše žasne nad silou jejich ducha a statečností těla. Či si zasluhuje přijetí svědectví nevěřících duší, jež nedýchají než dechem sobeckých žádostí, jsouce uvězněny v kleci vlastních planých představ? Jako netopýři temnot nepozvednou své hlavy z lůžka, než aby se hnali za pomíjivými věcmi světa, a večer nenalézají spočinutí, pouze pachtí-li se za prosazováním úmyslů svého nečistého života. Ponoření v sobeckých pletichách nevědí nic o Božím řízení. Ve dne z celé duše usilují o světský blahobyt a za noci je jim jediným zaměstnáním uspokojování žádostí tělesných. Který zákon či vzor by mohl ospravedlnit člověka, jenž by se připojil k odmítání oněch malicherných duší a stejně jako ony by nevěnoval pozornost víře těch, kdož se pro potěšení Boží zřekli svého života a jmění, své slávy a uznání, svého věhlasu a poct? ...

5 S jakou láskou a oddaností, s jakou radostí a svatým vytržením obětovali životy na stezce Nadevše Slavného! Že je to pravda, každý potvrdí. Jak mohou toto Zjevení přesto znevažovat? Což byl některý věk svědkem událostí tolik významných? Nejsou-li tito druhové opravdoví následovníci Boha, snažící se ze všech sil, kdo jiný by se tak mohl nazývat? Usilují snad o moc a slávu? Zatoužili kdy po bohatství? Což v sobě chovají jinou touhu než touhu po Božím potěšení? Jsou-li tito druhové se všemi úžasnými důkazy a obdivuhodnými činy falešní, kdo si tedy může činit nárok na pravdu? Přísahám při Bohu! Jejich skutky jsou samy dostatečným svědectvím a nezvratným důkazem všem národům na zemi, kdyby jen lidé ve svých srdcích rozvažovali nad tajemstvím Božího Zjevení. „A záhy se dozví ti, kdož křivdili, jakého obratu osudu se dočkají!“ ...

6 Pomysli na nesporně upřímné mučedníky, jejichž opravdovost výslovně dosvědčují slova Knihy a kteří, jak jsi viděl, do jednoho obětovali životy, jmění, ženy a děti, své vše, a vystoupili do nejvznešenějších komnat Ráje. Je spravedlivé odmítat svědectví, stvrzující pravdu tohoto Nadevše vynikajícího, slavného Zjevení, jež vydávají tolik velebné a odpoutané bytosti, a považovat za přijatelné obžaloby, jež proti tomuto oslnivému světlu vyřekli nevěřící lidé, kteří pro zlato opusili svou víru a aby si uchovali vůdčí postavení, zavrhli Toho, Jenž je

Prvním Vůdcem všeho lidstva? A to přesto, že jejich povahu již odhalili všichni, kteří v nich poznali takové, kdo se pro svatou Víru Boží nevzdají jediné částičky, jediného zrnka své pozemské moci, o životech, jmění a podobném ani nemluvě.

XCII.

1 Kniha Boží je doširoka rozevřena a Jeho Slovo povolává lidstvo, aby se k Němu vydalo. Nenalezla se však více než hrstka takových, kdo by byli ochotni přilnout k Jeho Věci, či stát se nástroji jejího prosazení. Těch několik pak bylo obdařeno Božským Elixírem, jenž má sám o sobě moc proměnit prach světa v nejryzejší zlato, a byli zplnomocněni přiložit na všechny nemoci soužící děti lidí neselhávající lék. Žádný člověk neobdrží život věčný, aniž by přijal pravdu tohoto nedocenitelného, obdivuhodného a vznešeného Zjevení.

2 Nakloňte sluch, ó přátelé Boží, hlasu Toho, Jemuž svět ukřivdil, a pevně se držte všeho, co povznese Jeho Věc. On vpravdě na Svou přímou stezku přivádí, kohokoli se Mu líbí. Toto jest Zjevení vlévající sílu slabým a bědné korunující bohatstvím.

3 Radťe se spolu jako nejlepší přátelé, v duchu dokonalé družnosti a zasvěťte drahocené dny svých životů práci pro lepší svět a prosazování Věci Odvěkého a Svrchovaného Pána všech. On vpravdě ukládá všem lidem, co je správné, a zapovídá vše, co jejich postavení zneuctívá.

XCIII.

1 Věz, že každá stvořená věc je znamením Božího zjevení. Každá, podle své způsobilosti, je a provždy zůstane známkou Všemohoucího. Protože se Jemu, Svrchovanému Pánu veškerenstva, zachtělo projevit Svou svrchovanost v království jmen a vlastností, byla řízením Vůle Boží každičká věc učiněna znamením Jeho slávy. Tak pronikavé a všestranné je toto Zjevení, že v celém vesmíru nelze objevit naprosto nic, v čem by se nezračila Jeho nádhera. Za takových okolností každá úvaha o blízkosti či vzdálenosti pozbývá smyslu. ... Kdyby Ruka moci Boží všemu stvořenému tento veliký dar odňala, celý vesmír by byl pustý a prázdný.

2 Hle, jak nesmírně vysoko je Pán, váš Bůh, nad všemi stvořenými věcmi! Popatřte na důstojnost Jeho svrchovanosti, na Jeho nadvládu a nejvyšší moc. Jestliže věci, jež On - Jeho sláva budiž velebena - stvořil a určil za projevy Svých jmen a vlastností, stojí díky milosti, již byly obdařeny, vysoko nade vší blízkostí či vzdáleností, o kolik vznešenější musí být pak ona Božská podstata, jež je povolala k životu?

3 Rozjímejte nad slovy básníka: „Nedivte se, je-li mi můj Nadevše Milovaný blíže, nežli jsem sobě já sám. Divte se tomuto: že já, přes všechnu tu blízkost, Mu mám být tak vzdálen.“ Uvážíme-li, že Bůh zjevil: „Vždyť blíže jsme člověku než jeho krční žíla“, pak básník, narážející na tento verš, pravil: „Ač zjevení mého Nadevše Milovaného prostoupilo mou bytostí natolik, že On je mi blíže, než má vlastní krev, přece, přese všechnu mou jistotu o Jeho skutečnosti a přestože jsem poznal své postavení, jsem Mu stále velice vzdálen.“ Mínil tím, že jeho srdce, jsouc sídlem Nadevše Milosrdného a trůnem, na němž přebývá nádhera Jeho zjevení, na svého Stvořitele zapomíná a uchyluje se z Jeho stezky, uzavírá se před Jeho slávou a poskvřňují je nečistoty světských tužeb.

4 V této souvislosti není možné zapomínat na to, že jeden pravý Bůh je Sám o Sobě povznesen nad blízkost či vzdálenost. Jeho skutečnost taková omezení přesahuje. Vztah poutající Jej s Jeho tvory není odstupňován. Jsou-li někteří blíže a jiní daleko, musí to být přičítáno jim samotným.

5 Že srdce je trůnem, k němuž se Zjevení Boha, Nadevše Milosrdného, soustřeďuje, dotvrzují svaté promluvy, které jsme zjevíli dříve. Mezi jiným jsou to tato slova: „Země a nebesa Mne nepojmou. Pojme Mne pouze srdce toho, kdo ve Mne uvěřil a věrně stojí v Mé Věci.“ Jak často se lidské srdce, jež přijímá světlo Boží a je sídlem zjevení Nadevše Milosrdného, odklání od Toho, Jenž jest Pramenem onoho světla a Studnice onoho zjevení. To pobloudilost vzdaluje srdce Bohu a odsuzuje je k opuštěnosti. Avšak ta srdce, jež si Jeho Přítomnost uvědomují, jsou Mu blízká a pohlížíme na ně, jako by se přiblížila k Jeho trůnu.

6 Uvaž také, jak často zapomíná člověk sám sebe, zatímco Bůh, ve Svém všeobjímajícím poznání, má Svého tvora stále na vědomí a nepřestává jej zaplavovat jasnou září Své slávy. Je tedy zřejmé, že za takových okolností je člověku blíže On než jeho vlastní já. A tak, vskutku, navždy setrvá, neboť jeden pravý Bůh ví o všem, vnímá vše a všemu rozumí, zatímco smrtelník propadá omylům a neví zhola nic o tajemstvích ležících vskrytu jeho nitra. .

7 Ať si však nikdo nepředstavuje, že jestliže jsme ujišťovali, že vše stvořené je znamením Božího Zjevení, mělo by to, chraň Bůh, znamenat, že všichni lidé, lhostejno či dobří nebo zlí, zbožní nebo nevěřící, jsou si v Božích očích rovni. Ani to nenaznačuje, že Božskou Bytost - oslavováno budiž Její jméno a velebena Její sláva - je možno za nějakých okolností přirovnávat k lidem a nějakým způsobem ji přidružovat k Jejím tvorům. V takovém omylu uvázli jistí pošetilci, kteří, vzlétnuvše do nebe svých planých představ, vykládali Jednotu Boží takto: Všechny stvořené věci jsou Boží znamení a není tedy mezi nimi nejmenšího rozdílu. Někteří je ještě předčili, tvrdíce, že tato znamení jsou rovnocennými druhy a společníky Samotného Boha! Bože Milostivý! On jest vpravdě jeden nedělitelný, jeden ve Své podstatě, jeden ve Svých vlastnostech. Vše kolem Něj je jako nic, je-li postaveno tváří v tvář oslnivému zjevení jediného z Jeho jmen, nejnepatrnějšímu náznaku jeho slávy. O kolik hůře si pak stojí, ocitne-li se vedle Něj Samotného?

8 Při spravedlnosti Mého jména Nadevše Milosrdný! Pero Nejvyššího se chvěje velikým chvěním, žalostně otřeseno zjevením těchto slov. Jak titěrná a bezvýznamná je pomíjivá kapka ve srovnání s vlnami a proudy bezmezného a věčného Oceánu Božího a jak naprosto nicotně musí vypadat vše podružné a dočasné před tváří nestvořené, nevýslovné slávy Věčného! Snažně prosíme Boha, Nadevše Mocného, o odpuštění pro ty, kdož chovají takovou víru a vyslovují taková slova. Rci: Ó lidé! Jak se může prchavá představa vyrovnat Tomu, Jenž jest Skrze Sebe jsoucí, a jak by bylo možné přirovnávat Stvořitele k Jeho tvorům, kteří jsou jen jako písmo Jeho Pera? Ba i Jeho písmo překonává vše a je povzneseno vysoko nad všechny tvory.

9 Pomysli dále na to, v jakém vzájemném vztahu se znamení Božího zjevení nalézají. Můžeme Slunce, jež je pouze jedním z nich, vidět ve stejné rovině jako temnotu? Jeden pravý Bůh je Mým svědkem! Nikdo tomu neuvěří, nebude-li z těch, jejichž srdce jsou uzavřena a jejichž oči se nechaly oklamat. Rci: Zauvažujte nad sebou samými. Nehty i oči jsou součástí vašeho těla. Stojí podle vašeho názoru na stejné úrovni? Ceníte si obého stejně? Rci: Říkáte-li ano, viníte vpravdě Pána, mého Boha, Nadevše slavného, z podvodu, neboť jedno stříháte a druhé si chráníte jako vlastní život.

10 Přestupovat hranice vlastní úrovně a postavení není v žádném případě přípustné. U všech hodnotí a postavení musí být nutně zachována jejich celistvost. To znamená, že na každou stvořenou věc máme pohlížet ve světle postavení, jež jí bylo určeno zastávat.

11 Musíme však pamatovat na to, že když vesmír zaplavilo jasným světlem Mého Jména „Vším Pronikajícím“, byla každá stvořená věc podle stanoveného určení obdařena schopností uplatňovat zvláštní vliv a byla do ní vložena jistá ctnost. Zamyslete se nad účinkem jedu. Ačkoli přináší smrt, za určitých podmínek může působit blahodárně. Mocnost, jíž bylo vše stvořené naplněno, je přímým důsledkem zjevení onoho nejvýše pozhnaného Jména. Budiž oslavován Stvořitel všech jmen a vlastností! Strom, který zpráchnivěl a vyschl, hoďte plamenům. Přebývejte ve stínu Stromu zeleného a dobrého a jezte z jeho plodů.

12 Velká většina lidí žijících ve dnech Projevů Božích vypouštěla z úst podobná nepatřičná slova. Ta pak byla zevrubně zaznamenána ve zjevených Knihách a Svatých Písmech.

13 Ten skutečně věří v Boží Jednotu, kdo v každícké stvořené věci rozeznává znamení ukazující ke zjevení Toho, Jenž jest Věčná Pravda. Nikoli ten, kdo tvrdí, že tvor není od svého Stvořitele odlišitelný.

14 Zauvažuj například nad zjevením světla Božího Jména „Vychovatel“. Hle, jak všechny věci nesou stopy tohoto zjevení, jak na něm záleží lepší budoucnost všech bytostí. Zmíněná výchova je dvojí. První je všeobecná. Její vliv prostupuje všemi věcmi a svou podporou je uchovává. V tomto smyslu přijal Bůh titul „Pán všech světů“. Druhá se omezuje na ty, kdo vstoupili do stínu onoho Jména a vyhledali útočiště v tomto nanejvýše mocném Zjevení. Ti však, kdo ono útočiště nevyhledali, připravují se o tuto výsadu a z duchovní podpory, jež byla z nebeské milosti Nejvyššího Jména seslána, těžit nemohou. Jak široká propast odděluje

první a druhé! Kdyby se zpod závoje projevila plná sláva postavení těch, kteří se zcela obrátili k Bohu a ve své lásce k Němu se zřekli světa, vše stvořené by ohromením oněmělo. Pravý věřící v Jednotu Boží, jak jsme již vysvětlili, rozpozná ve věřícím i nevěřícím důkazy zjevení obou těchto Jmen. Kdyby mělo být toto zjevení odvoláno, zanikli by všichni.

15 Podobně se zamysli nad zjevením světla Božího Jména „Nesrovnatelný“. Hle, jak ono světlo zaplavuje celé stvoření, jak každá věc zjevuje znamení Jeho Jednoty, svědčí o skutečnosti Toho, Jenž je Věčnou Pravdou, a hlásá Jeho svrchovanost, Jeho jedinnost a Jeho moc. Toto znamení je známkou Jeho milosti objímající vše stvořené. Avšak ti, kdož k Němu přidružují, si takového zjevení nejsou vědomi a chybí jim víra, skrze niž by se k Němu mohli přiblížit a spojit se s Ním. Pohleďte, jak rozmanité národy a příbuzenstva země dosvědčují Jeho Jednotu a uznávají Jeho jedinnost. Kdyby v sobě nenesly znamení Jednoty Boží, nikdy by nedoznaly pravdu slov: „Není Boha kromě Boha.“ A přece, považ, jak žalostně chybily a zbloudily z Jeho stezky. Nepoznávše Svrchovaného Zjevitele, přestali být tito lidé počítáni k těm, kdož mohou být považováni za pravé věřící v Jednotu Boží.

16 Znamení zjevení Božské Bytosti v těch, kdož se k Němu přidružují, může být v jistém smyslu považováno za odlesk slávy, již jsou osvětleni věrní. Avšak této pravdě porozumí jen člověk obdařený chápavostí. Ti, již opravdu poznali Jednotu Boží, mají být považováni za prvotní projevy tohoto Jména. To oni pili víno Božské Jednoty z poháru, podaného rukou Boží, a obrátili k Němu své tváře. Jaký předlouhý kus cesty dělí tyto posvěcené bytosti od lidí, již jsou Bohu tolik vzdáleni! ...

17 Dej Bůh, abys pronikavým zrakem ve všem spatřoval znamení o zjevení Odvěkého Krále a poznal, jak povznesená a posvěcená je ona nejsvětější posvátná Bytost Nadevše stvořená. Toto jest vpravdě kořenem a podstatou víry v jednotu a jedinečnost Boha. „Bůh byl sám. Kromě Něj nebylo nikoho.“ On je i nyní tím, čím byl vždy. Není Boha kromě Něj, Jednoho, Nesrovnatelného, Všemocného, Nejvznešenějšího, Nejvyššího.

XCIV.

1 A nyní ke tvé poznámce o existenci dvou Bohů. Střez se, střez se přidružovat k Pánu, svému Bohu, společníky! On je a od nepaměti byl jeden a sám, věčný v minulosti, věčný v budoucnosti, ode všeho odpoután, vždy stálý, neměnný, Skrze Sebe jsoucí. Ve Svém Království neustanovil nikoho Svým druhem ani rádcem, aby Mu radil, nikoho, kdo by se Mu rovnal a nikoho, jehož sláva by mohla soupeřit se slávou Jeho. To dosvědčuje každý atom vesmíru a nadto obyvatelé výsostných říší sedící na nejvznešenějších stolcích, jejichž jména jsou vzpomínána před Trůnem slávy.

2 Z hloubi srdce přisvědč tomuto svědectví, které Bůh vyřkl o Sobě a Sám, že totiž není Boha kromě Něj, že vše kromě Něj bylo stvořeno Jeho příkázáním a přijalo svou podobu na Jeho svolení, že vše podléhá Jeho zákonu a ve srovnání se slavnými důkazy Jeho jednosti upadá v zapomnění, a je jako nic, je-li postaveno tváří v tvář mocným projevům Jeho jednoty.

3 On jest vpravdě věčně jeden ve Svě Podstatě, jeden ve Svých vlastnostech a jeden ve Svém díle. Libovolné srovnání se může vztahovat jen k Jeho tvorům a veškeré představy o společenství jsou představami patřícími výhradně těm, kteří Mu slouží. Nesmírně povznesená je Jeho Podstata nad vylíčení podávaná Jeho tvory. Jemu jedinému připadá Stolec Všepřesahující důstojnosti, nejvyšší a nedostupné slávy. Slavíci lidských srdcí, ať vzlétnou jakkoli vysoko, nemohou nikdy doufat, že dosáhnou výšin Jeho nepoznatelné Podstaty. To On povolal k životu celé stvoření a dal, aby povstala každá stvořená věc. Má být tedy to, co se zrodilo díky slovu zjevenému z Jeho Pera a bylo řízeno prstem Jeho Vůle, považováno za jeho společníka či za vtělení Jeho Já? Jeho sláva je příliš veliká, než aby se lidské pero či jazyk i jen v náznacích dobraly Jeho tajemství, než aby lidské srdce pojmullo Jeho Podstatu. Všichni kromě Něj stojí opuštění a ubozí u Jeho dveří, všichni jsou bezmocní před velikostí Jeho moci, všichni jsou pouhými otroky Jeho Království. On je dostatečně bohatý, aby se obešel beze všech tvorů.

4 Pouto služby ustanovené mezi uctívajícím a Zbožňovaným, mezi stvořením a Stvořitelem, by samo o sobě mělo být považováno za známku Jeho milostivé přízně k lidem,

nikoli za náznak zásluh, které je možno získat. To dosvědčí každý opravdový a prozíravý věřící.

XCV.

1 Věz, že v souladu s tím, co tvůj Pán, Pán všeho lidu, ustanovil ve Své Knize, přízeň, již prokazuje lidstvu, byla a nepřestane být ve své mnohotvárnosti bezmezná. Prvním a prvořadým projevem této lidem udělované přízně je dar chápání. Takovým obdarováním nezamýšlel nic jiného, než umožnit Svým tvorům poznat a uznávat jednoho pravého Boha - Jeho sláva budiž velebena. Tento dar dává člověku moc rozpoznávat ve všem pravdu, vede jej k tomu, co je správné, a pomáhá mu pronikat k tajemstvím stvoření. Další v pořadí je síla vize, nejdůležitější nástroj potřebný k práci chápání. Také smysly jako sluch, vnímavé srdce a podobně se počítají k darům, jimiž bylo lidské tělo obdařeno. Nesmírně vznešený jest Všemohoucí, Který stvoří tyto síly a dal, že se projeví v těle člověka.

2 Každíčký z těchto darů je nepochybným dokladem majestátu, moci, převahy a všeobjímajícího poznání jednoho pravého Boha - Jeho sláva budiž velebena. Zamyslete se nad hmatem. Pohleďte, jak tento smysl rozšířil svou vládu na celé lidské tělo. Zatímco schopnost vidět či slyšet je umístěna pouze v určité oblasti, na dotek je citlivá celá lidská schránka. Oslavována budiž Jeho moc a velebena budiž Jeho svrchovanost!

3 Tyto dary nerozlučně tkví v člověku samotném. Co však nad všechny jiné dary vyniká, je svou povahou neporušitelný a Samotnému Bohu příslušející dar Božího Zjevení. Všechna štědrá obdaření, jež Stvořitel člověku uděluje, hmotná i duchovní, jsou podřízena tomuto. Ve své podstatě tento dar je a navždy zůstane chlebem sesílaným z Nebe. Je to nejvyšší svědectví Boží a nejjasnější důkaz Jeho pravdy, znamená Jeho svrchované štědrosti a známka Jeho všeobjímající milosti, doklad Jeho Nadevše milující prozřetelnosti a znak Jeho dokonalé laskavosti. Ten je vpravdě účasten tohoto nejvyššího Božího daru, kdo v tento Den rozpoznal Jeho Projev.

4 Vzdej díky svému Pánu za to, že tě obdaroval tak velikou štědrostí. Pozvedni svůj hlas: Budiž Ti všechna chvála, ó Ty Touho všech chápajících srdcí!

XCVI.

1 Pero Nejvyššího bezustání volá, a jak málo je přesto těch, kdo jeho hlasu naklonili svůj sluch! Obyvatelé království jmen se oddávají bujarému světskému hýření, zapomínajíce, že každý člověk s očima k vidění a ušima k slyšení musí bez váhání doznat, jak je jeho barvitost pomíjivá.

2 V tomto věku kypí v lidech všech národů země nový život. A přece žádný neobjevil, co jej vyvolalo, a nepochopil, co k němu dalo podnět. Pomyslete na národy Západu. Pohleďte, jak ženou se za malichernostmi a nicotnostmi, obětovali a nepřestávají obětovat nesčetné životy pro jeho nastolení a povznesení. Národy Persie, ač jim bylo svěřeno jasné a zářivé Zjevení, sláva jehož vznešenosti a proslulosti zahalila celou zemi, jsou zastrašeny a ponořeny v hlubokou netečnost.

3 Ó přátelé! Neberte na lehkou váhu ctnosti, jimiž jste byli obdařeni, a nezapomínejte na vznešenost svého údělu. Nedovolte, aby vaše úsilí přišlo nazmar vinou planých představ zplozených v jistých srdcích. Jste hvězdy na nebi porozumění, vánek ševelící na úsvitu dne, pokojně plynoucí vody, na nichž je závislý život každého člověka, písmena vepsaná na Jeho posvěcený svitek. V naprosté jednotě a v duchu dokonalé družnosti napněte síly, aby vám bylo dáno dospět k tomu, co Božímu Dnešku přísluší. Vpravdě pravím, rozpory a sváry a vše, co se lidské mysli přičí, není ani v nejmenším hodno postavení člověka. Soustředte své síly na šíření Víry Boží. Kdokoli si zaslouží tak veliké poslání, nechť povstane a pomáhá je prosadit. Kdo toho není schopen, je povinen jmenovat jiného, aby namísto něj hlásal toto Zjevení, jehož síla otřese základy nejmocnějších staveb, na prach rozdrtí každou horu a ohromí všechny duše. Kdyby velikost tohoto Dne vyšla najevo ve své plnosti, každý člověk by v touze podílet se třeba jen na jediný okamžik na jeho veliké slávě obětoval myriády životů, o tomto světu s jeho nečistými poklady ani nemluvě!

4 Ve všech svých činech se dávejte vést moudrostí a neústupně na ní lpěte. Proste Boha, aby vám dodal síly konat podle Vůle Boží a ať vám milostivě pomůže cenit si hodnosti, jež je udělována těm z Jeho milovaných, kteří povstali, aby Mu sloužili a velebili Jeho jméno. Jim budiž sláva Boží, sláva všeho, co je v nebesích, i všeho, co je na zemi, i sláva obyvatel nejvznešenějšího Ráje, nebe všech nebes.

XCVII.

1 Pomyslete na pochybnosti, jež ti, kteří přidružují k Bohu, zaseli do srdcí lidí této země. „Copak je kdy možné,“ táží se, „aby se měď přeměnila ve zlato?“ Rci: Ano, při mém Pánu, je to možné. Ono tajemství však leží vskrytu Našeho Poznání. Zjevíme jej, komu budeme chtít. Kdokoli o Naší moci pochybuje, nechť požádá Pána, svého Boha, aby mu tajemství odhalil a ujistil jej o jeho pravdivosti. Že se měď může změnit ve zlato, je samo o sobě dostatečným důkazem toho, že je stejným způsobem možno přeměnit zlato v měď, kdyby jen byli z těch, kdož této pravdě rozumí. Kterýkoli nerost může nabýt hustoty, formy a složení kteréhokoli nerostu jiného. Toto poznání leží v Naší Skryté Knize.

XCVIII.

1 Rci: Ó náboženští vůdcové! Neměřte Knihu Boží zvyklostmi a naukami převládajícími mezi vámi, neboť ona sama je neomylnými vahami ustanovenými mezi lidmi. Na těchto nejdokonalejších vahách musí být zvažováno všechno vlastnictví národů a příbuzenstev země, její váha však musí být ověřována podle jejich vlastní míry. Kéž byste to věděli.

2 Oko Mé láskyplné dobroty nad vámi žalostně pláče, že jste nepoznali Toho, Koho jste volali ve dne i v čase noci, navečer i zrána. Vydejte se, ó lidé, se sněhobílou tváří a zářícím srdcem k onomu pozeňnanému, karmínem zbarvenému Místu, odkud volá Sadratu'l-Muntahá: „Vpravdě, není Boha kromě Mne, Všemocného Ochránce, Skrže Sebe jsoucího!“

3 Ó vy náboženští vůdcové! Který z vás se Mi postaví svou vizí a hloubkou svého chápání? Kde naleznu někoho, kdo se odváží tvrdit, že se Mi vyrovná moudrostí a promluvou? Ne, při mém Pánu, Nadevše Milosrdném! Vše na zemi pomine. Zde je tvář vašeho Pána, Všemohoucího, Milovaného.

4 Stanovili jsme, ó lidé, že nejvyšším a konečným cílem veškeré učenosti bude poznání Toho, Jenž jest Cíl všeho poznání, a přece, hle, jak jste dovolili své učenosti, aby vás jakoby závojem uzavřela před Tím, Jenž jest Jasný Pramen tohoto světla a skrze Nějž bylo zjeveno vše skryté. Kdybyste jen zjistili, z jakého zdroje se oslnivost této promluvy šíří, zavrhl byste národy světa a veškerý jejich majetek a přiblížili se k tomuto nejvýše pozeňnanému Stolci slávy.

5 Rci: Toto jest vpravdě nebe, v němž je uchovávána Matka Knih, kdybyste jen rozuměli. To On způsobil, že zvolala Skála a že Hořící Keř pozvedl svůj hlas na Hoře strmící nad Svatou zemí a hlásal: „Království náleží Bohu, Svrchovanému Pánu všech, Nadevše Mocnému, Milujícímu!“

6 Nevstoupili jsme do žádné školy a nečetli jsme jediné z vašich učených pojednání. Dopřejte sluchu slovům, jimiž vás tento Nevzdělaný povolává k Bohu, Navěky Stálému. Lepší je pro vás toto než všechny poklady země, kdybyste to jen chápali.

XCIX.

1 Lidská víra v Boha ztrácí ve všech zemích na životní síle a neobnoví ji nic, než Jeho zdraví prospěšný Lék. Sžíravá bezbožnost naleptává orgány života lidské společnosti. Co jiného je může očistit a vzkřísit, než Elixír Jeho mocného Zjevení? Je v lidské moci, ó Hakíme, vyvolat v prvcích, z nichž je utvořena kterákoliv nepatrná a nedělitelná částice hmoty, změnu tak dokonalou, aby se ona částice přeměnila v ryzí zlato? Ať se to jeví jakkoli záhadné a obtížné, Nám byla dána moc uspět v úkolu ještě větším - obrátit satanskou sílu v nebeskou moc. Síla schopná takové přeměny přesahuje mohoucnost samotného Elixíru. Jen

Slovu Božímu náleží ona pocta, onen dar schopnosti, jíž si tak veliká a dalekosáhlá změna žádá.

C.

1 Hlas Božského Zvěstovatele, zaznívající od Božího trůnu, hlásá: Ó Mí milovaní! Nedovolte, aby lem Mého posvátného šatu potřísnily a zneuctily věci tohoto světa, a neřidíte se nutkáním svých zlovolných a nečistých žádostí. Denice Zjevení Božího, zářící v plnosti své slávy na nebi tohoto Vězení, je Mi svědkem. Ti, jejichž srdce se obrátila k Uctívanému celého stvoření, musejí v tento Den pomínout vše stvořené, viditelné i neviditelné, a povznést se nad ně. Povstanou-li, aby učili Mou Věc, musejí dovolit dechu Nespoutaného, aby je podněcoval k činu, a musejí jej šířit do všech světových stran s velikým odhodláním a myslí zcela soustředěnou na Něj, se srdcem naprosto odpoutaným a na ničem nezávislým a s duší posvěcenou nad svět s jeho marnostmi. Patří se, aby si za nejlepšího průvodce na své cestě zvolili spolehnutí na Boha a aby se oděli láskou svého Pána, Nejvznešenějšího, Nadevše Slavného. Učiní-li to, jejich slova na posluchače zapůsobí.

2 Jak veliká, jak převeliká propast dělí Nás a takové, kdo se v tento den obírají zlovolnými vášněmi a vkládají naděje do světských věcí a pomíjivé pozemské slávy! Mnohokrátě dvůr Nadevše Milosrdného na pohled postrádal bohatství tohoto světa do takové míry, že ti, kdož žili v Jeho těsné blízkosti, trpěli naléhavým nedostatkem. Navzdory jejich trápení nebylo Pero nejvyššího nikdy ochotno zmiňovat se o věcech tohoto světa a jeho pokladech, ba ani v nejmenším náznaku. A cokoli Mu kdy bylo darováno, přijal na znamení Své milosti k tomu, jenž dar nabídl. Jestliže se Nám někdy zlíbí přivlastnit si pro vlastní užívání všechny poklady země, nikdo není oprávněn pochybovat o Naší pravomoci, či brát v potaz naše právo. Není možné představit si skutek zavrženíhodnější, než vynucování bohatství, jež je majetkem lidí, ve jménu jednoho pravého Boha.

3 Je tvou povinností a povinností následovníků Toho, Jenž je Věčnou Pravdou vyzývat každého člověka ke všemu, co jej posvětit nad všechna pouta k věcem pozemským a očistí jej od jejich poskvrn, aby všichni, kdo milují Nadevše Milosrdného, kolem sebe šířili lahodnou vůni Jeho roucha.

4 Ti však, kdož vlastní bohatství, musejí brát nejvyšší ohledy na chudé, neboť Bůh určil veliké pocty chudým, kteří jsou neotřesitelně trpělivi. Při mém životě! Není pocty, jež by se vyrovnala této, jen pocta, kterou se zlíbí udělit Bohu. Veliké požehnání očekává chudobné, kteří vytrvají v trpělivosti a skryjí své trápení, a dobře bude bohatým, kteří svým bohatstvím obdarují potřebné a upřednostní je před sebou samými.

5 Kéž Bůh dá, aby si chudí, napnuvše své síly, vydělali na živobytí. Je to povinnost, kterou toto Nejvyšší Zjevení předepsalo každému, a jež je v Božích očích počítána za dobrý skutek. Tomu, kdo tuto povinnost následuje, bezpochyby přispěje Svou pomocí Neviditelný. Svou milostí obohatí, kohokoli se Mu zlíbí. On, vpravdě, vládne nade vším. ...

6 Pověz, ó 'Alí, Božím milovaným, že spravedlnost je mezi ctnostmi člověka ta nejhlavnější. Na ní musí záležet hodnocení všech věcí. Rozjímej chvíli nad strastmi a soužením, jež přestál Tento Vězeň. Po všechny dny života jsem byl na milost a nemilost Svým nepřátelům a každý den jsem na stezce lásky Boží utrpěl nové protiventství. Trpělivě jsem vše nesl, dokud se věhlas Věci Boží nerozšířil po celé zemi. Jestliže někdo nyní povstane a bude se, ponoukán marnivými představami svého srdce, otevřeně či skrytě snažit rozsévat mezi lidmi semena sváru - lze o takovém člověku říci, že jedná spravedlivě? Ne, při Něm, Jehož moc zasahuje všechny věci! Při mém životě! Mé srdce sténá a oči žalostně pláčou nad Boží Věcí a nad těmi, kdož nevědí, co říkají, a představují si něco, čemu nemohou rozumět!

7 Každému člověku přísluší, aby se v tento Den pevně držel Největšího Jména a prosazoval jednotu celého lidstva. Není jediného místa, kam by bylo možno uprchnout, a nikdo nenalezne útočiště, jen u Něj. Nechá-li se kdo unést a vysloví slova, jež budou odvracet lid od břehů bezmezného Oceánu Božího, a způsobí, že jejich srdce přilnou k jinému než k této slavné a jasné Bytosti, jež na sebe vzala podobu podléhající lidským omezením - takového člověka, ať zastává sebevznešenější postavení, odsoudí celé stvoření jako toho, kdo se připravil o lahodné vůně Nadevše Milosrdného.

8 Rci: Ve svých úsudcích se držte spravedlnosti, ó lidé chápajícího srdce! Ten, kdo soudí nespravedlivě, se zbavuje vlastností, jež vyznamenávají postavení člověka. Ten, Jenž jest Věčná Pravda, dobře ví o tajemstvích skrývajících se v lidských hrudích. S Jeho dlouhodobou shovívavostí stoupá opovážlivost Jeho tvorů, neboť On nestrhne jediný závoj, dokud nenastane stanovený čas. Jeho nepřekonatelná milost krotí prudkost Jeho hněvu, a tak si mnozí lidé představují, že jeden pravý Bůh neví o věcech, jichž se v soukromí dopustili. Při Něm, Jenž jest Vševědoucí, se vším Obeznamený! Zrcadlo Jeho poznání odráží naprosto zřetelně, věrně a přesně konání každého člověka. Rci: Buď pochválen, ó Tajiteli hříchů slabých a bezmocných! Tvé jméno budiž velebeno, ó Ty, který odpouštíš nedbalým, hřešícím proti Tobě!

9 Zakázali jsme lidem kráčet ve stopách smyšlenek svých srdcí, aby mohli poznat Toho, Jenž jest svrchovaný Pramen a Cíl veškerého poznání, a aby uznali vše, co se Mu zlíbí zjevit. Pohleď, jak se zapletli do vlastních planých smyšlenek a marnivých představ. Při Mém životě! Sami jsou obětí toho, co z jejich srdcí vzešlo, a přece to nevidí. Prázdna a bezcenná je řeč jejich rtů, a přece to nechápou.

10 Snažně prosíme Boha, aby se nad všemi lidmi milostivě slitoval a umožnil jim poznat Jeho i sebe samotné. Při Mém životě! Každý, kdo Jej poznal, se bude vznášet v nesmírnosti Jeho lásky, odpoután od světa a od všeho v něm. Nic na zemi jej z jeho směru neodchýlí, tím méně takoví, kdož hnáni marnivými představami vyslovují Bohem zapovězené.

11 Rci: Toto jest Den, kdy každé ucho musí pozorně naslouchat Jeho hlasu. Naslouchejte Volání tohoto Ukřivděného a velebte jméno jednoho pravého Boha, ozdobte se ornamentem Jeho vzpomínky a osviťte své srdce světlem Jeho lásky. To jest klíč odemykající lidská srdce, cídidlo, jež zbaví duše všech bytostí poskvrn. Ten, kdo nedbá o to, co splynulo z prstu Vůle Boží, žije ve zjevném omylu. Přátelskost a čestné chování jsou známkou opravdové víry, nikoli sváry a rozbroje.

12 Rozhlašuj mezi lidmi, co ti Ten, Jenž mluví pravdu, Nositel Božího Svěření, kázal následovat. Má sláva budiž s tebou, ó ty, který voláš Mé jméno, ty, jehož oči se upírají k Mému dvoru a jehož jazyk zpívá chválu svého Pána, Blahodárného.

CI.

1 Záměrem tkvícím ve zjevení všech nebeských knih, ba v každém Bohem zjeveném verši, je obdařit všechny lidi spravedlností a porozuměním, aby mezi sebou mohli pevně ustanovit mír a pokoj. Oči Boží vítají vše, co vnáší do lidského srdce jistotu, co povznáší jeho postavení či prohlubuje jeho spokojenost. Jak vznešené je postavení, k němuž by člověk mohl dospět, kdyby se jen rozhodl naplnit svůj ušlechtilý úděl! A do jakých hlubin ponížení se může potopit, do hlubin, kam neklesl ani nejhorší z tvorů! Chopte se, ó přátelé, příležitosti, již vám nabízí tento Den, a nepřipravujte se o štědré proudy Jeho milosti. Snažně prosím Boha, aby milostivě umožnil každému z vás ozdobit se v tento požehnaný Den ornamentem čistých a svatých skutků. On vpravdě činí, cokoli si přeje.

CII.

1 Otevřte uši, ó lidé, tomu, co vám vpravdě říkám. Jeden pravý Bůh, Jeho chvála budiž velebená, vždy považoval a nepřestane považovat lidská srdce za výlučně Svě vlastnictví. Vše ostatní, ať náležející moři či souši, odkázal Králům a vládcům světa. Od počátku, jenž neměl počátek, vlála před Jeho Projevem, rozvinutá v plné nádheře, korouhev hlásající slova „On činí, cokoli si přeje“. Dnes je lidstvu třeba poslouchat oprávněné držitele moci a pevně se přichytit spásného lana moudrosti. Nástroje nezbytné k zajištění okamžité ochrany, bezpečnosti a jistot lidského pokolení, byly svěřeny do rukou správců lidské společnosti a jsou v jejich moci. Toto jest přání Boží a Jeho příkázání. ... Chováme naději, že se jeden z Králů země postaví za Boha a za vítězství tohoto ukřivděného a utlačovaného lidu. Takový Král bude navěky veleben a oslavován. Bůh předepsal takovému lidu povinnost pomáhat každému, kdo pomůže jemu, sloužit jeho nejlepším zájmům a prokazovat mu svou trvalou věrnost. Ti, kdož Mne následují, musejí za všech okolností usilovat o blaho každého, kdo

povstane pro vítězství Mé Věci, a bezustání mu dokazovat svou oddanost a věrnost. Šťastný člověk, který naslouchá Mým radám a drží se jich, a běda tomu, kdo mé přání neplní.

CIII.

1 Bůh, skrže Svůj pravdomluvný jazyk, dosvědčil ve všech Deskách tato slova: „Já jsem Ten, Jenž přebývá ve slavné Říši Abhá.“

2 Při spravedlnosti Boží! On z výšek onoho vznešeného, svatého a mocného postavení, tyčícího se nade vším, vše vidí, vše slyší a v tuto hodinu volá: „Buď požehnán, ó Javáde, neboť jsi došel toho, čeho před tebou nedošel žádný. Přisahám při Ném, Jenž jest Věčná Pravda! Tvým prostřednictvím se zaradovaly oči obyvatel Vznešeného Ráje. Lidé však naprosto nedbají. Kdybychom dali tvému postavení vyjít najevo, jejich srdce by se bolestně znepokojila, jejich kroky by znejistěly a ti, kdož ztělesňují marnivou slávu, by ohromením oněměli, padli k zemi a prsty své nedbalosti by si ucpali uši, bojíce se slyšet.“

3 Nermuť se nad těmi, kteří se zaobírají věcmi tohoto světa a zapomněli si připomínat Boha, Nejvyššího. Při Ném, Jenž jest Věčná Pravda! Blíží se den, kdy je zachvátí hrozivý hněv Všemohoucího. On jest vpravdě Všemocný, Nadevše Podmanivý, Nejmocnější. On očistí zemi od nečistot jejich zvrácenosti a jako dědictví ji předá těm Svým služebníkům, již jsou Mu nablízku.

4 Rci: Ó lidé! Nechť jsou vaše ústa plná prachu a oči vám zaslepí popel, vždyť jste zaprodali Božského Josefa za nejubožejší cenu. Ach ta vaše bída, vy pobloudilí! Představovala si vaše srdce, že máte moc Jej a Jeho Věc překonat? Ani v nejmenším! To dosvědčuje On Sám, Nadevše Mocný, Nejvelebnější, Nejvyšší.

5 Brzy budete zasypáni ranami Jeho trestu a zahalí vás prach pekel. Ti lidé, kteří se, shromažďující světské ozdoby a marnosti, odvracejí výsměšně od Boha, ztratili tento svět i příští. Zanedlouho jim Bůh Rukou Moci odebere jejich majetek a svlékne je z šatu Svě štědrosti. Sami to brzy poznají a také ty toho budeš svědkem.

6 Rci: Ó lidé! Nedovolte, aby vás tento život a jeho klamy oklamaly, neboť svět a vše v něm tkví pevně v moci Jeho Vůle. On uděluje přízeň komukoli si přeje, a komukoli si přeje ji odebírá. On činí, co se Mu líbí. Kdyby měl svět v Jeho očích nějakou cenu, jistě by nikdy nedovolil, aby z něj Jeho nepřátelé vlastnili třeba jen hořčičné semínko. Avšak On dal, že za to, jak se vaše ruce zachovaly k Jeho Věci, budete do jeho záležitostí vpleteni. Toto jest vskutku trest, který jste si přivodili ze své vlastní vůle, kdybyste to jen chápali. Radujete se z věcí, jež jsou z pohledu Božího zavržením hodné a bezcenné, z věcí, jimiž On zkouší srdce pochybujících?

CIV.

1 Ó národy světa! Vpravdě vězte, že vás pronásleduje nepředvídatelná pohroma a že vás očekává bolestná odplata. Nemyslete si, že skutky, které jste spáchaly, byly z Mého pohledu vyhlazeny. Při Mé kráse! Veškeré vaše konání vrylo Mé Pero zřetelnými písmeny do tabulek z chrysolitu.

CV.

1 Ó králové na zemi! Svrchovaný Pán všech přišel. Království náleží Bohu, všemocnému Ochránci, Skrže Sebe jsoucímu. Neuctívejte jiného než Boha a se zářícím srdcem pozvedněte tváře ke svému Pánu a Pánu všech jmen. Toto jest Zjevení, jemuž se nikdy nevyrovná nic z vašeho vlastnictví, kdybyste to jen věděli.

2 Vidíme, že se těšíte z toho, co jste nashromáždili pro jiné, a uzavíráte se světům, které umí vyjmenovat pouze Má chráněná Deska. Vaše nakupené poklady vás odvedly daleko od nejvyššího cíle. To vám nepřisluší, kéž byste to jen chápali. Smyjte ze svých srdcí veškeré světské poskvrny a pospěšte si vstoupit do Království svého Pána, Stvořitele země i nebes, Jenž učinil, že se roztrásl svět a všechny jeho národy nařikají, kromě těch lidí, kteří se všeho zřekli a přilnuli k tomu, co ustanovila Skrytá Deska.

3 Toto jest Den, kdy Ten, Jenž rozmlouval s Bohem, dosáhl světla Dávného z Dnů a napil se průzračných vod shledání z tohoto Poháru, který vyvolal dmutí moří. Rci: Při jednom pravém Bohu! Sinaj krouží kolem Jasného Pramene Zjevení a z výšin Království zaznívá Hlas Ducha Božího, jenž hlásá: „Probudte se, vy pyšní světa, a pospíchejte k Němu.“ Karmel, v hlubkém obdivu a plna touhy, si v tento Den pospíšila k Jeho Dvoru a ze srdce Siónu vychází volání: „Slib jest vyplněn. To, co bylo ohlášeno ve svatém Písmu Boha, Nejvznešenějšího, Všemocného a Nadevše Milovaného, se projevilo.“

4 Ó králové na zemi! Na tomto Místě, v tomto dějišti vše přesahující nádhery, byl zjeven Největší Zákon. Vše skryté vyšlo na světlo řízením Vůle Nejvyššího Ustanovitele, Toho, Jenž zvěstoval Poslední Hodinu, Toho, skrze Něžž byl rozpolcen Měsíc a byla vyložena všechna neodvolatelná rozhodnutí.

5 Jste pouzí vazalové, ó Králové světa! Ten, Jenž jest Král Králů se oděn Svou nejúžasnější slávou objevil a svolává vás k Sobě, Pomocníku v Nebezpečí, Skrze Sebe jsoucímu. Dejte pozor, ať vám pýcha nezabrání rozpoznat Zdroj Zjevení, ať vás od Stvořitele nebes neoddělí pomyslňý závoj věcí tohoto světa. Povstaňte a služte Tomu, Jenž jest Touhou všech národů, Jenž vás stvořil Svým slovem a určil, že po všechny věky budete emblémy Jeho svrchovanosti.

6 Při spravedlnosti Boží! Netoužíme vztáhnout ruce na vaše království. Naším posláním je dobýt a ovládnout lidská srdce. K nim se upínají oči Bahá. To dosvědčuje Království Jmen, kdybyste to jen chápali. Každý, kdo následuje svého Pána, se zřekne světa a všeho v něm. O kolik dokonaleji pak musí být odpoután Ten, jenž zastává tak důstojné postavení! Opusťte své paláce a pospěšte si získat přijetí do Jeho Království. To vám vskutku bude ku prospěchu v tomto světě i v příštím. O tomto svědčí Pán říše na výsostech, kdybyste to jen věděli.

7 Jak veliké požehnání očekává Krále, jenž povstane, aby v Mém Království pomáhal Mé Věci, jenž se oprostí ode všeho kromě Mne! Takový Král je počítán ke společenství Karmínové Archy - Archy, kterou Bůh přichystal pro lid Bahá. Všichni musejí oslavovat jeho jméno, ctít jeho postavení a pomáhat mu odemykat města klíči Mého Jména „všemocný Ochránce všech obyvatel viditelných i neviditelných království“. Takový Král je jako skutečná zřítelnice lidstva, jako zářivý ornament na čele stvoření a zřídlo požehnání pro celý svět. Nabídněte mu, ó lidé Bahá, na jeho pomoc své jmění, ba i své životy.

CVI.

1 Vševědoucí Lékař přiložil Svůj Prst na tep lidstva. Vnímá nemoc a s neomylnou moudrostí předepisuje lék. Každý věk má vlastní těžkosti a každá duše své touhy. Lék, jehož je světu třeba při dnešních obtížích, nemůže být tentýž jako lék, jenž může vyžadovat věk následující. Zajímejte se horlivě o potřeby věku, v němž žijete, a soustřeďte své úvahy na jeho nezbytnosti a požadavky.

2 Dobře vidíme, že celý lidský rod obklopují nesčíslná a veliká trápení. Spatřujeme jej chřadnout na lůžku jeho nemoci, zle zkoušený a rozčarovaný. Ti, kdož se zpili vlastní pýchou, vstoupili mezi něj a neomylného Božího Lékaře. Pohleď, jak všechny, sebe nevyjímající, zapletli do osidel svých úkladů. Oni příčinu nemoci objevit nemohou, ani nevědí o žádném léku. Přímé vidí pokřiveně a ve svém příteli spatřují nepřítel.

3 Dopřejte sluchu lahodné melodii tohoto Vězně. Povstaňte a pozvedněte své hlasy, snad že se tvrdí spáči probudí. Rci: Ó vy, kteří jste jako mrtví! Ruka Boží štědrosti vám nabízí vodu Života. Pospěšte si a vypijte svůj díl. Kdo se v tento Den znovu zrodil, nikdy nezemře, a kdo zůstal mrtev, nebude nikdy žít.

CVII.

1 Ten, Který jest váš Pán, Nadevše Milosrdný, chová ve Svém srdci touhu spatřit celé lidské pokolení jako jedinou duši a jediné tělo. Pospěšte si v tento Den, jenž zastiňuje všechny ostatní stvořené Dny, získat podíl na dobrotivé laskavosti a milosti Boží. Jak veliké štěstí očekává člověka, který v touze obdržet věci Boží opustí vše, co má! Dosvědčujeme, že takový se řadí mezi Bohem požehnané.

CVIII.

1 Vyměřili jsme vám čas, ó národy. Neobrátíte-li se ve stanovenou hodinu k Bohu, On se vás vpravdě zmocní násilím a způsobí, že na vás ze všech stran zaútočí žalostné pohromy. Jak krutý je vskutku trest, jímž vás pak váš Pán vytrestá!

CIX.

1 Ó Kamále! Výšky, jichž z milosti přízně Boží může smrtelník v tento Den dosáhnout, nebyly dosud jeho očím odhaleny. Svět bytí nikdy neměl a doposud se mu nedostává způsobilosti pojmout takové zjevení. Blíží se však den, kdy díky Jeho příkázání budou skryté možnosti oné veliké přízně lidem vyjeveny. A kdyby se před Ním sešikovaly armády světa a králové se spojili, aby pokořili Jeho Věc, silou Jeho moci to neotřese. On vskutku mluví pravdu a svolává celé lidstvo na cestu Nesrovnatelného, Vševědoucího.

2 Všichni lidé byli stvořeni, aby nesli kupředu stále vyspívající civilizaci. Všemohoucí je Mým svědkem! Jednat, jako to činí zvěř v polích, není hodno člověka. Ctnostmi, jež přísluší jeho důstojnosti jsou trpělivost, milosrdenství, soucitnost a láskyplná dobrota ke všem lidem a národům světa. Rci: Ó přátelé! Napijte se z tohoto křišťálového pramene, plynoucího z nebeské milosti Pána Jmen. A dejte jeho vod ochutnat ostatním, aby v každé zemi vládcové lidí poznali, s jakým záměrem byla zjevena Věčná Pravda a proč byli stvořeni oni sami.

CX.

1 Vznešená Bytost praví: Ó děti lidí! Základním smyslem, jímž žije Víra Boží a Jeho Náboženství, je spravovat zájmy a prosazovat jednotu lidského pokolení a pěstovat ducha přátelství a lásky mezi lidmi. Nedovolte, aby se staly zdrojem rozkolu a nesvornosti, nenávisti a nepřátelství. Toto jest přímá stezka, pevně stanovená a nepohnutelná základna. Změny a nahodilosti světa neoslabí sílu ničeho, co bude vystavěno na ní, a tuto stavbu nepodkope ani sled nesčíslných staletí. Doufáme, že náboženství vůdcové světa a jeho vládcové jednotně povstanou, aby tento věk napravili a aby obnovili jeho bohatství. Nechť rozjímají o jeho potřebách, poté ať se společně poradí a po horlivých a vyčerpávajících úvahách, ať podají nemocnému a bolestí souženému světu lék, který si žádá. ... Těm, kdo mají moc, přísluší konat vše s mírou. Co přesahuje hranice uměřenosti, ztrácí svůj blahodárný vliv. Pomyslete například na věci jako je svoboda, civilizace, a podobně. Ať na ně rozumní lidé pohlížejí jakkoli příznivě, přivedou-li se do krajnosti, budou mít na lidstvo zkázonosný vliv. ... Kéž Bůh dá, aby národy světa byly díky nejvyššímu úsilí svých vládců a moudrých a učených ve svém středu přivedeni k poznání svých nejlepších zájmů. Jak dlouho setrvá lidstvo v pobloudilosti? Jak dlouho bude pokračovat bezpráví? Jak dlouho bude mezi lidmi vládnout zmatek a Boží dopuštění? Jak dlouho bude tváří společnosti zmítat nesoulad? Běda, odevšad vanou větry zoufalství a boje rozdělující a soužící lidské pokolení sílí každým dnem. Již jsou patrná znamení hrozících křečí a zmatků, vždyť současný řád se jeví žalostně nedokonalý. Snažně prosím Boha, Jeho sláva budiž velebena, aby národy na zemi milostivě probudil a dal, že jim upuštění od takového chování prospěje, a pomohl jim dojít toho, co jejich postavení přísluší.

CXI.

1 Ó sváříci se národy a příbuzenstva země! Obráťte tváře k jednotě a nechte na sebe dopadat záři jejího svěla. Shromážděte se a Bohu k vůli se rozhodněte skoncovat se vším, z čeho vaše spory pramení. Poté zaplaví oslnivost nejvznešenější Hvězdy světa celou zemi a její obyvatelé se stanou občany jednoho města a posadí se na jeden a týž trůn. Tento Ukřivděný netoužil od raných dnů Svého života po jiném než po tomto a nepřestane chovat pouze toto jediné přání. Nemůže být pochybností, že všechny rasy i náboženství získávají inspiraci z téhož nebeského Zdroje a jsou poddanými jednoho Boha. Rozdílnosti v příkázáních, jimiž se

řídí, mají být přičítány různícím se požadavkům a potřebám věků, v němž byla náboženství zjevena. Všechna z nich až na několik, které zplodila lidská zvrácenost, byla ustanovena Bohem a odrážejí Jeho Vůli a Záměr. Povstaňte a vyzbrojeni silou víry na kusy rozmetejte modly svých marnivých představ, jež mezi vás zasévají svár. Držte se toho, co vás spojuje a sjednocuje. Toto jest vpravdě nejvznešenější Slovo, které vám Matka Knih zjevila a seslala. To dosvědčuje Jazyk Vznešenosti ze Svého příbytku slávy.

CXII.

1 Pohled'te na nepořádky sužující zemi po mnohá dlouhá léta, na zmatek, jenž zachvátil její národy. Buď je pustošena válkou nebo mučena náhlými a nepředvídanými pohromami. Ač svět obklopují utrpení a úzkost, jediný člověk se nepozastavil, aby zauvažoval nad jejich možnou příčinou či zdrojem. A kdykoli Pravý Rádce vyslovil nabádající slovo, hle, všichni Jej zavrhli coby podněcovatele zla a Jeho tvrzení odmítli. Jak zarážející, jak matoucí je takové chování! Nenaleznou se dva lidé, o nichž je možno říci, že jsou navenek či vnitřně sjednoceni. Doklady nesouladu a zášti se objevují všude, ač byli všichni stvořeni pro souznění a jednotu. Vznešená Bytost praví: Ó draze milovaní! Byl vztyčen svatostánek jednoty - nepovažujte se vzájemně za cizince. Jste ovocem jednoho stromu a listím jedné větve. Chováme naději, že svět ozáří světlo spravedlnosti a očistí jej od krutovlády. Jestliže pozemští vládcové a králové, ony symboly moci Boha - Jeho sláva budiž veleběna - povstanou a rozhodnou se zasvětit se čemukoli, co podpoří nejvyšší zájmy celého lidstva, mezi dětmi lidí zajisté zavládne spravedlnost a oslnivost jejího světla zaplaví celou zemi. Vznešená Bytost praví: Stavba světové rovnováhy a pořádku byla zbudována a nepřestane být udržována na dvojici pilířů, na odměně a trestu. ... V jiném úryvku píše: Dejte pozor, ó společenství vládců světa! Není na zemi moc, jež by se mohla rovnat síle spravedlnosti a moudrosti. ... Požehnaný král pochodující za rozvinutou korouhví moudrosti s hojnými bataliony spravedlnosti v patách. On jest vpravdě ornamentem zdobícím čelo míru a tvář bezpečí. Nemůže být nižádných pochybností, že osvítl-li denice spravedlnosti, nyní zastíněná mračny útlaku, lidstvo svým světlem, tvář země se zcela změní.

CXIII.

1 Domníváš se, ó Sháhův Ministře ve Městě (Konstantinopol), že konečný osud Věci Boží leží v Mých rukou? Myslíš si, že Mé uvěznění a hana, již jsem byl nucen trpět, či sama Má smrt a naprosté srovození ze světa, mohou změnit její běh? Bídne jsou představy tvého srdce! Jsi vskutku z těch, kdož kráčejí ve stopách marnivých představ vzešlých z jejich srdcí. Není Boha kromě Něj. On má moc projevit Svou Věc a vyzvednout Své svědectví, ustanovit vše, co je v Jeho Vůli, a povznést to do postavení tolik významného, že ruce tvé ani ruce těch, kteří se od Něj odvrátili, se toho nebudou moci dotknout a neuškodí tomu.

2 Věříš, že máš moc zmařit Jeho Vůli, zdržet Jej od vykonání Jeho soudu, či zabránit Mu v uplatnění Jeho svrchovanosti? Předstíráš, že něco na nebesích či na zemi Jeho Víře odolá? Ne, při Něm, Jenž jest Věčná Pravda! Naprosto nic v celém stvoření nezvrátí Jeho Záměr. Odvrhni proto pustou domýšlivost, jež vede tvé kroky - vzdyť pouhopouhá pýcha nikdy nezaujme místo pravdy. Buď z těch, kdož se opravdově káli a navrátili se k Bohu, k Bohu, který tě stvořil, uchovával při životě a učinil ministrem mezi těmi, kdož vyznávají tvou víru.

3 Dále věz, že to On je Tím, Jenž na vlastní příkázání stvořil vše v nebesích i vše na zemi. Jak by tedy nad Ním mohlo zvítězit něco, co bylo stvořeno Jeho příkazem? Vysoko je Bůh povznesen nad představy vás potměšilých lidí! Je-li tato Věc od Boha, neporazí ji žádný, a není-li od Boha, pak se duchovním mezi vámi, takovým, kteří se řídí zvrácenými tužbami a těm, kdož proti Němu povstali, zajisté podaří ji přemoci.

4 Cožpak jsi neslyšel, co v dávných dnech pravil muž z rodiny Faraonovy, jeden z věřících, a co poté vyprávěl Bůh Svému Poslu, Jehož si vyvolil, aby stál nad všemi lidskými bytostmi, Jemuž svěřil Své Poselství a Jehož učinil pramenem Své milosti pro všechny, kdož přebývají na zemi? On pravil - a vskutku mluví pravdu: „Což chcete zabít člověka jen pro to, že říká ‚Pánem Mým je Bůh‘? Vždyť přišel k vám s jasnými důkazy od Pána vašeho, je-li lhářem,

tedy lež jeho se proti němu obrátí, však hovoří-li pravdu, budete postiženi částí toho, čím vám hrozí." To zjevil Bůh Svému Milovanému ve Své neomylné Knize.

5 A přece jste nepopřáli sluchu Jeho příkázání, s nevšímavostí jste přešli Jeho zákon, zamítli Jeho radu, jak ji zaznamenává Jeho Kniha, a jste z těch, kteří od Něj daleko zbloudili. Jak mnoho je těch, kdož každým rokem a každým měsícem nalézají vaši vinou smrt! Kolikerého bezpráví jste se dopustili - bezpráví, jaké oko stvoření doposud nespátřilo a jaké nezaznamenal jediný letopisec! Jaké množství nemluvňátek a dětí pro vaši krutost osiřelo a kolik otců ztratilo své syny, ó činitelé bezpráví! Kolikrát truchlila ztrápená sestra pro bratra a kolikrát oplakávala žena muže, svého jediného živitele!

6 Vaše nespravedlivost rostla a rostla, až jste nakonec zabili Toho, Jenž nikdy neodvrátil oči od tváře Boha, Nejvznešenějšího, Nejvyššího. Kdybyste Jej bývali usmrtili způsobem, jakým se lidé usmrcují obyčejně! Vy jste Jej však zabili za takových okolností, jaké člověk dosud neviděl. Nebesa nad Ním žalostně plakala a duše těch, kdož mají blízko k Bohu, vykřikly nad Jeho utrpením. Nebyl snad Odboží Prorokova dávného Rodu? Nebyl snad Jeho věhlas, věhlas přímého Apoštolova potomka, mezi vámi rozšířen? Proč jste Mu tedy způsobili to, co člověk jinému člověku ještě nepůsobil, ať se ohlížíte jakkoli daleko do minulosti? Při Bohu! Oko stvoření nikdy nespátřilo vám podobné. Zabijete Toho, Jenž je Odbož Rodu vašeho Proroka, a radujete se a užíváte si veselých kratochvílí, sedíce na svých stolcích cti! Vypouštíte z úst kletby proti těm, kdož byli před vámi a páchali to, co pácháte vy, a po celý ten čas si neuvědomujete svou ohavnost.

7 Posuzujte spravedlivě. Jednali ti, jež proklínáte a na něž přivoláváte zlé, jinak než vy? Nezabili snad potomka svého Proroka, tak jako vy jste zabili Potomka Proroka vašeho? Nepodobá se vaše chování jejich? Proč tedy tvrdíte, že jste jiní než oni, ó vy rozsévající sváru mezi lidmi?

8 A když jste Mu odňali život, povstal jeden z Jeho následovníků, aby Jeho smrt pomstil. Lidé jej neznali a nikdo si nepovšiml plánu, který pojal. Nakonec se dopustil toho, co bylo předem ustanoveno. Patří se proto, abyste za věci, jichž jste se dopustili, nedávali vinu jinému než sobě, soudíte-li spravedlivě. Je na zemi někdo, kdo učinil to, co jste učinili vy? Ani jediný, při Něm, Jenž jest Pán všech světů!

9 Všichni vládcové a králové na zemi chovají potomky svých Proroků a svaté muže v úctě a vážnosti, kéž byste si to uvědomili. Vy oproti tomu zodpovídáte za činy, jaké žádný člověk dosud nevykonal. Pro vaše zločiny se každé chápající srdce souží žalem. A přesto zůstáváte ponořeni ve své nedbalosti a nedokážete si uvědomit bezbožnost svého konání.

10 Setrvávali jste v pobloudilosti, až jste konečně proti Nám povstali, ač jsme nespáchali nic, co by vaše nepřátelství ospravedlňovalo. Nebojíte se Boha, Který vás stvořil a dal vám vaši podobu, učinil, že jste získali svou sílu, a přidružil vás k těm, kdo se Mu podrobili (muslimové)? Jak dlouho ve své zbloudilosti setrváte? Jak dlouho budete odmítat zamyslet se? Jak dlouho potrvá, než setřesete dřimotu a povstanete z nedbalosti? Jak dlouho vám pravda zůstane neznámá?

11 Rozvažuj ve svém srdci. Podařilo se vám vaším chováním a konáním vašich rukou uhasit oheň Boží či zhasit světlo Jeho Zjevení - světlo, které svým jasem zaplavilo ty, kdož jsou ponořeni ve vlnících se oceánech nesmrtelnosti, světlo, jež přivábilo duše opravdových věřících a těch, kdož vyznávají Jeho jednotu? Cožpak nevíte, že Ruka Boží vládne rukám vašim, že Jeho neodvolatelné Řízení přesahuje všechny vaše plány, že On každého služebníka převyšuje a je schopen naplnit Svůj Záměr, že činí, co si Sám přeje, že nebude tázán z ničeho, co se Mu zlíbí, že ustanovuje, co zatouží a že je Nejmocnější a Všemohoucí? Věříte-li, že je toto pravda, proč tedy nepřestanete působit nesnáze a nejste v míru sami se sebou?

12 Každý den se dopouštíte nového bezpráví a jednáte se Mnou, jako jste se Mnou jednali v dobách minulosti, ač jsem se nikdy nepokoušel vměšovat se do vašich záležitostí. Nikdy jsem vám neodporoval a nebouřil se proti vašim zákonům. Hle, jak jste Mě nakonec učinili vězněm v této zapadlé zemi. Buďte si však jisti, že ať vaše ruce či ruce nevěřících činí cokoli, nikdy nezmění Věc Boží ani běh jejích cest, stejně jako neuspěly v minulosti.

13 Dbejte Mého varování, lidé Persie! Budu-li ve vašich rukou zabít, Bůh zajisté povolá někoho, kdo zaujme místo uprázdněné Mou smrtí, neboť tak Bůh postupoval v minulosti, a v Božích cestách nenaleznete změnu. Snažte se zhasit světlo Boží zářící na Jeho zemi? Bůh vaši touze nepřije. On Své světlo zdokonalí, třebaže se toho v skrytu srdce děsíte.

14 Zastav se na jediný malý okamžik, ó Ministře, zapřemýšlej a buď ve svém úsudku spravedlivý. Co jsme učinili, že tě to oprávnilo očerňovat Nás u královských ministrů, řídit se vlastními žádostmi, překrucovat pravdu a vznášet proti Nám svá falešná obvinění? Nikdy jsme se nesetkali. Pouze tenkrát, kdy jsme tě potkali v domě tvého otce ve dnech oslav mučednictví Imáma Husayna. Při oněch příležitostech neměl nikdo možnost seznamovat ostatní se svými názory a přesvědčením v rozhovorech a rozpravách. Jsi-li pravdomluvný, dosvědčíš pravdivost Mých slov. Neúčastnil jsem se dalších shromáždění, kde by ses mohl s Mým míněním seznámit ty či kdokoli jiný. Jak jsi tedy proti Mně vynesl rozsudek, jestliže jsi nevyslechl Mé svědectví z Mých vlastních rtů? Neslyšel jsi, co pravil Bůh, Jeho sláva budiž velebena? „A neříkejte každému, kdo vám nabídne mír: ‚Ty nejsi věřící!‘“ „Neodháněj ty, kdož Pána svého za jitra i za večera vzývají, toužíce tvář Jeho spatřit!“ Vskutku jsi zapomněl, co předepsala Kniha Boží, a přece se pokládáš za věřícího!

15 Navzdory všemu, co jsi učinil, a to dosvědčí Bůh, nechovám proti tobě a proti nikomu zlou vůli, ač jsem od tebe i od jiných utrpěl rány, jež by jediný z věřících v jednotu Boží nepřestál. Má Věc není v jiných než v Božích rukou, a nedůvěřuji Jinému než Jemu. Zanedlouho vaše dny pominou, stejně jako pominou dny těch, kdo se nyní s okázalou pýchou povyšují nad své bližní. Brzy budete shromážděni v přítomnosti Boží, budete tázáni ze svých činů, bude vám odplaceno za to, čeho se vaše ruce dopustily, a bídný je příbytek hříšníků!

16 Při Bohu! Kdyby sis uvědomil, cos učinil, jistě bys nad sebou žalostně zaplakal, rychle vyhledal útočiště v Bohu a chřadl bys a truchlil po všechny dny svého života, dokud by ti Bůh neodpustil. Vždyť On jest vpravdě Nejvelkorysejší, Nadevše Štědrý. Ty však až do hodiny své smrti setrváš u své nedbalosti, neboť se celým srdcem, duší i nitrem zabýváš marnostmi světa. Po svém odchodu z něj odhalíš, co jsme ti zjevili, a nalezneš všechno své konání zaznamenané v Knize, kam se zapisují skutky všech, kdož přebývají na zemi, ať váží více či méně než atom. Dej proto na Mou radu a sluchem svého srdce naslouchej Mé řeči. Nebuď k Mým slovům nevšímavý a nepatří k těm, kdož odmítají Mou pravdu. Nehledej slávu ve věcech, které ti byly dány. Měj na očích to, co zjevila Kniha Boha, Pomocníka v nebezpečí, Nadevše Slavného: „A když zapomněli na to, co bylo jim připomenuto, otevřeli jsme jim brány k radostem všem.“ Stejně jsme My otevřeli tobě a tobě podobným brány této země a toho, co ji zdobí. Očekávej proto to, co slibuje druhá část onoho svatého verše, neboť je to příslib Všemohoucího, Nadevše Moudrého - příslib, jenž se neukáže nepravdivým.

17 Neznám stezku, již jste si vyvolili a po níž kráčíte, ó shromáždění těch, kteří Mi přejete zlé. My vás svoláváme k Bohu a připomínáme vám Jeho Den, ohlašujeme vám zvěsti o vašem opětovném shledání s Ním a přivádíme vás blíže k Jeho dvoru, sesíláme vám znamení Jeho obdivuhodné moudrosti a přece, hle! Pohleďte, jak Nás odmítáte, jak Nás slovy svých prohaných úst odsuzujete jako nevěřícího, jak proti Nám splétáte své úklady! A když vám zjevujeme to, čím Nás svou štedrou přízní obdařil Bůh, říkáte: „To zjevné je kouzelnictví.“ Stejnými slovy promlouvala pokolení před vámi, jež byla tím, čím jste vy, kdybyste to jen chápali. Připravili jste se tím o Boží štědrost a Jeho Milost a neobdržíte je do dne, kdy bude Bůh rozsuzovat mezi Námi a vámi, a On jest vpravdě nejlepší Soudce.

18 Jistí z vás pravili: „To je Ten, Který tvrdí, že je Bůh.“ Při Bohu! To je špinavá pomluva. Jsem jen služebník Boží, Který uvěřil v Něj a Jeho znamení, v Jeho Proroky a Jeho anděly. Můj jazyk, Mé srdce, Mé nitro i Můj zevnějšek svědčí, že není Boha kromě Něj, že všichni ostatní byli stvořeni na Jeho příkázání a dostalo se jim podoby řízením Jeho Vůle. Není Boha kromě Něj, Stvořitele, Křisitele mrtvých, Oživujícího, Zabíjejícího. Já jsem Ten, Jenž všude rozpráví o přízni, již Jej Bůh Svou štedroostí vyznamenal. Je-li toto Můj hřích, pak jsem vskutku prvním mezi hříšníky. Já a lidé se Mnou spřízněni jsme vám na milost a nemilost. Čiňte, co se vám zlíbí, a nebuďte z těch, kdož váhají, ať se mohu navrátit k Bohu, svému Pánu, a dospět na místo, odkud již vaše tváře neuvídím. To je vpravdě Mé nejdražší přání, Má horoucí touha. Můj stav Bůh vpravdě dobře pozoruje a je s ním obeznámen.

19 Představ si, že na tebe pohlíží oko Boží, ó Ministře. Nevidíš-li Jej ty, On vpravdě jasně vidí tebe. Vezmi to na vědomí a posuzuj Naši Věc spravedlivě. Co jsme to spáchali, že tě to podnítilo, abys proti Nám povstal a očernil Nás před lidmi, jsi-li z těch, kdož jsou spravedliví? Na rozkaz Krále jsme opustili Teherán a přesunuli jsme místo Svého pobytu do Íráku. Jestliže jsem se provinil proti Králi, proč Mne tedy propouštěl? A jsem-li prost viny, proč Nás stíháte protivenstvím, jakým nikdo z vyznavačů vaší víry netrpěl? Vykonal jsem po příjezdu do Íráku

něco, co by podkopávalo pravomoc vlády? Kdo mohl v Mém chování vystopovat cokoli trestuhodného? Zeptej se sám tamějšího lidu, ať se zařadíš k těm, kdož rozeznali pravdu.

20 V oné zemi jsme přebývali po jedenáct let, dokud nepřijel jako zástupce tvé vlády ministr, na jehož jméno Naše pero nemá chuť vzpomínat, ministr, jenž propadl vínu, řídil se svými chlípnými žádostmi, páchal bezbožnosti, byl zkažený a svou zkažeností nakazil Írák. To dosvědčí většina obyvatel Baghdádu, optáš-li se jich a budeš-li z takových, kdo hledají pravdu. On to byl, kdo se protiprávně zmocňoval jmění svých bližních, kdo zapomněl na všechna přikázání Boží a dopustil se všeho, co Bůh zapověděl. Nakonec, hnán svými žádostmi, proti Nám povstal a kráčel po cestách nespravedlivých. V dopise tobě Nás obvinil a ty jsi mu uvěřil a vydal jsi se v jeho stopách, bez toho, že by sis od něj vyžádal nějaký důkaz či hodnověrný doklad. Neptal ses po žádném vysvětlení, ani ses nepokusil pátrat či ověřit si onu záležitost sám, aby tvé oči mohly rozpoznat pravdu a lež a abys měl ze svého pohledu jasno. Sám si zjisti, jakým člověkem byl. Zeptej se ministrů, kteří v té době pobývali v Íráku, a také Správce Města (Baghdád) a jeho nejvyššího Rádce, aby ti byla zjevena pravda a abys náležel k dobře obeznámeným.

21 Bůh je Nám Svědkem! Za žádných okolností jsme neodporovali ani jemu ani jiným. Ve všech podmínkách jsme se drželi Božích přikázání a nikdy jsme nebyli jedním z těch, kdož rozpoutávají nepokoje. To potvrzuje on sám. Měl v úmyslu zmocnit se Nás a odeslat Nás zpět do Persie, aby tak rozmnožil svou slávu a věhlas. Ty ses dopustil téhož zločinu za přesně stejným účelem. V očích Boha, Svrchovaného Pána všech, Vševědoucího, jste jeden jako druhý.

22 Nepromlouváme k tobě těmito slovy proto, že bychom chtěli ulehčit břemenu Svého zármutku či přimět tě, aby ses za nás u někoho přimluvil. Nikoli, při Něm, Jenž jest Pán všech světů! Celou záležitost jsme ti vyložili, snad že si uvědomíš, co jsi učinil, ušetříš jiné ran, jimiž jsi stíhal Nás, budeš z těch, kdož se opravdově kají před Bohem, Jenž stvořil tebe i vše stvořené, a v budoucnu budeš jednat prozíravě. To je pro tebe lepší než vše, co vlastníš, než tvůj ministerský úřad, jehož dny jsou sečteny.

23 Střež se přivírat oči nad bezprávím. Pevně Svým srdcem přilni ke spravedlnosti, neměň běh Věci Boží a buď z těch, jejichž oči se upínají k tomu, co zjevila Jeho Kniha. Za žádných okolností se neřid' ponoukáním svých zlovolných žádostí. Dodržuj zákon Boha, svého Pána, Blahodárného, Dávného z Dnů. Nepochybně se navrátíš do prachu a ztratíš se stejně jako všechny věci, jimiž se těšíš. Tak promluvil Jazyk pravdy a slávy.

24 Nevzpomeneš si na varování Boží vyslovené v minulosti a nebudeš z těch, kdož Jeho varování dbají? Práví, a On vskutku hovoří pravdu: „Z ní (země) jsme vás stvořili a do ní vás vrátíme a z ní vás vyjmeme i podruhé.“ To Bůh určil pro všechny, kdož obývají zemi, pro vznešené i neurozené. Nesluší se proto, aby ten, jenž byl stvořen z prachu a do prachu se navrátí a z něho bude znovu pozvednut, se před Bohem a Jeho milovanými nadýmá pýchou a pln výsměšné opovržlivosti jimi domýšlivě pohrdal. Nikoli, spíše se patří, abyste se ty a tobě podobní podrobili Oněm Projevům Jednoty Boží a pokorně se poklonili věrným, již pro Boha opustili vše a oprostili se od věcí, jež upoutávají lidskou pozornost a odvádějí od stezky Boha, Nadevše Slavného, Nadevše Chváleného. Tak ti sesíláme to, co ti prospěje a co bude ku prospěchu těm, kdož svou celou důvěru a naději vložili ve svého Pána.

CXIV.

1 Naslouchej, ó Králi (Sultán 'Abdu'l-'Azíz), řeči Toho, Jenž mluví pravdu, Jenž tě nežádá, abys Jej odměnil věcmi, jimiž se tě rozhodl obdařit Bůh, a Jenž neomylně kráčí přímou Stezkou. On je Ten, Který Tě povolává k Bohu, tvému Pánu a ukazuje ti správný směr a cestu vedoucí k pravému štěstí, abys mohl přináležet k těm, jimž se povede dobře.

2 Pozor, ó Králi, ať se neobklopíš ministry, kteří následují žádosti nečistých sklonů, hází za hlavu, co bylo svěřeno do jejich rukou, a očividně zrazují v ně vloženou důvěru. Buď stědrý k druhým, jako je Bůh štědrý k tobě, a nenechávej zájmy svého lidu na takových ministrech. Neodkládej bázeň před Bohem a buď z těch, kdož jednají čestně. Obklop se ministry šířícími kolem sebe vůni spravedlnosti a víry, porad' se s nimi a rozhodni se pro to, co je v tvých očích nejlepší, a buď z těch, kdož jednají velkoryse.

3 Buď si jist, že kdokoli se zpronevěřil Bohu, není důvěryhodný a poctivý. To jest vskutku pravda, nepochybná pravda. Kdo zrazuje Boha, zradí i svého Krále. Takového člověka od konání zla neodvrátí zhola nic a nic ho nepřiměje kráčet v poctivosti.

4 Dbej, ať neponecháváš otěže záležitostí svého státu jiným rukám, ať nespoleháš na ministry, kteří tvé důvěry nejsou hodni, a nejsi z těch, kdož žijí v nedbalosti. Straň se takových, jejichž srdce ti nepřejí, nevkládej v ně svou důvěru a nepověřuj je záležitostmi svými ani záležitostmi těch, kdož vyznávají tvou víru. Pozor, ať nedovolíš, aby se pastýřem Božího stádečka stal vlk a nevydáš osud Jeho milovaných na milost a nemilost zlovolným. Nečekej, že ti, kdo porušují Příkázání Boží, budou spolehliví a upřímní ve víře, k níž se hlásí. Vyhýbej se jim a drž si kolem sebe přísnou stráž, ať tě jejich úklady a darebáctví nezraní. Odvráť se od nich a svůj zrak upni k Bohu, svému Pánu, Nadevše Slavnému, Nejštědřejšímu. Odevzdá-li se někdo zcela Bohu, Bůh bude zajisté s ním, a vloží-li kdo v Boha všechny naděje, Bůh jej vpravdě ochrání před čímkoli, co by mu mohlo uškodit, a zaštití jej před hříšností všech strůjců zlého.

5 Popřeješ-li sluchu Mé řeči a přidržíš-li se Mých rad, Bůh tě povýší do tolik významného postavení, že se tě nedotknou a neuškodí ti úklady nikoho na celé zemi. Dodržuj, ó Králi, Boží příkázání z hloubi srdce a celou svou bytostí, a nekrácej po stezkách útlaku. Uchop otěže záležitostí svého lidu, pevně je drž v sevření své moci, a osobně prověřuj vše, co se k oněm záležitostem váže. Nechť ti nic neunikne, neboť zde leží nejvyšší dobro.

6 Vzdávej díky Bohu, že za krále těm, kdož vyznávají tvou víru vyvolil z celého světa tebe. Sluší se, abys ocenil obdivuhodné projevy přízně, jimiž tě vyznamenal, a nepřestával velebit Jeho jméno. Nejlépe Jej můžeš chválit, budeš-li milovat Jeho milované, budeš-li zaštitovat a chránit Jeho služebníky před darebáctvím proradných, aby je nikdo více neutlačoval. Dále bys měl povstat a prosadit mezi nimi zákon Boží, abys náležel k těm, kdož jsou v Jeho zákoně pevně ukotveni.

7 Dáš-li, že se voda řek spravedlnosti rozleje mezi tvé poddané, Bůh ti zajisté přispěje pomocí viditelných i neviditelných zástupců a ve tvých záležitostech ti dodá síly. Není Boha kromě Něj. Celé stvoření a jeho říše náleží Jemu. K němu se navracejí dobré skutky věrných.

8 Nespolehej na své poklady. Veškerou svou důvěru vlož v milost Boha, svého Pána. Nechť On je tvou nadějí ve všem, co činíš, a buď z těch, kdož se podvolili Jeho Vůli. Nechť On je tvým pomocníkem a obohacuj se z Jeho pokladů, neboť u Něj leží poklady nebeské i pozemské. Obdaruje jimi, kohokoli si přeje, a komukoli si přeje, je upírá. Není Boha kromě Něj, Vlastníka všeho, Nadevše Chváleného. Všichni jsou pouhými chudáky u dveří Jeho milosti. Všichni jsou bezmocní před zjevením Jeho svrchovanosti a snažně prosí o Jeho přízeň.

9 Nepřestupuj hranice uměřenosti a s těmi, kdo ti slouží jedneji spravedlivě. Obdarovávej je podle jejich potřeb, ne do té míry, že jim umožníš, aby si nakupili bohatství, parádili se a zdobili své domy, aby získávali věci, jež jim nepřinesou prospěch a započítali se mezi marnotratné. Jedneji s nimi bez výjimky spravedlivě, aby žádný z nich netrpěl nedostatkem, ani se netopil v nadbytku. To není, než jasná spravedlnost.

10 Nedovol, aby bídáci vládli šlechtným a ctihodným a ovládali je, a neponechávej velkomyslné na pospas zvržením a nicotným. Neboť právě to jsme zpozorovali po Svém příjezdu do Města (Konstantinopole) a vydáváme o tom svědectví. Mezi Jeho obyvateli jsme našli některé oplývající hojným jměním a žijící v přemíře bohatství, zatímco u druhých byly naprostý nedostatek a nejhlubší bída. To nedobře sluší tvé svrchovanosti a tvého postavení to není hodno.

11 Nechť je ti Má rada vítána a snaž se mezi lidmi vládnou poctivě, aby Bůh velebil tvé jméno a rozšířil věhlas tvé spravedlnosti do celého světa. Střež se obohacovat své ministry na úkor poddaných. Buď v bázi před vzdechy chudobných a těch, kdož mají poctivá srdce a na úsvitu každého dne naříkají nad svým údělem, a buď jim panovníkem dobrotivým. Oni jsou vpravdě tvé poklady na zemi. Přísluší ti tedy strážiti své poklady před útoky takových, kteří tě chtějí oloupit. Prověřuj jejich záležitosti a každý rok, ba každý měsíc se přesvědčuj o jejich stavu, a nebuď z těch, kdož zanedbávají svou povinnost.

12 Měj před očima neomylné Váhy Boží a jako bys stál v Jeho Přítomnosti, zvažuj na oněch Vahách každého dne své skutky ve všech okamžicích svého života. Vydávej počet ze

svých skutků, než budeš povolán ke zúčtování v Den, kdy pro strach z Boha nebude mít žádný člověk sílu stát, v Den, kdy se srdce nedbalých roztřesou.

13 Každému králi se patří, aby byl štědrý jako slunce, jež pečuje o růst veškerých bytostí a dává každé, co jí náleží. Blahodárnost není z jeho podstaty, nýbrž je ustanovena Nadevše Mocným a Všemohoucím. Král musí být ve své milosti tak velkomyslný a velkorysý jako mraky, jejichž štědré deště na příkázání Nejvyššího Ustanovitele, Vševědoucího, svažují všechny země.

14 Pečuj o to, abys záležitosti svého státu nesvěřoval zcela do cizích rukou. Nikdo se nezhostí tvé úlohy lépe než ty sám. Takto ti objasňujeme Svá slova moudrosti a sesíláme ti, co ti umožní přejít od levice útlaku k pravici spravedlnosti a přiblížit se k zářivému oceánu Jeho přízně. Takovou stezkou kráčeli králové před tebou, ti, již jednali se svými poddanými poctivě a kráčeli po cestách neochvějně spravedlnosti.

15 Jsi stínem Boha na zemi. Snaž se tedy jednat tak, jak se na tak významné a vznešené postavení sluší. Odchýlíš-li se od následování toho, co k tobě z Naší Vůle sestoupilo a co jsme tě naučili, budeš nesporně ubírat z oné veliké a nedocenitelné cti. Obrat se proto a zcela se upni k Bohu, očisti své srdce od světa a všech jeho marností a nedovol lásce k žádnému cizinci, aby do něj vstoupila a přebývala v něm. Dokud ze srdce nesmyješ každou stopu takové lásky, záře světla Božího je nezaplaví svým jasem. Vždyť Bůh nedal nikomu více než jedno srdce. To bylo vpravdě stanoveno a zapsáno v Jeho dávné Knize. A protože je lidské srdce, Bohem stvořené, jedno a nedělitelné, patří se, abys dal pozor, aby i jeho cit byl nerozdělený a jeden. Přilni tedy vši nákloností svého srdce k Jeho lásce, a odepři ji lásce k jinému, než k Němu, aby ti On mohl pomoci ponořit se do oceánu Jeho jednoty a umožnil ti stát se skutečným zastáncem Jeho jednosti. Bůh je Mým svědkem. Zjevují-li ti tato slova, má to jediný cíl - posvětit tě nad pomíjivé věci pozemské a pomoci ti vstoupit do říše věčné slávy, abys s Božím svolením náležel k těm, kdož tam přebývají a vládnou. ...

16 Přisahám při Bohu, ó Králi! Není Mým přáním vznášet před tebou žalobu proti těm, kdo Mne pronásledují. Ve svém žalu a smutku se dovolávám pouze Boha, Který stvořil Mne i je, Který dobře zná naše postavení a na vše dohlíží. Přejí si varovat je před následky jejich konání, snad že ušetří jiné toho, jak nakládali se Mnou, a budou z těch, kdož dbají na Mé varování.

17 Protivenství, jež Nás zastihlo, krajní nouze, již trpíme, a rozličné těžkosti, které Nás obklopují - to vše pomine, jako pominou rozkoše, jimiž se těší oni, a hojnost, již se jim dostává. To je pravda, kterou žádný člověk na zemi nemůže odmítnout. Dny, kdy jsme byli nuceni žít v prachu, brzy skončí, jako skončí dny, kdy oni zastávali čestná místa. Bůh zajisté pravdivě rozsoudí mezi Námi a jimi, a On jest vpravdě nejlepší soudce.

18 Vzdáváme Bohu díky za vše, co Nás potkalo, a trpělivě ponese to, co ustanovil v minulosti i to, co ustanoví v budoucnu. V Něj jsem vložil Své naděje a do Jeho rukou jsem svěřil Svou Věc. On nepochybně odplatí všem, kdož setrvávají v trpělivosti a vkládají svou důvěru v Něj. Jemu náleží stvoření a jeho říše. On povyšuje, kohokoli se mu zachce, a kohokoli se Mu zachce, poníží. On nebude tázán ze Svých činů. On jest vpravdě Nadevše Slavný, Všemohoucí.

19 Nechť jsou tvé uši pozorné, ó Králi, ke slovům, jimiž jsem se k tobě obrátil. Nechť utlačitel upustí od krutovlády a pachatelé bezpráví, nechť jsou vyloučeni ze středu těch, kdož vyznávají tvou víru. Při spravedlnosti Boží! Protivenství, jež jsme vystáli, bylo takové, že je každé pero zachvácano úzkostí, vypráví-li o něm. Žádný, kdo opravdu věří v Boží jednotu a je jejím zastáncem, břemeno tohoto líčení neunes. Tak veliké byly Naše útrapy, že nad Námi plakaly i oči Našich nepřátel a nadto oči všech jasnozřivých. A do všech těchto zkoušek jsme byli uvrženi přesto, že jsme se snažili sblížit se s tebou, že jsme nabádali tvůj lid, aby vstoupil do tvého stínu, abys mu mohl být pevností, jež věří v jednotu Boží a je jejím zastáncem.

20 Cožpak jsem tě někdy neuposlechl, ó Králi? Přestoupil jsem kdy některý z tvých zákonů? Může někdo z tvých ministrů, zastupujících tě v Íráku, předložit jediný důkaz toho, že ti nejsem věrný? Ne, při Něm, Jenž jest Pán všech světů! Ani na okamžik jsme se neprotivili tobě ani nikomu z tvých ministrů. Nikdy, dá-li Bůh, se proti tobě nevzbouříme, i kdybychom byli vystaveni zkouškám krutějším než kdykoli v minulosti.

21 Ve dne i v čase noci a navečer i zrána se za tebe modlíme k Bohu, aby ti milostivě dopomohl poslouchat Jej a dodržovat Jeho Příkázání a aby tě ochránil před záslupy

zvolných. Čiň proto, jak se ti zlíbí, a nakládej s námi tak, jak se patří na tvé postavení a jak přísluší tvé svrchovanosti. V ničem, čeho toužíš dosáhnout, nezapomínej na zákon Boží, teď ani ve dnech příštích. Rci: Chvála Bohu, Pánu všech světů.

CXV.

1 Pero Zjevení, ó Dhabíhu, zaznamenalo v mnohých zjevených Deskách tato slova: Napomínali jsme všechny Boží milované, aby dávali pozor, ať Náš svatý šat nepotřísni bláto nedovolených skutků, ať jej neposkrvni prach hanebného chování. Nabádali jsme je dále, aby upřeli svůj pohled na vše, co Naše Desky zjevily. Kdyby býval jejich vnitřní sluch pozorný k Božím rádám, linoucí se z Úsvitu Pera Nadevše Milosrdného, kdyby byli naslouchali Jeho Hlasu, většinu národů na zemi by již dnes zdobil ornament Jeho vedení. Stalo se však, co bylo předem určeno.

2 V tomto Nejvyšším Vězení zjevuje Dávný z Dnů znovu ona slova, zaznamenaná na sněhobílém svitku: Ó milovaní jednoho pravého Boha! Povznete se nad těsná doupatá svých zvolných a nečistých žádostí, vkročte do širé nesmírnosti říše Boží a zůstaňte věrní loukám svatosti a odpoutání, aby vůně vašich skutků vedla celé lidstvo k oceánu nehynoucí slávy Boží. Opusťte zájem o záležitosti tohoto světa a vše, co se jej dotýká, a nevměšujte se do konání těch, kdož jsou napohled jeho vůdcové.

3 Jeden pravý Bůh, Jeho sláva budiž velebena, propůjčil vládu na zemi králům. Nikdo nemá právo činit, co by se protivilo uváženým náhledům těch, kdož jsou u moci. Pro Sebe si vyhradil města lidských srdcí, klíči k nimž jsou v tento Den milování Toho, Jenž je Svrchovanou Pravdou. Dej Bůh, ať mohou, jeden a všichni, odemkat mocí Nejvyššího Jména brány těchto měst. Tak je míněna pomoc jednomu pravému Bohu - námět, ke kterému Pero Toho, Jenž vyvolává rozbřesk jitra, odkazovalo ve všech Svých Knihách a Deskách.

4 Stejně tak se patří, aby Boží milovaní měli trpělivost se svými bližními a aby byli natolik posvěceni a odpoutáni od veškerých věcí a prokazovali tolik upřímnosti a poctivosti, že v nich všechny národy na zemi poznají důvěrníky Boha mezi lidmi. Pomyslete, do jak vznešených výšin se vznesla příkázání Všemohoucího a jak bídné je obydlí, v němž nyní prodlévají tyto slabé duše. Požehnaní ti, kdož na křídlech jistoty vzlétli do nebes, jež rozestřelo Pero tvého Pána, Nadevše Milosrdného.

5 Pohleď, ó Dhabíhu, na dílo, jehož původcem je Bůh, Svrchovaná Pravda. Rci: Jak veliká, jak převeliká síla Jeho moci obklopuje všechny světy! Vznesené, nesmírně vznesené je Jeho odpoutání, za hranicí chápavosti celého stvoření! Velebena, velebena budiž Jeho mírnost, již zjihla srdce těch, kdož byli přivedeni blízko k Bohu!

6 Ač soužení nesčíslnými strastmi trpěnými v rukou nepřátel, hlásali jsme všem vládcům na zemi to, co si Bůh přál, aby bylo hlásáno, aby všechny národy věděly, že žádná podoba soužení nezabrání Peru Dávneho z Dnů dosáhnout jeho cíle. Jeho Pero se pohybuje se svolením Boha, Jenž dává tvar rozpadajícím se a práchnivějícím kostem.

7 Majíce na paměti tento nanejvýše mocný počin, přísluší těm, kdož Jej milují, aby opásali bedra svého úsilí a svými myšlenkami se upnuli na vše, co Věci Boží zajistí vítězství, ne aby páchali pohoršivé a zavrženíhodné činy. Kdybys zauvažoval nad vnějšími skutky a činy Toho, Jenž je Věčnou Pravdou, na pouhou malou chvíli, padl bys k zemi a zvolal: Ó ty, Který jsi Pán Pánů! Svědčím, že jsi Pán celého stvoření a Vychovatel veškerých bytostí, viditelných i neviditelných. Dosvědčuji, že Tvá moc obsáhla celý vesmír a pozemské zástupy ti nikdy nenaženou strach, že říše všech národů a zemí nezabrání provedení Tvého záměru. Svědčím, že netoužíš po jiném, než po obrodě celého světa, po ustanovení jednoty jeho národů a po spáse všech, kdož v něm přebývají.

8 Zamysli se na okamžik a zauvažuj, jak se milovaní Boží musejí chovat a do jakých výšin se musejí vznést. Po všecken čas pros snažně svého Pána, Boha milosrdenství, aby jim pomohl činit to, co si přeje On. On jest vpravdě Nejmocnější, Nadevše slavný, Vševědoucí.

9 Věznění, jež stihlo Tohoto Ukřivděného, ó Dhabíhu, Mu nijak neuškodilo a nikdy Jej poškodit nemůže, ani ztráta všech pozemských statků, Jeho vyhnání, a dokonce ani Jeho mučednictví a zdánlivé ponížení Jej nijak nezraňují. Co Jej zranit může, jsou zlé skutky, jichž se dopouštějí Boží milovaní a jež dávají za vinu Tomu, Jenž jest Svrchovaná Pravda. Tímto

soužením trpím a dosvědčuje Mi to On Sám, Jenž vládne nade všemi věcmi. Bolestivě Mne zasahují tvrzení každým dnem vycházející z úst lidí Bayánu. Někteří vyhlásili věrnost jedné z Mých Ratolestí (Synu), zatímco další hlásali svá tvrzení nezávisle a jednali podle vlastního přání.

10 Ó Dhabíhu! Jazyk vznešenosti praví: Při Sobě Samém, nelhoucím! V tomto nejmocnějším Zjevení všechna Zřízení minulosti dospěla k nejvyššímu a konečnému naplnění. Kdokoli si po Něm bude činit nárok na Zjevení, je nesporně prolhaný podvodník. Modlíme se, aby mu Bůh milostivě pomohl takové tvrzení odvolat a popřít. Bude-li se kát, Bůh mu bezpochyby odpustí. Bude-li však na svém bludu trvrdošijně lpět, Bůh zajisté sešle někoho, kdo se s ním bez milosti vypořádá. On jest vpravdě Všemohoucí, Nadevše Mocný.

11 Hle, jak lidé Bayánu naprosto selhali, nepoznavše, že jediným cílem všeho, co zjevil Můj Předěšlý Projev a Zvěstovatel Mé Krávy, bylo Mé Zjevení a hlásání Mé Věci. Nebýt Mne - a to Mi Ten, Jenž jest Svrchovaná Pravda, dosvědčuje - nikdy by neprohlásil to, co prohlašoval. Pohleď, jak se títo nerozumní lidé stavějí k Věci Vlastníka všeho, Nedostupného, jako ke hře a zábavě! Každý den strojí jejich srdce nové úklady a jejich vrtochy je svádí vyhledávat nové a nové útěky. Je-li pravda to, co říkají, jak může pak být zaručeno trvání Věci tvého Pána? Zvažuj to ve svém srdci a buď z těch, jejichž zrak je ostrý, z těch, kdož bedlivě pozorují a jsou nezlomní ve svých cílech a sebejistí ve své víře. Taková musí být tvá jistota, že vystoupí-li celé lidstvo s tvrzeními, jaká nikdy nikdo nevněsíl a jaká se dosud v žádné duši nezrodila, přeješ je zcela nevšímavě, odvrhneš je od sebe a obrátíš svou tvář k Tomu, Jenž je cílem uctívání všech světů.

12 Při spravedlnosti Mne Samotného! Veliká, nesmírně veliká je tato Věc! Mocný, nepředstavitelně mocný je tento Den! Požehnán jest vskutku člověk, který vše opustil a upnul své oči k Tomu, jehož tvář zaplavuje světlem všechny v nebesích i všechny na zemi.

13 Bystrý musí být tvůj zrak, ó Dhabíhu, a tvá duše neoblomná a tvé nohy jako z oceli, přeješ-li si, aby tebou neotřáslы útoky sobeckých žádostí našeptávající lidkým srdcím. Toto jest přísné nařízení, k jehož zjevení bylo pohnuto Pero Nejvyššího Jména z Vůle Odvěkého krále. Hleď si jej jako zřítelnice svého oka a buď z těch, kdož děkují. Ve dne v noci se usiluj sloužit Věci Toho, Jenž je Věčnou Pravdou a oprostí se ode všeho kromě Něj. Při Mně Samotném! Vše, co v tento Den vidíš, zanikne. Neskonale vznešené bude tvé postavení, zůstaneš-li ve Věci Pána, Svého Boha, neochvějný. K Němu směřuje tvá čilá činnost a u Něj se nalézá místo tvého konečného odpočinku.

CXVI.

1 Ó králové křesťanského světa! Neslyšeli jste slova Ježíše, Ducha Božího: „Jdu a zase přijdu k vám?“ Proč jste se k Němu tedy nepřiblížili, když k vám opravdu znovu sestoupil v oblacích z nebe, abyste spatřili Jeho tvář a byli z těch, kdož dospěli do Jeho Přítomnosti? V jiném okamžiku praví: „Až přijde On, Duch Pravdy, povede vás ke vší pravdě.“ A přece, hle, sotva onu pravdu skutečně přinesl, odmítli jste obrátit k němu své tváře a nadále se veselíte při svých zálibách a zábavách. Nepřivítali jste Jej a nevyhledali jste Jeho Přítomnost, abyste uslyšeli verše Boží z Jeho vlastních úst a zakusili mnohotvárnou moudrost Všemohoucího, Nadevše Slavného, Nadevše Moudrého. Vaše selhání zabránilo Božímu dechu, aby vás ovál, a upřelo vašim duším lahodnost jeho vůně. Stále se s potěšením potloukáte v údolí svých nečistých žádostí. Pomínete vy i vše, co vlastníte. Zajisté se navrátíte k Bohu a budete povoláni ke zúčtování za své činy v přítomnosti Toho, Jenž shromáždí celé stvoření. ...

2 Uběhlo dvacet let, ó králové, během nichž jsme každým dnem zakoušeli muka nového protiventství. Žádný z těch, kdo byli před Námi, nevytrpěl, co jsme vytrpěli My. Kéž byste to chápali! Ti, kteří proti Nám povstali, Nás usmrtili, prolili Naši krev, zplenili Náš majetek a pohaněli Naši čest. Ač si většinu Našeho soužení uvědomujete, přece jste nedokázali zadržet útočnickovu ruku. Není snad vaší jasnou povinností překazit krutosti utlačitele a poctivě jednat s poddanými, aby se lidstvu ukázal váš veliký smysl pro spravedlnost?

3 Bůh svěřil vašim rukám otěže vlády nad lidmi, abyste jim panovali spravedlivě, ochraňovali práva utlačovaných a trestali strůjce zla. Zanedbáte-li povinnost, již vám Bůh ve Své Knize předepsal, budou vaše jména v Jeho očích započítána k nespravedlivým. Váš omyl

by byl vskutku žalostný. Lnete k plodům vlastní představitivosti a příkázání Boha, Nejvzešenějšího, Nedostupného, Nepřekonatelného a Všemohoucího hážete za hlavu? Odhodte věci, jež vlastníte, a přilněte k tomu, co vám kázal následovat Bůh. Vyhledávejte Jeho milost, neboť kdo ji hledá, kráčí po Jeho přímé Stezce.

4 Uvažte, v jakém stavu se nalzáme a pohleďte, jakými nesnázemi a těžkostmi jsme zkoušeni. Nepřehlížejte Nás, ač by to mělo být jen na okamžik, a mezi Námi a Našimi nepřáteli rozsuzujte poctivě. Bezpochyby tím očividně získáte. Takto vám vyprávíme Svůj příběh a líčíme vám, co Nás potkalo, abyste z Nás mohli sejmut nesnáze a ulehčit Našemu břemenu. Nechť kdo chce, ulehčí Našim těžkostem, a nepřeje-li si to někdo, Můj Pán je zajisté nejlepší pomocník.

5 Varuj svůj lid, ó Služeníku, a seznam jej s tím, co jsme ti seslali, a nechť tě neděsí strach z nikoho, a nebuď z těch, kdož kolísají. Blíží se Den, kdy Bůh vyzvedne Svou Věc a oslaví Své svědectví v očích všech na nebesích i všech, kdož jsou na zemi. Za všech okolností vkládej celou svou důvěru ve Svého Pána, upni se k Němu svým pohledem a odvrť se ode všech, kdož Jeho pravdu odmítají. Nechť je Bůh, Tvůj Pán, pro tebe dostatečnou oporou a pomocí. Zavázali jsme se, že ti zajistíme na zemi vítězství a že povzneseme Naši Věc nad všechen lid, třebaže by se nenalezl jediný král, jenž by k Tobě obrátil tvář.

CXVII.

1 Vznešená Bytost, přejíc si odhalit předpoklady míru a pokoje ve světě a prospívání jeho národů, napsala: Nevyhnutelně nastane čas, kdy si lidé uvědomí naprostou nezbytnost uspořádat ohromné, všeobjímající shromáždění. Je nutné, aby se tam dostavili vládcové a králové světa, kteří, účastníci se rokování, musejí uvážit, jakými cestami a prostředky mají být mezi lidmi položeny základy světového Nejvyššího míru. Takový mír si žádá, aby se velké Mocnosti odhodlaly, v zájmu pokoje národů na zemi, plně se mezi sebou smířit. Pozvedne-li některý Král zbraň proti jinému, všichni by měli povstat jako jeden a zabránit mu v tom. Bude-li završeno toto, nebude národům světa více třeba zbraní, pouze za účelem zachování bezpečnosti jejich říší a udržování vnitřního pořádku na vlastních územích. Tím se zajistí mír a klid pro všechny národy, vlády a země. Rádi bychom doufali, že králové a vládcové země, ona zrcadla milostivého a všemohoucího Božího jména, dospějí k tomuto postavení a zaštití lidstvo před náporu krutosti. ... Blíží se den, kdy všechny národy světa přijmou jeden celosvětový jazyk a jedno společné písmo. Dosáhne-li se tohoto, ať člověka povede cesta do kteréhokoli z měst, bude to, jako by vstupoval do vlastního domova. Tyto záležitosti jsou závazné a zcela nezbytné. Je povinností každého chápavého a rozumného člověka, aby se usiloval proměnit vše, co bylo napsáno, ve skutečnost a činy. ... Ten je vskutku člověkem, jenž se dnes zasvěcuje službě celému lidskému rodu. Vznešená Bytost praví: Požehnán a šťasten je ten, kdo povstal, aby prosazoval nejlepší zájmy národů a příbuzenstev země. Na jiném místě prohlásil: Nemá se pyšnit ten, kdo miluje vlastní zemi, ale ten, kdo miluje celý svět. Svět je jediným domovem a přebývá v něm lidstvo.

CXVIII.

1 Neodkládejte bázeň Boží, ó králové na zemi, a střežte se přestupovat hranice vymezené Všemohoucím. Řiďte se příkazy sepsanými v Jeho Knize, a dávejte dobrý pozor, abyste nepřekračovali jejich meze. Bďte, ať se na žádném nedopustíte bezpráví, ač by dosahovalo jen velikosti hořčičného zrnka. Kráčejte stezkou spravedlnosti, neboť to jest, vpravdě, stezka přímá.

2 Urovnejte své různice a snižte zásoby zbraní, aby se odlehčilo břemeno vašich výdajů a aby se upokojily vaše srdce a mysli. Vyhojte neshody, jež vás rozdělují, a nebude vám více třeba zbraní, jen kolik si vyžádá ochrana vašich měst a území. Buďte bohabojní a pozor, ať nazajdete za hranice uměřenosti a nezapočítáte se k marnotratným.

3 Doznali jsme, že vaše výdaje vzrůstají každým rokem a že tímto břemenem zatěžujete své poddané. To je vpravdě více, než mohou snést, je to žalostné bezpráví. Rozhodujte mezi

lidmi poctivě a buďte emblémy spravedlnosti v jejich středu. To se na vás patří, soudíte-li spravedlivě, to přísluší vašemu postavení.

4 Chraňte se nespravedlivě nakládat s kýmkoli, jenž se k vám odvolává a jenž se uchyluje do vašeho stínu. Kráčejte v bázni Boží a buďte z těch, kdož vedou zbožný život. Neulpívejte na své moci a na svých armádách a pokladnicích. Všechnu svou důvěru a naději vkládejte v Boha, svého Stvořitele, a vyhledávejte Jeho pomoc ve všech svých záležitostech. Pomoc přichází jen od Něj Samotného. On přispěje, komu si přeje, zástupy nebeskými i pozemskými.

5 Vězte, že chudí ve vašem středu jsou Božím svěřenstvím. Pozor, ať nezradíte Jeho důvěru, ať s nimi nejednáte nespravedlivě a nedáváte se cestou proradných. Zajisté budete povoláni k zodpovědnosti za Jeho svěřenství v den, kdy budou ustanoveny Váhy Spravedlnosti, v den, kdy se každému dostane, čeho si zaslouží, kdy bude zvažováno konání všech, chudých i bohatých.

6 Jestliže rady, jež jsme vám nedostižným a jednoznačným jazykem zjevili v této Desce, zcela zanedbáte, ze všech stran na vás zaútočí trest Boží a bude proti vám vynesena rozsudek Jeho spravedlnosti. V ten den nebude ve vašich silách Mu odolat a vy poznáte vlastní bezmocnost. Mějte slitování sami se sebou a s těmi pod vámi. Rozsuzujte mezi nimi podle zásad předepsaných Bohem v Jeho nejsvětější vznešené Desce, v Desce, jež připisuje každé jednotlivé věci stanovenou míru, jež vše jasně vysvětluje a je sama o sobě výstrahou těm, kteří v Něj věří.

7 Zkoumejte Naši Věc a seznamte se s tím, co Nás potkalo, mezi Námi a Našimi nepřáteli rozhodněte spravedlivě a buďte z těch, kdož se ke svým bližním obrací nestranně. Nezadržíte-li utlačitelovu ruku, nedokážete-li zabezpečit práva odstrkovaných, co vás tedy opravňuje holedbat se mezi lidmi? Čím se můžete pyšnit oprávněně? Je to vaše jídlo a pití, na něž jste hrdí, či bohatství, jež sypete do svých pokladnic, či rozmanitost a nákladnost ozdob, jimiž se kráslíte? Kdyby pravá sláva spočívala v držení takových pomíjivých věcí, pak by se nad vámi musela vyvyšovat země, po které kráčíte, neboť to ona vás z rozhodnutí Všemohoucího těmito věcmi zásobuje a obdařuje. V jejích útrokách se podle ustanovení Božího nalézá vše, co vlastníte. Z ní, na znamení Jeho milosti, čerpáte své bohatství. Hle, vaše postavení! Věc, kterou se holedbáte! Kéž byste pochopili!

8 Nikoli! Při Něm, který drží ve Svém sevření království celého stvoření! Vaše skutečná a trvalá sláva netkví v ničem jiném, než v neotřesitelné věrnosti Božímu přikázání, v horlivém dodržování Jeho zákonů, ve vašem odhodlání dohlížet, aby nezůstávaly neuplatněny, a v rozhodnosti neochvějně postupovat správným směrem.

CXIX.

1 Ó vládcové země! Proč jste zaclonili jasné Slunce mraky, proč jste udusili jeho zář? Poslyšte radu, již vám uděluje Pero Nejvyššího, snad že vy i chudí dojdete pokoje a míru. Snažně prosíme Boha, aby pomohl pozemským králům ustanovit na zemi mír. On vpravdě činí, co si přeje.

2 Ó králové země! Vidíme, že vaše výdaje vzrůstají každým rokem a vy toto břemeno vkládáte na své poddané. To je vpravdě naprosté a hrubé bezpráví. Strachujte se vzdechů a slz tohoto Ukřivděného a nezatěžujte svůj lid přílišnými břemeny. Neokrádejte jej pro nádheru vlastních paláců. Ne, spíše pro něj volte to, co si vybíráte sami. Takto odkrýváme vašim očím, co vám bude ku prospěchu, kdybyste to jen viděli. Váš lid je vašim pokladem. Střežte se svou vládou porušovat přikázání Boží a vydávat své chráněnce do rukou zlodějů. Díky nim vládnete, jejich prostřednictvím jste živi, s jejich pomocí dobýváte. A přece, jak výsměšně na ně pohlížíte! Jak podivné, jak prapodivné!

3 Nyní, když jste odmítli Nejvyšší Mír, držte se pevně tohoto Míru Menšího, abyste alespoň do jisté míry polepšili sobě i svým poddaným.

4 Ó vládcové země! Smiřte se mezi sebou, ať vám není více třeba zbraní, jen co postačí k ochraně vašich území a panství. Chraňte se nedbat rady Vševědoucího a Věrného.

5 Buďte jednotní, ó králové země, neboť tak se bouře svárů mezi vámi utiší a vaši lidé naleznou spočinutí, jste-li z těch, kdož chápou. Pozvedne-li kterýkoli z vás zbraň proti jinému, postavte se mu na odpor všichni, neboť to není než očividná spravedlnost.

CXX.

1 Ó zvolení zástupcové lidu všech zemí! Poradte se spolu a nechtě je vaším zájmem pouze to, co prospívá lidstvu a zlepšuje jeho podmínky, budete-li z těch, kdož pozorují bedlivě. Pohlížejte na svět jako na lidské tělo, jež, ač stvořeno jako celistvé a dokonalé, bylo z různých příčin postiženo závažnými poruchami a neduhy. Neulevuje se mu ani na jediný den, ba jeho nemoc je těžší a těžší, jak se dostává do rukou nevědomých lékařů, kteří popouštějí uzdu sobeckým žádostem a žalostně chybní. A uzdravil-li se péčí schopného lékaře tu a tam některý z jeho orgánů, ostatní zůstaly postiženy jako dříve. S tímto vás seznamuje Vševědoucí, Nadevše Moudrý.

2 Spatřujeme, že je dnes vydáno napospas vládcům natolik zmámeným pýchou, že nemohou jasně rozlišit ani svůj vlastní prospěch, o rozpoznání Zjevení tak ohromujícího a vyzývajícího ani nemluvě. A kdykoli se některý z nich usiloval zlepšit jeho stav, jeho pohnutky byly opět sobecké, ať to přiznával či ne, a nedůstojnost těchto pohnutek omezila jeho moc uzdravovat a léčit.

3 Jako Svrchovaný lék a nejmocnější nástroj k uzdravení celého světa stanovil Pán spojení všech jeho národů v jedné celosvětové Věci, ve společné Víře. K tomuto nelze dospět žádnou jinou cestou, než skrze moc způsobilého, Nadevše mocného a Bohem nadaného Lékaře. Toto jest vskutku pravda a vše ostatní není, než omyl.

CXXI.

1 Ó vy, kdož Mi závidíte a snažíte se Mne zranit! Prudkost vašeho hněvu proti Mně vás ničí! Hle, nad obzorem Mého Zjevení vyšla Denice Slávy a svým jasem zaplavila celé lidstvo. A přece, pohleďte, jak jste se před její nádherou uzavřeli a utápíte se v naprosté nedbalosti. Mějte slitování sami se sebou, neodmítejte nároky Toho, Jehož pravdu jste již poznali, a nebudte z těch, kteří hřeší.

2 Při spravedlnosti jednoho pravého Boha! Zavrhnete-li toto Zjevení, stanete se terčem opovržení a posměchu pro všechny národy na zemi, neboť jste to byli vy, kdo se záměrem hájit pravdu vlastní Věci předkládal jejich očím svědectví Boha, Svrchovaného Ochránce, Nejmocnějšího, Nadevše Slavného, Vševědoucího. A přesto, sotva k vám sestoupilo Jeho následné Zjevení oděné slávou a neporazitelnou svrchovaností, hodili jste je za hlavu, ó vy, kdož jste počítáni k nedbalým!

3 Cože! Vaše srdce věří, že máte moc zaclonit jas Slunce a utlumit jeho oslnivost? Nikoli, při mém životě! Svůj záměr nikdy nenaplníte a nemůžete naplnit, ač byste si na pomoc přizvali vše v nebesích i vše na zemi. Krácejte v bázni Boží, a nechtě vaše skutky nejvyjdou nadarmo. Popřejte sluchu Jeho slovům a nebudte z těch, které od Něj dělí pomyslný závoj. Rci: Bůh je Mým svědkem! Pro Sebe nežádám zhola nic. Přeji si vítězství Boha, slavné vítězství Jeho Věci. On Sám postačuje jako svědek mezi vámi a Mnou. Očistíte-li své oči, snadno uhlídáte, že Mé skutky dosvědčují pravdivost Mých slov, že Má slova udávají směr Mým skutkům.

4 Zaslepeny jsou vaše oči! Cožpak nevidíte velikost Věci Boží a Jeho svrchovanost? Nepřesvědčili jste se o Jeho majestátu a slávě? Běda vám, shromáždění záludných a závistivých! Naslouchejte Mé řeči a neotálejte ani méně než okamžik. Tak vás nabádá Ona Krása Nadevše Milosrdného, snad že se oprostíte od svého majetku a vystoupíte do výšin, z nichž budete moci spatřit celé stvoření v ochranném stínu Jeho Zjevení.

5 Rci: Není pro vás úkrytu, není útočiště, kam byste mohli prchnout, není nikoho, kdo by vás v tento Den bránil a ochraňoval před hněvem Božím a Jeho důraznou mocí, dokud nevyhledáte stín Jeho Zjevení. Toto jest vskutku Jeho Zjevení, jež se vám projevilo v osobě tohoto Jinocha. Oslavován budiž tedy Bůh za tak zářivou, drahocennou a obdivuhodnou vizi.

6 Odpoutejte se od všeho kromě Mne, a obraťte tváře k tváři Mé, neboť to je pro vás lepší než vaše vlastnictví. Jazyk Boží dosvědčuje pravdu Mých slov skrze Mé vlastní pravdomluvné slovo, jež pojímá a chápe vše.

7 Rci: Myslíte si, že vaše věrnost Jeho Věci Mu někdy prospěje, či že Mu odmítnutí její pravdy někdy uškodí? Nikoli, při Mně Samotném, Vše si Podmaňujícím, Nedostupným a Nejvyšším! Strhněte závoje jmen a rozmetejte jejich království. Při Mé Kráse! Přišel Ten, Jenž jest Panovníkem všech jmen, Ten, na Jehož příkázání bylo od počátku, jež neměl počátek, stvořeno každé jednotlivé jméno, Ten, Jenž je nepřestane tvořit dle vlastní libosti. On jest vpravdě Nadevše Mocný, Nadevše Moudrý.

8 Strážte se svléknout se z roucha Božího vedení. Pijte svůj díl z Poháru, který nad vaše hlavy pozvedli Nebeští Jinochové. Tak vás nabádá Ten, Jenž s vámi má více slitování, než máte vy sami se sebou, Jenž od vás nežádá odměnu ani díky. Jeho odmění Ten, Který Jej z moci pravdy seslal k vám na zem, Který si Jej vyvolil a v celém stvoření Jej prohlásil Svědectvím Sebe Sama. To On Jej zmocnil zjevovat všechna Jeho Znamení. Pohlédněte znovu, ať uhlídáte, k čemu vás Jazyk Dávného z Dnů povolává, snad že budete z těch, kdož pochopí pravdu. Slyšeli jste někdy od svých předků, či od pokolení, jež jim od časů prvního Adama předcházela, že by někdo, přicházející v oblacích zjevení, jsa nadán zjevnou a vše převyšující svrchovaností a máje po pravici Království Boží a po levici všechnu moc a slávu Jeho věčného panování, někdo, před nímž by kráčely zástupy Boha, Všemohoucího, Nezdolného a Nejmnocnějšího a jenž by bezustání promlouval verši, nad jejichž významem mysl nejučenějších a nejmoudřejších z lidí marně bádá - slyšeli jste, že by někdo takový měl přinášet poselství nejsoucí od Boha? Buďte tedy prozíraví a mluvte pravdu, ryzí pravdu, tvrdíte-li že jste čestní a šlechetní.

9 Rci: Námi zjevené verše jsou stejně početné jako ty, jež byly v předešlém Zjevení seslány Bábovi. Nechť ten, kdo o slovech, jimiž promluvit Duch Boží, pochybuje, vyhledá dvůr Naší přítomnosti, vyslechne Naše božsky zjevené verše a na vlastní oči spatří jasný důkaz Našeho tvrzení.

10 Rci: Při spravedlnosti Všemohoucího! Míra Boží přízně se naplnila, Jeho Slovo bylo přivedeno k dokonalosti a světlo Jeho tváře bylo zjeveno. Jeho svrchovanost objala celé stvoření, sláva Jeho Zjevení vyšla najevo a na lidstvo se snesly Jeho štědré dary.

CXXII.

1 Člověk je nejvyšší Talisman. Nedostatek řádné výchovy jej však o to, co je jeho nitru vlastní, připravuje. K životu byl povolán slovem z úst Božích, slovo následující jej přivedlo k poznání Pramene Jeho výchovy a slovem dalším bylo zajištěno jeho postavení a osud. Vznešená Bytost praví: Pohlížejte na člověka jako na důl oplývající drahokamy nedožité hodnoty. Jen výchovou lze dosáhnout toho, že ony poklady vyjdou na povrch, že z nich lidstvo bude moci těžit. Kdokoliv by rozjímal nad zjevením Písem seslaných z nebes svaté Vůle Boží, snadno by poznal, že jejich cílem bylo, aby se na všechny lidi pohlíželo jako na jedinou duši, aby tak pečeť nesoucí slova „Království bude náležet Bohu“ mohla ozdobit každé srdce, a světlo Boží štědrosti, milosti a slitování zaplavilo celé lidstvo. Jeden pravý Bůh, Jeho sláva budiž velebena, si nežádal ničeho Sám pro Sebe. Věrnost lidstva Mu neprospívá a jeho zvrácenost Mu neškodí. Z hrdla Slavíka Říše Promluvy zní neustále toto volání: „Všechny věci, i tebe samotného, jsem chtěl pro tebe a ve tvém vlastním zájmu.“ Kdyby učení a světaznalí lidé tohoto věku dovolili lidstvu nadechnout se vůně přátelství a lásky, porozumělo by každé chápající srdce smyslu pravé svobody a proniklo by do tajemství nerušeného míru a naprostého pokoje. Dospěje-li země do tohoto postavení, osvíti-li ji toto světlo, bude pak o ní vpravdě možno říci: „A neuzříš na ní ani zakřivení, ani zvlnění.“

CXXIII.

1 Pokolení prošla před vámi - kde je jim konec? A ti, kdož byli za života obklopeni nejlepší a nejkrásnější zemí, kde jsou nyní? Poučte se jejich příkladem, ó lidé, a nebuďte z těch, kteří zbloudili.

2 Na vaše vlastnictví zanedlouho vztáhnou ruce jiní a vstoupí do vašich příbytků. Vyslyšte Má slova a nezapočítávejte se mezi pošetilé.

3 Nejvyšší povinností je pro každého z vás vyvolit si to, do čeho mu žádný nezasáhne a co mu nikdo neodejme. Tím jest - a Všemohoucí Mi to dosvědčuje - láska Boží, kéž byste to pochopili.

4 Takové domy pro sebe vystavějte, jež déšť ani potopa nezničí a jež vás ochrání od proměn a nahodilostí tohoto života. Toto jest poučení Světem ukřivděného a zapomenutého.

CXXIV.

1 Jak obdivuhodná je jednota Živoucího, Vždy Stálého Boha - jednota povznesená nade všechna omezení a přesahující chápání všeho stvořeného! On od věčnosti obývá Svůj nedostupný příbytek slávy a svatosti a na výšinách Svě nezávislé svrchovanosti a majestátu bude trůnit navěky. Jak vznešená je Jeho neměnná Podstata, jak zcela nezávislá na poznání všeho stvořeného a jak nesmírně povznesená nad chválu všech obyvatel nebes i země setrvává!

2 Z velebného pramene a z podstaty Svě štědrosti a přízně svěřil každé stvořené věci znamení Svěho poznání, aby žádný z Jeho tvorů nebyl bez možnosti vyjadřovat toto poznání, úměrně své způsobilosti a svému postavení. Ono znamení je zrcadlem Jeho krásy ve světě stvoření. Čím větší úsilí bude na vybroušení tohoto vznešeného a ušlechtilého zrcadla vynaloženo, tím věrněji bude zrcadlo zračit jména a vlastnosti Boží a zjevovat divy Jeho znamení a poznání. Všem stvořenému bude umožněno (tak veliká je schopnost odrážet) zjevovat skryté možnosti svého předem určeného postavení a každá věc pozná vlastní způsobilosti a omezení a dotvrdí pravdu: „On, vpravdě, jest Bůh. Není Boha kromě Něj.“ ...

3 Nemůže být pochybností, že v důsledku snah, jež je každý člověk schopen vědomě vyvinout úsilím svých duchovních schopností může být ono zrcadlo očištěno od prachu světských nečistot a satanských představ, a tak se bude moci přiblížit loukám věčné svatosti a dosáhnout dvora nekonečného přátelství. Avšak podle zásady, že všechno má svůj stanovený čas a každému ovoci bylo určeno jeho období, mohou být skryté síly takové štědrosti nejsnáze uvolněny v Boží Dny, a jen tehdy se projeví svěží sláva takového daru. Ač je každému dni udělen předem stanovený díl obdivuhodné milosti Boží, Dny přímo spojené s Projevem Božím jsou jedinečně vyznamenány a jejich postavení je takové, že mu žádná mysl neporozumí.

4 Taková výtečnost je naplňuje, že kdyby byla v ony dny věčného potěšení všechna srdce v nebesích i na zemi přivedena tváří v tvář Denici nehynoucí slávy a uvedena v souznění s Jeho Vůlí, každé z nich by shledalo, že je povzneseno Nadevše pozemské, září Jeho světlem a je posvěceno Jeho milostí. Všechna sláva této milosti, již žádné, jakkoli veliké požehnání nepředčí a všechna čest milující laskavosti, jejíž období oko stvoření doposud nespátřilo! On jest vysoko nad tím, co Mu připisují a co o Něm vyprávějí!

5 A proto v ony dny nebude jediný člověk potřebovat svého bližního. Již se prokázalo mnohokrát, že v onen Bohem stanovený Den se většina těch, kdož hledali a našli Jeho svatý dvůr, projevovala takovou moudrostí a znalostí, že žádný, kromě těchto svatých, posvěcených duší, ať jakkoli dlouho vyučoval či studoval, nepochopil z ní ani krůpěj, a nikdy porozumět nemůže. A právě díky této síle byli Boží milovaní za dnů Projevu Denice Pravdy povzneseni nad veškerou lidskou učenost a nebyli na ní závislí. Nikoli, z jejich srdcí a z pramene jejich vnitřní síly bezustání tryskala sama podstata lidské učenosti.

CXXV.

1 Ó Můj bratře! Odhodlá-li se upřímný hledající vkročit na stezku pátrání, jež vede k poznání Dávného z Dnů, musí především očistit své srdce, sídlo zjevení skrytých tajemství Božích, od temného prachu veškerého nabytého poznání, od náznaků vtělených satanských představ. Svou hrud', svatostánek stálé lásky Milovaného, musí zbavit každé poskvrnny, a svou duši posvětit Nadevše, co náleží vodě a jílu, nad veškerá přizemní a pomíjivá pouta. Jeho srdce musí být tak čisté, že v něm nepřetrvá ani stopa po lásce či nenávisti, jinak jej láska slepě povede k omylu a nenávist jej bude odvádět od pravdy. Díky takové lásce a nenávisti,

jak spatřuješ i v tento Den, se většina lidí připravuje o nesmrtelnou Tvář, zbloudila daleko od Ztělesnění Božích Tajemství a bez pastýře se potlouká pustinou bludu a zapomnění.

2 Onen hledající musí po všechn čas důvěřovat Bohu, musí se odříci pozemských lidí, odpoutat se od světa prachu a přimknout se k Pánu Pánů. Nikdy se nesmí povyšovat nad druhé a z desky svého srdce musí smýt každý náznak pýchy a marnivé slávy, nesmí pozbýt trpělivosti a odevzdanosti a musí za svou přijmout mlčenlivost a zdržovat se planých slov. Neboť jazyk je doutnajícím oheň a přemíra řeči smrtelný jed. Skutečné plameny stravují tělo, zatímco oheň jazyka spaluje srdce i duši. Síla prvního ohně působí jen po nějaký čas, účinky druhého však přetrvávají staletí.

3 Onen hledající musí také spatřovat žalostný poklesek v pomlouvání a nesmí se jím dát opanovat. Neboť pomlouvání zhasí světlo srdce a zabíjí život duše. Má se spokojit s málem a oprostít se od veškerých nepatřičných tužeb. Má si cenit společnosti těch, kdož se zřekli světa, a vyhýbání se vychloubačným a světským lidem má považovat za cenný přínos. Na úsvitu každého dne má rozmlouvat s Bohem a celou svou duší vytrvat v hledání Milovaného. Každou pobloudilou myšlenku má sežhnout plamenem Jeho láskyplné připomínky a rychlostí blesku pomínout vše kromě Něj. Má pomáhat vyděděným a nikdy neodpírat přízeň nuznému. Má se laskavě chovat ke zvířatům, a tím spíše k lidem, svým bližním nadaným mocí promluvy. Nemá váhat nabídnout pro Milovaného život a nemá dovolit lidským výrokům, aby jej odvracely od Pravdy. Pro jiné by si neměl přát to, co si nepřeje pro sebe, a nemá slibovat, co neuskutečňuje. Celým srdcem se má vyvarovat styků se strůjci zla a má se modlit za odpuštění jejich hříchů. Má promíjet hřešícím a nikdy se jejich nízkému postavení nevysmívat, neboť nikdo nezná svůj vlastní konec. Kolikrát hříšník v hodině smrti dospěl k podstatě víry a, polykaje lék nesmrtelnosti, vzlétl ke Shromáždění na výsostech! A jak často se oddaný věřící v hodině odchodu své duše proměnil natolik, že upadl do nejpekelnějšího ohně!

4 Tato přesvědčivá a pádná slova zjevujeme hledajícímu s úmyslem zapůsobit na něj, aby vše vyjma Boha spatřoval jako pomíjivé, a veškeré věci kromě Toho, Jenž je cílem všeho uctívání, měl za naprostou nicotu.

5 To náleží k vlastnostem vznešených a tím se vyznačují duchovně hlubocí. Již o nich byla zmínka v souvislosti s nároky na poutníky krácející stezkou Dokonalého Poznání. Splní-li od světa oproštěný poutník a upřímný hledající tyto zásadní podmínky, tehdy a jen tehdy může být nazýván opravdovým hledajícím. Kdokoli dostojí podmínkám naznačovaným veršem „Kdo kvůli Nám se usilovně snaží“, bude se těšit požehnání, jež udělují slova „Ty věru povedeme po Cestách Svých“.

6 Jen zahoří-li v srdci hledajícího lampa úsilí a žízlivé touhy, vášnivé oddanosti, vroucí lásky, zanícenosti a nadšení a ovane-li jeho duši vánek Jeho láskyplné dobroty, temnota omylu se rozptýlí, mlhy pochybností a obav se rozplynou a jeho bytost zaplaví světla poznání a jistoty. V oné hodině bude Mystický Zvěstovatel zářit z Božího Města jasný jako jítro a zatroubením polnice poznání probudí srdce, duši i ducha z dřímoty nedbalosti. Tehdy mnohotvárná přízeň a proudy milosti svatého, věčného ducha udělí hledajícímu takový nový život, až shledá, že byl obdarován novým zrakem, novým sluchem, novým srdcem a novou myslí. Bude rozjímat nad zjevnými znameními vesmíru a pronikne do skrytých tajemství duše. Vida okem Božím, spatří v každém atomu dveře vedoucí do stavu naprosté jistoty. Ve všem odhalí tajemství Božího Zjevení a známky věčného Projevu.

7 Při Bohu přísahám! Dospěje-li člověk kráčící stezkou vedení a snažící se vystoupit k výšinám spravedlnosti k tomuto slavnému a vznešenému postavení, ucítí vůni Boží na vzdálenost tisíce mil a nad Úsvitem všech věcí spatří svítat zářivé jítro Božího vedení. Každíčká věc, ať jakkoli nepatrná, mu bude zjevením přivádějícím jej k Milovanému, k Cíli jeho hledání. Jasnozřivost tohoto hledajícího bude tak veliká, že pravdu od lži rozliší, jako by rozlišoval slunce a stín. Zavane-li lahodná vůně Boží v nejzazších koutech Východu, on její sladkost bezpochyby ucítí a pozná, i kdyby přebýval v nejzapadlejších koutech Západu. Stejně tak jasně rozpozná veškerá znamení Boží - Jeho obdivuhodné promluvy, Jeho veliké dílo a mocné skutky - od činů, slov a způsobů lidských, tak jako klenotník rozliší drahokam a kámen, jako lidé rozpoznávají podzim a jaro, teplo a chlad. Očistí-li se řečiště lidské duše od překážek pozemských pout, neomylně ucítí dech Milovaného z nesmírných dálav, a duše, vedena touto vůní, dospěje k Městu Jistoty a vstoupí.

8 Tam spatří divy Jeho odvěké Moudrosti a v ševelícím listoví Stromu kvetoucího v onom Městě uhlídá všechna skrytá učení. Jeho vnitřní i vnější sluch zaslechne hymny slávy a chvály, stoupající z tamějšího prachu k Pánu Pánů, a oko jeho nitra odhalí tajemství „návratu“ a „vzkříšení“.

9 Jak nevýslovně velebná jsou znamení, důkazy, zjevení a nádhera, jež Král Jmen a Vlastností tomuto Místu určil! Jeho dosažení uhasí žízeň bez vody a bez ohně vzněcuje lásku Boží. Každíčké stéblo trávy uchovává tajemství nevyzpytatelné Moudrosti a na každém růžovém keři klokotají svou píseň v blahém zanícení myriády slavíků. Květy tamějších úchvatných tulipánů odhalují tajemství nehynoucích Plamenů Hořícího Keře a lahodná svatost toho Místa dýchá vůni Ducha Vykupitelova. Bohatství je tam udělováno bez zlata a nesmrtelnost bez smrti. V každém z jeho lístků se jako poklad skrývá nepopsatelná potěcha a ve všech komnatách se tají nesčíslná tajemství.

10 Jakmile se ti, kdož v hledání Boha vynakládají udatné úsilí, odřeknou všeho kromě Něj, budou s tímto Městem natolik spjati a nerozlučně spojeni, že i chvilkové odloučení pro ně nebude myslitelné. Od Hyacintu tamějšího shromáždění vyslechnou neomylné důkazy a krása Jeho Růže a melodie Jeho Slavíka jim předají nejjistější svědectví. Přibližně jednou za tisíc let bude to Město obnoveno a znovu vyzdobeno. ...

11 Ono Město není ničím jiným, než Slovem Božím zjevovaným v každém věku a Zřízení. Ve dnech Mojžíšových jím by Pentateuch, ve dnech Ježíšových Evangelium, za Muhammada, Posla Božího, Qur'án, dnes Bayán, a ve Zřízení Toho, jehož má Bůh zjevit, jím bude Jeho vlastní Kniha - Kniha, k níž se musejí obrátit Knihy všech Zřízení předchozích, Kniha, jež se skví v jejich středu, svrchovaná a nejvyšší.

CXXVI.

1 Kamkoli Nás pošlou do vyhnanství a jakkoli velikým protivenstvím budeme snad trpět, lid Boží musí v pevném odhodlání a s naprostou důvěrou bezustání obracet své zraky k Úsvitu Slávy a zaměstnávat se vším, co může napomoci nápravě světa a výchově jeho národů. Vše, co Nás v minulosti potkalo, podporovalo zájmy Našeho Zjevení a rozdmýchávalo jeho oheň, a vše, co Nás snad postihne v budoucnu, ponese stejné plody. Z celého srdce přilněte k Věci Boží, k Věci, již seslal Ustanovitel, Nadevše Moudrý. S největší vlídností a milostí jsme svolávali národy a země a udávali jim směr k tomu, co jim bude vpravdě ku prospěchu.

2 Denice Pravdy zářící v rozkvětu své nádhery je Naším svědkem! Lidé Boží nemají jiné snahy a touhy, než křísit svět, zušlechťovat jeho život a jeho národům přinášet znovuzrození. Jejich vztah ke všem lidem se po všechny časy vyznačoval opravdovostí a dobrou vůlí. Vnější chování jen odráží život jejich nitra a vnitřní život zrcadlí jejich vnější chování. Jediný závoj neskrývá a nezastírá pravdy, na nichž stojí jejich Víra. Ony pravdy byly odhaleny před očima všech a lze je neklamně poznat. Pravdivost těchto slov stvrzují samy jejich činy.

3 Každé prozíravé oko má v tento Den možnost zahlédnout jitrní světlo Božího Zjevení a každé pozorné ucho pozná Hlas, jež zazníval z Hořícího Keře. Bystřiny Milosti Boží chvátají tak prudce, že Ten, Jenž je Úsvitem Božích znamení a Zjevitelem důkazů Jeho slávy nezahalen a neutajen rozmlouvá a druží se s národy světa a jeho příbuzenstvy. Jak mnozí vyhledali Naši Přítomnost se záští v srdci, a odcházeli jako věrní a milující přátelé! Portály milosti se před tváří všech otevřely dokořán. Napohled jsme ve Svém jednání nečinili mezi spravedlivými a bezbožnými rozdílů, snad že strůjci zla dospějí k bezbřehému oceánu odpuštění Božího. Naše jméno „Utajitel“ zaplavilo lid takovým světlem, až se vzpurní domnívali, že jsou počítáni mezi zbožné. Žádného, kdo Nás hledá, nikdy nezklameme, a tomu, kdo k Nám obrátí tvář, neodmítneme přístup k Našemu dvoru. ...

4 Ó přátelé! Pomáhejte jednomu pravému Bohu, Jeho sláva budiž velebena, dobrými skutky a chováním a povahou, jež budou v Jeho očích přijatelné. Kdo se v tento Den snaží pomáhat Bohu, nechť zavře oči pro vše, cokoli vlasní, a otevře je pro věci Boží. Nechť se přestane zaobírat sám sebou a vlastním prospěchem a zajímá se o to, co povznese Nadevše podmanivé jméno Všemohoucího. Musí očistit své srdce ode všech zlovolných vášní a nečistých tužeb, vždyť bázeň před Bohem je zbraní, kterou vítězí, hlavním nástrojem, s jehož pomocí může dojít ke svému cíli. Bázeň před Bohem je štítem, který chrání Jeho Věc, záštitou

umožňující Jeho lidu dobýt vítězství. Je to míra, již žádný člověk nesníží, síla, které se nepostaví žádná moc. S její pomocí a se svolením Pána Zástupů jsou ti, kdož se přiblížili Bohu, schopni podmanit si a dobýt citadely lidských srdcí.

CXXVII.

1 Přejete-li si, ó lidé, poznat Boha a odhalit velikost Jeho moci, tedy na mě pohlédněte Mýma očima, nikoli očima jiných kolem Mne. Jinak Mne nikdy nebudete moci poznat, ač byste nad Mou Věcí rozvažovali tak dlouho, jak dlouho potrvá Mé království, a rozjímali nad vším stvořeným po celou věčnost Boha, Svrchovaného Pána všeho, Všemocného, Vždy Stálého, Nadevše Moudrého. Takto jsme odhalili pravdu Našeho Zjevení, snad že se lidé probudí ze své dřímoty a budou z těch, kdož rozumějí.

2 Hle, jak nízko si stojí takoví, kdož dobře vědí, že jsem na stezce Boží a pro zachování jejich víry v Něj nabídl obětí Sám Sebe i Svě spřízněné, takoví, jimž je dobře známo, jak Mne Mí nepřátelé obklíčili za dnů, kdy se lidská srdce zachvívala strachem, za dnů, kdy se oni sami ukryli před zraky Božích milovaných i Jeho nepřátel, pilně si jistíce vlastní klid a bezpečí.

3 Nakonec se Nám přece podařilo projevit Věc Boží a povýšili jsme ji do tak význačného postavení, že všichni lidé, až na ty, jejichž srdce chovají k tomuto Jinochu zlou vůli a kteří se přidružují k Všemocnému, uznali svrchovanost Boha a Jeho mocné panování. A přece, navzdory tomuto Zjevení, jehož působení prostoupilo vším stvořeným, navzdory jasu tohoto Světla, jemuž podobné žádný z nich nikdy nespatriil, pohleďte, jak Mne lid Bayánu zapřel a jak se se Mnou sváří. Někteří sešli ze stezky Boží, odmítli pravomoc Toho, v Nějž věřili, a nestoudně se zachovali k Bohu, Nejmocnějšímu, Svrchovanému Ochránci, Nejvznešenějšímu, Největšímu. Jiní na Jeho stezce váhali a otáleli a považovali Stvořitelovu Věc za neplatnou, dokud ji nepodpoří souhlas toho, jenž byl stvořen řízením Mé Vůle. Tak přišly jejich skutky nazmar, a oni to přece nevidí. Byl mezi nimi jeden, který chtěl měřit Boha mírou vlastního já a nechal se svést Božími jmény natolik, že proti Mně povstal, odsoudil Mne jako toho, jenž si zaslouží smrt, a dával mi za vinu právě ty prohřešky, kterými se provinil sám.

4 Proto se se Svým žalem a smutkem obracím k Tomu, Který Mne stvořil a svěřil Mi Svě Poselství. Jemu vzdávám díky a chválu za to, co ustanovil, za Svou samotou a úzkost, jimiž trpím v rukou lidí zbloudivších od Něj tak daleko. Trpělivě jsem nesl a nepřestanu nést soužení, které Mne poznamenává, a celou svou naději a důvěru složím v Boha. Jej budu vzývat řka: Veď Svě služebníky, ó Můj Pane, ke dvoru Svě štědrosti a přízně, a nedovol, aby pozbyli darů Tvé vlídnosti a Tvých nepřeborných požehnání, neboť oni nevědí, co pro ně určila Tvá milost objímající celé stvoření. Na pohled, ó Pane, jsou slabí a bezmocní a ve svém nitru nejsou než sirotkové. Tys Nadevše Štědrý, Velkorysý, Nejvznešenější, Největší. Nevrhěj na ně, ó Můj Bože, prudkost Svého hněvu a dej, ať otálejí, dokud se nezjeví divy Tvé milosti. Snad že se k Tobě navrátí a poprosí o odpuštění toho, čeho se proti Tobě dopustili. Vpravdě Tys Odpouštějící, Nadevše Milosrdný.

CXXVIII.

1 Rci: Přísluší člověku tvrdit, že následuje Svého Pána, činí-li přesto v srdci skutky Zlého? Nikoli, nedobře mu to sluší a Ten, Jenž jest Krása Nadevše Slavného Mi to dosvědčí. Kéž byste to chápali!

2 Očistěte svá srdce od lásky ke světskému, jazyky od každé zmínky kromě vzpomínky na Něj, svou celou bytost ode všeho, co by vám mohlo bránit v pohledu na Jeho tvář a lákat vás, abyste se vydali za ponoukáním svých zlovolných a nečistých sklonů. Nechť je Bůh vaší bázní, ó lidé, a buďte z těch, kdož kráčejí stezkou spravedlivých.

3 Rci: bude-li vaše chování, ó lidé, v rozporu s tím, co hlásáte, jak se pak chcete odlišovat od těch, kteří, ač vyznávají víru v Pána, svého Boha, odmítli Jej uznat a zavrhli Jeho pravdu, sotva k nim v oblacích svatosti přišel? Zbavte se všech pout k vezdejšímu světu s jeho marnostmi a chraňte se jejich blízkosti, neboť vás vábí kráčet podle vašeho vlastního chtění a chamtivých tužeb a brání vám vstoupit na Stezku slavnou a přímou.

4 Vězte, že „světem“ míníme, nemáte-li na paměti svého Tvůrce a oddáváte-li se čemukoli kromě Něj. „Příští život“ značí na druhé straně to, co vám otevírá bezpečný přístup k Bohu, Nadevše Slavnému, Nedostižnému. Vše, co vám v tento Den brání milovat Boha, je jen světem. Takové věci opusťte, ať se započítáte mezi pozeňnané. Přeje-li si člověk ozdubit se okrasami země, oblékat si její šat, či užívat prospěšných věcí, jež mu může dát, nebude mu to ku škodě, nedovolí-li nikdy, aby cokoli vstoupilo mezi něj a Boha. Vždyť Bůh určil vše dobré, ať stvořeno v nebesích či na zemi, pro ty ze Svých služebníků, kteří v Něj skutečně věří. Jezte, ó lidé, z dobrých věcí, které vám Bůh dovolil, a nepřipravujte se o Jeho úžasné dary. Jemu vzdávejte své díky a svou chválu a buďte z těch, kdož jsou opravdu vděční.

5 Ó ty, jenž jsi prchl ze svého domova a hledal přítomnost Boha! Hlásej mezi lidmi Poselství svého Pána, snad že tak upustí od cest, na něž je vhání jejich zlovolné a nečisté tužby, a budou přivedeni k připomínce Boha, Nejvznešenějšího, Největšího. Rci: Buďte bohobojní, ó lidé, a zdržujte se prolévání jakékoli krve. Nevedte spory s bližními a buďte z těch, kdož činí dobro. Pozor, ať na zemi, až na ní bude nastolen pořádek, nerozpoutáváte nepokoje, a nekráčejte ve šlépějích těch, kdož zbloudili.

6 Nechť každý z vás, kdo se pozvedne, aby učil Věc svého Pána, především učí sám sebe, aby jeho řeč vábila naslouchající srdce. Nebude-li se učit, slova z jeho úst na srdce hledajících nezapůsobí. Varujte se, ó lidé, náležet k těm, kdož rozdávají dobré rady jiným, a sami se jimi řídit zapomínají. Taková slova, stejně jako skutečnosti všech věcí a také andělů, jež jsou nablízku Bohu, vznášejí proti nim obvinění z falešnosti.

7 Podarí-li se takovému člověku někoho ovlivnit, nemůže být onen úspěch přičítán jemu, nýbrž působení Božích slov, jak je ustanovil Ten, Jenž jest Všemohoucí, Nadevše Moudrý. Oči Boží v něm spatřují lampu skýtající světlo, avšak po celý čas spalující samu sebe.

8 Rci: Nedopouštějte se toho, ó lidé, co vám přivodí hanbu, či co zneuctí Věc Boží v očích lidí, a nepatřete k činitelům nepravosti. Nepřibližujte se k věcem, jež vaše mysl odsuzuje. Vystříhejte se všech druhů hříšnosti, neboť tyto věci vám zapovídá Kniha, jíž se nedotkl žádný, kromě těch, z nichž Bůh smyl všechny stopy viny a jež započítal k očištěným.

9 Buďte poctiví k sobě i k jiným, aby se prostřednictvím vašich skutků zjevily mezi Našimi věrnými služebníky důkazy spravedlnosti. Chraňte se zabírat majetek svých bližních. Ukažte, že si zasloužíte, aby vám důvěřovali a věřili, a neodpírejte chudým dary, jimiž vás milost Boží obdařila. On vpravdě odmění dobročinné a to, co darovali, jim dvojnásobně odplatí. Není Boha kromě Něj. Celé stvoření a Jeho říše patří Jemu. On rozdává své dary komukoli si přeje a komukoli si přeje je upírá. On jest Veliký Dárce, Nejštědřejší, Shovívavý.

10 Rci: Učte Věc Boží, ó lidé Bahá, neboť Bůh předepsal každému povinnost hlásat Jeho Poselství a na tento skutek pohlíží jako na ze všech skutků nejzáslužnější. Takový skutek lze přijmout, jen je-li učitel Věci sám pevným věřícím v Boha, Nejvyššího Ochránce, Milostivého, Všemohoucího. Dále stanovil, že Jeho Věc bude šířena mocí lidské promluvy, nikoli cestami násilí. Takto bylo Jeho rozhodnutí sesláno z Království Nejvznešenějšího, Nadevše Moudrého. Chraňte se vést s kýmkoli spory, ba snažte se objasnit mu pravdu laskavým způsobem a co nejpřesvědčivějším nabádáním. Naleznete-li ve svém posluchači odezvu, bude to ku prospěchu jemu samotnému, a ne-li, odvráťte se od něj a obraťte své tváře k Božímu svatému Dvoru, sídlu oslnivé svatosti.

11 S nikým se nepřete o věcech tohoto světa a jeho záležitostech, vždyť Bůh je ponechal těm, kdož si je oblíbují. Z celého světa si vyvolil lidská srdce - srdce, jež mohou dobýt zástupy zjevení a promluv. Tak to Prsty Bahá stanovily v Desce neodvolatelného řízení Božího, na příkaz Nejvyššího Ustanovitele, Vševědoucího.

CXXIX.

1 Ó poutníku na stezce Boží! Přijmi svůj díl z oceánu Jeho milosti a nepozbývej se toho, co leží skryto v jeho hlubinách. Buď z těch, kdož okusili jeho pokladů. Krůpěj z tohoto oceánu, svlaží-li vše v nebesích i na zemi, postačí obohatit je štědrostí Boha, Všemohoucího, Vševědoucího, Nadevše Moudrého. Dlaněmi sebezapření nabírejte z jeho životodárných vod a zkrápějte jimi vše stvořené, aby se očistilo ode všech hranic vytvořených člověkem a přistoupilo k mocnému Božímu stolci, k onomu oslnivému a svatému Místu.

2 Nermuť se, jsi-li osamocen ve svém konání. Nechť ti nadevše dostačuje Bůh. Důvěrně rozmlouvej s Jeho Duchem a buď z těch, kdož děkují. Hlásej Věc svého Pána mezi všemi v nebesích i na zemi. Odpoví-li kdo na tvé volání, odhal mu perly moudrosti Pána, svého Boha, jež k tobě sestoupily skrze Jeho Ducha, a buď z těch, kdož skutečně věří. A jestliže některý člověk tvou nabídku odmítne, odvrát se od něj a svou důvěru a naději vlož v Pána, svého Boha, Pána všech Světů.

3 Při spravedlnosti Boží! Kdokoli v tento Den otevře ústa a vzpomene jmen svého Pána, bude obklopen zástupy Božího vnuknutí z nebe Mého jména, Vševědoucího, Nadevše Moudrého. Také Shromáždění na výsostech k němu sestoupí, každá duše pozvedajíc kalich čirého světla. Tak to bylo na příkázání Nadevše Slavného, Nejmocnějšího předurčeno v říši Božího Zjevení.

4 Pod Svatým Závojem se ukrývá, připravené k službě Bohu, společenství Jeho vyvolených, jež bude lidem odhaleno a podpoří Jeho Věc. Nebudou se bát ničeho, ač by jim vyhlásil válku celý lidský rod. To oni povstanou před zraky těch, kdož obývají zemi a kdož dlí v nebesích a, halasně volajíce, nadšeně pozdraví jméno Všemohoucího a povolají lidské děti na stezku Boha, Nadevše Slavného, Nadevše Chváleného. Vydej se jejich cestou a před ničím neměj strach. Buď z těch, jež vřava světa, ať jimi na stezce Stvořitelově zmítá sebevíce, nikdy nezarmoutí a jejichž záměr nikdy nezhatí obviňování hanitelů.

5 Vykoč s Deskou Boží a Jeho znameními, znovu se přidej k těm, kdož ve Mě uvěřili, a ohlaš a zvěstuj jim Náš nejsvětější Ráj. Varuj pak ty, kdo se k němu přidružují. Rci: Přišel jsem k vám, ó lidé, od Trůnu slávy a přináším vám zprávu od Boha, Nejmocnějšího, Nejvznešenějšího, Nejvyššího. Na Mé dlaní leží svědectví o Bohu, vašem Pánu a Pánu vašich dávných otců. Važte je na poctivých Vahách, jichž se vám dostává, na Vahách svědectví Proroků a Poslů Božích. Shledáte-li, že se zakládá na pravdě, pak se střežte malicherně se s ním přít, přivádět tak své skutky nazmar a započítávat se k nevěrným. Ono jest vpravdě Božím znamením seslaným z moci pravdy, jehož prostřednictvím se Jeho tvorům ukázala platnost Jeho Věci, mezi nebem a zemí byly vztyčeny korouhve neposkvrněnosti.

6 Rci: Tento zapečetěný mystický Svitek, obsahující neodvolatelné Boží Řízení, nesoucí slova načrtnutá Prstem Svatosti a halící se závojem neproniknutelného tajemství byl nyní seslán na znamení milosti Všemohoucího, Dávného z Dnů. V něm jsme rozhodli o osudech všech obyvatel země i nebes a sepsali vědomost o všech věcech, od první po poslední. Naprosto nic stvořeného v minulosti či v budoucnu Mu neunikne a nezkříží Jeho záměry. Kéž byste to uhlídali!

7 Rci: Bohem seslané Zjevení nepochybně sestoupilo znovu a napřahující se ruka Naší moci pojímá do svého stínu vše v nebesích i vše na zemi. Mocí pravdy, skutečné pravdy, jsme odhalili nekonečně nepatrnou jiskru Svého neproniknutelného Tajemství, a hle, ti, kdož poznali jas sinajské nádhery, spatřivše záblesk Karminového Světla, jímž se Sinaj Našeho Zjevení halí, vydechli naposled. Takto se Ona Krása Nadevše Milosrdného snesla dolů v oblacích Svého svědectví a z vůle Boha, Nadevše Slavného, Nadevše Moudrého, se naplnilo ustanovené.

8 Rci: Vyjdi ze Svě svaté komnaty, ó Panno Nebeská, dlící ve Vzneseném Ráji! Dle vlastní libosti se oděj hedvábným Rouchem nesmrtelnosti a zahal se, ve jménu Nadevše Slavného, Hávem Světla. Poslyš pak lahodný, čarokrásný tón Hlasu nesoucího se od Trůnu Tvého Pána, Nedostupného, Nejvyššího. Odhal Svou tvář a vystav krásu černoooké Děvy a nedovol, aby služebníci Boží zůstávali beze světla Tvého zářícího zjevu. Nermuť se, zaslechněš-li vzdechy obyvatel země, či nařikavé hlasy těch, kdož přebývají v nebesích. Ponech je jejich zhoubě v prachu zániku. Nechť se promění v nicotu, vždyť jejich hrudi vzplály plameny nenávisi. Zapěj pak před tváří národů pozemských i nebeských nejzvonnivějším hlasem hymnu chvály jako připomínku Toho, Jenž jest Král jmen a Božích vlastností. Takový jsme ti stanovili úděl. Jsme dostatečně schopni Svých záměrů dosáhnout.

9 Chraň se, Podstato Čistoty, svléknout Svůj šat skvostné slávy. Ba v království stvoření bohatni více a více neposkvrnitelnými rouchy Svého Boha, aby se přesličný obraz Všemohoucího zračil skrze Tebe ve všem, co bylo stvořeno, a aby byla milostivost Tvého Pána v plnosti své moci vdechnuta ve vše stvořené.

10 Ucítíš-li, že někdo šíří vůni lásky Tvého Pána, obětuj se pro Něj, neboť k tomu jsme Tě stvořili a s tímto záměrem jsme s tebou od nepaměti uzavírali Smlouvu v přítomnosti

shromáždění těch, jež jsme obdařili velikou přízní. Nebuď netrpělivý, zasypou-li Tě lidé slepého srdce střelami marnivých představ. Ponech je jejich osudu, vždyť se řídí ponoukáním zlých.

11 Před zraky obyvatel nebes i země zvolej: Jsem Panna Nebeská, Ratolest zrozená z Ducha Bahá. Mým obydlím je Palác Jeho Jména Nadevše Slavný. Před Shromážděním na výsostech jsem byla ozdobena ornamentem Jeho jmen. Halil Mne závoj nedotknutelného bezpečí a skrýval Mne před lidskýma očima. Zdálo se Mi, že ke Mně doléhá Hlas nedostížné božské sladkosti od pravice Boha milosrdenství a hle! Celý Ráj se přede Mnou zmítal a chvěl v touze slyšet ony tóny a pohlédnout na krásu Toho, Který je pronáší. Tak jsme v této zářné Desce nejlahodnějšími slovy zjevili verše, jež s pohnutím vyřkl Jazyk Věčnosti v Qayyúm'l-Asmá'.

12 Rci: On ve Svě svrchovanosti určuje, co se Mu zlíbí a na vlastní příkázání činí, cokoli si přeje. On jest vpravdě Nespoutaný, Nadevše Mocný, Nadevše Moudrý.

13 Kdo se zpronevěřil Bohu a postavil se Jeho svrchovanosti, je bezmocnou obětí zvrácených sklonů a tužeb. Takoví se navrátí do svého příbytku v plamenech pekla. Ubohé je obydlí popíračů!

CXXX.

1 Buď stědrý v dobách dostatku a vděčný v neštěstí. Buď hoden důvěry svého bližního a pohlížej na něj s jasnou a přátelskou tváří. Buď pokladem chudému, připomínkou bohatému, odpovědí na pláč potřebných, držitelem svatosti svého slibu. Buď poctivý ve svých soudech a opatrný ve své řeči. Nebuť k nikomu nespravedlivý a prokazuj všem lidem mírnost. Buď jako lampa pro ty, kdož kráčí v temnotách, buď radostí zarmoucenému, mořem žíznivému, přístavem nuznému a pomocníkem a ochráncem utlačované oběti. Nechť se všechny tvé skutky vyznačují bezúhonností a přímostí. Buď domovem cizinci, balzámem trpícímu, pevnou věží prchajícímu. Buď očima slepému a vedoucím světlem pro šlépěje chybujícího. Buď ozdobou na tváři pravdy, korunou na čele věrnosti, pilířem chrámu poctivosti, dechem života pro tělo lidstva, korouhví zástupu spravedlivých, světlem nad obzorem ctnosti, vláhou pro prsť lidského srdce, archou na oceánu poznání, sluncem na nebi štědrosti, drahokamem v diadémě moudrosti, zářícím světlem na obloze svého pokolení, ovocem na stromě pokory.

CXXXI.

1 Pero Odvěkého Krále nikdy nepřestalo vzpomínat na Boží milované. Jednou z Jeho Pera plynuly řeky milosti, jindy byla Jeho taHy zjevena průzračná Kniha Boží. Jemu se nikdo nevyrovná, s Jeho promluvou nemohou smrtelníci soupeřit. To On byl od věčnosti usazen na trůnu nadvlády a moci, On, z Jehož úst vychází rady, které mohou uspokojit potřeby celého lidstva, a nabádání, které mu bude ku prospěchu.

2 Jeden pravý Bůh dosvědčuje a Jeho tvorové stvrzují, že jsem si ani na okamžik nedovolil skrýt se před lidskýma očima a nepřijal jsem záštitu, abych chránil Svou osobu před jejich ranami. Povstal jsem před tváří všech a vyzval je, aby se řídili Mou libostí. Mým cílem není než náprava světa a pokoj jeho národů. Blahobytu lidstva, míru a bezpečí, nelze dosáhnout do té doby, dokud nebude neochvějně ustanovena jeho jednota. A této jednoty nebude dosaženo tak dlouho, dokud budou rady zjevené z Pera Nejvyššího nevsímavě opomíjeny.

3 Mocí vyřčených slov lze osvětit celý lidský rod světlem jednoty a připomínka Jeho jména může vznítit v každém lidském srdci žár, jež stráví závoje uzavírající je před Jeho slávou. Jediný spravedlivý čin je nadán takovou mocí, že může povýšit prach až nad nebesa všech nebes. Zpřetrhá všechna pouta a má moc obnovit sílu, kterou vynaložil a ztratil. ...

4 Buďte neposkvrnění, ó lidé Boží, buďte neposkvrnění. Buďte spravedliví, buďte spravedliví. ... Rci: Ó lidé Boží! V posvátných Knihách a Písmech bylo zřetelně a nad slunce jasněji sesláno to, co zajistí vítězství Toho, Jenž je Věčnou Pravdou a co tvoří její armády a pomocníky na zemi. Onou armádou jsou spravedlivé skutky a chování a charakter, jež jsou v Jeho očích přijatelné. Postaví-li se kdo v tento Den za Naši Věc a na pomoc si přizve armádu

chvályhodné povahy a poctivého chování, pak se působení takového činu nepochybně rozšíří do celého světa.

CXXXII.

1 Záměrem, s nímž se lidem zjevuje jeden pravý Bůh, Jeho sláva budiž velebena, je vynést na světlo drahokamy, jež ukrývá důl jejich pravého nitra. Rozličná pozemská společenství a četné soustavy náboženských vyznání by si nikdy neměly dovolit posilovat v lidech pocity nepřátelství. To je v tento Den podstatou Víry Boží a Jeho náboženství. Tyto zásady a zákony, tyto pevně ustanovené a mocné systémy vyplynuly z jediného Zdroje a jsou paprsky jednoho Světla. Že se vzájemně různí, má být přičítáno měnícím se požadavkům věků, v nichž byly hlášány.

2 Opásejte svá bedra úsilím, ó lidé Bahá, snad že se vřava náboženských svárů znepokojující národy na zemi uklidní, snad že všechny její stopy zmizí do nenávratna. Pro lásku k Bohu a k těm, kteří Mu slouží, povstaňte na pomoc tomuto nanejvýše vznešenému a významnému Zjevení. Oheň náboženského fanatismu a zášti spaluje svět a jeho násilnosti nedokáže nikdo uhasit. Jen Ruka moci Boží může vyvést lidstvo z těchto bezútěšných útrap.

...

3 Boží promluva je lampou, jejímž světlem jsou tato slova: Jste plody jednoho stromu a listí jediné větve. Obracejte se k sobě navzájem v nejvyšší láskyplnosti a souladu, jako přátelé a druhové. Ten, Jenž jest Denicí Pravdy, je Mí svědkem! Tak silné je světlo jednoty, že může osvitit celou zemi. Sám jeden pravý Bůh, Ten, Který ví o všem, stvrzuje pravdivost těchto slov.

4 Napněte síly, ať dospějete k tomuto vše převyšujícímu a nanejvýše vznešenému postavení, k postavení, jež zajistí ochranu a bezpečí celému lidstvu. Tento cíl předčí kterýkoli jiný cíl a tato snaha kraluje všem snahám. Dokud se však nerozptýlí těžká mračna útlaku, stínící denici spravedlnosti, bude obtížné slávu onoho postavení lidským očím odhalit. ...

5 Ó lidé Bahá! Stýkejte se se všemi lidmi v duchu přátelství a družnosti. Budete-li si vědomi jisté pravdy, budete-li se těšit klenotu, o nějž jsou druzí ochuzeni, rozdělte se s nimi jazykem největší laskavosti a dobré vůle. Bude-li následovat přijetí, bude-li záměr naplněn, dosáhli jste svého cíle. Jestliže někdo odmítne, ponechte jej jeho osudu a snažně prostě Boha, aby mu ukázal směr. Střezte se nakládat s ním nevlídně. Laskavý jazyk si získává lidská srdce. Je chlebem ducha, odívá slova významem a je zřídlem světla moudrosti a porozumění. ...

CXXXIII.

1 Boží přikázání byla seslána z nebe Jeho nejdůstojnějšího Zjevení. Všichni je musejí úzkostlivě dodržovat. Na nich vždy záležely a nepřestanou záležet výtečnost člověka, jeho pravý rozkvět a jeho konečné vítězství. Kdo zachovává přikázání Boží, dosáhne věčné blaženosti.

2 Toho, kdo poznal Denici Jednoty Boží a doznal pravdu Projevu Jeho jednoty váže dvojí povinnost. První povinností je neochvějnost v Jeho lásce, neochvějnost taková, že ani povyk nepřátel ani tvrzení marnivých pokrytců jej od Toho, Jenž je Věčnou Pravdou, neodtrhnou, neochvějnost, jež si jich vůbec nepovšimne. Druhou povinností je přísně dodržovat Jím předepsané zákony, které lidem vždy určoval a nikdy určovat nepřestane a skrze něž lze odlišit a oddělit pravdu a lež.

CXXXIV.

1 První a nejpřednější povinností předepsanou lidem, vedle poznání Toho, Jenž jest Věčná Pravda, je neotřesitelnost v Jeho Věci. Přimkněte se k ní a buďte z těch, jejichž mysl je pevně upnuta a ukotvena k Bohu. Tomu se nevyrovná a nemůže vyrovnat žádný, jakkoli záslužný čin. Je to král všech činů, což dosvědčí tvůj Pán, Nejvyšší, Nejmocnější. ...

2 Ctnosti a vlastnosti příslušející Bohu jsou všechny zřejmé a patrné a každá nebeská Kniha se o nich zmiňuje a popisuje je. Náleží k nim věrohodnost, opravdovost, čistota srdce při rozmlouvání s Bohem, sebeovládání, podrobení se čemukoli, co Všemohoucí ustanovil,

spokojenost s tím, co poskytla Jeho Vůle, trpělivost, ba vděčnost uprostřed protivenství a za všech okolností naprostá důvěra v Něj. Těchto si Bůh cení jako nejšlechetnějších a nejchvályhodnějších skutků. Všechny ostatní jsou a vždy zůstanou druhořadé a podružné. ...

3 Poznání Boha je duchem, jenž oživuje srdce člověka, a jeho pravou ozdobou je uznání pravdy, že „On činí, cokoli se Mu zlíbí a ustanovuje, cokoli si přeje“. Jeho šatem je bázeň Boží a jeho dokonalostí je neochvějnost v Jeho Víře. Tak Bůh poučuje všechny, kdož Jej vyhledávají. On vpravdě miluje toho, jenž se k Němu obrací. Není Boha kromě Něj, Odpouštějícího, Nejštědřejšího. Budiž Nadevše chválen Bůh, Pán všech světů.

CXXXV.

1 Ó Písmeno Živoucího! K Božímu sluchu doletěl tvůj výkřik. Jeho oči spatřily písmo tvé úpěnlivé prosby. Volá tě ze Svého sídla slávy a zjevuje ti verše seslané Tím, Který jest Pomocník v Nebezpečí, Skrže Sebe jsoucí.

2 Budiž požehnán za to, žes zcela opustil modlu sobectví a prázdného napodobování a silou moci svého Pána, Nejvyššího Ochránce, Všemohoucího a Jediného Milovaného jsi strhl závoj marnivých představ. Tys vskutku počítán k těm Písmenům, jež předčila všechna ostatní. Proto si tě Bůh vyvolil jazykem tvého Pána, Bába, jas Jehož tváře zaplavuje a nepřestane zaplavovat celé stvoření. Vzdávej díky Všemocnému a veleb Jeho jméno, neboť On ti napomohl poznat Věc, jež vyvolala chvění v srdcích obyvatel nebes i země a to, že obyvatelé Království stvoření a Zjevení vykřikli, Věc, skrze niž byla vypátrána a zkoušena tajemství skrytá v lidské hrudi.

3 Tvůj Pán, Nejvyšší (Báb), se k tobě ze Své říše slávy obrátil těmito slovy: Veliká blaženost tě očekává, ó Písmeno Živoucího, neboť jsi ve Mě opravdu uvěřil, nechtěl jsi Mne před Shromážděním na výsostech zahanbit, splnil jsi svůj slib, odhodil jsi závoj marnivých představ a upnul jsi pohled k Pánu, svému Bohu, Pánu viděného i neviděného, Pánu hojně navštěvované svatyně. Jsem tebou velmi potěšen, vždyť jsem našel tvou tvář zářící světlem v den, kdy tváře upadly do sklíčenosti a zčernaly.

4 Rci: Ó lidé Bayánu! Nenabádali jsme vás snad ve všech Svých Deskách a skrytých Písmech, abyste nekráčeli ve stopách svých zlovolných vášní a nečistých sklonů a bezustání upírali oči k Dějišti všepřesahující slávy, v Den, kdy budou ustanoveny Nejmocnější Váhy, v Den, kdy se z pravé strany trůnu vašeho Pána, Všemohoucího Ochránce, Nadevše Mocného, Svatého všech Svatých, polyne sladká hudba? Což jsme vám nezapověděli ulpívat na věcech, jež vás uzavírají Projevu naší Krásy v jejím následném Zjevení, ať již jsou to ztělesněná jména Boží a celá jejich sláva, či zjevitelé Jeho vlastností a jejich říše? Hle, zjevil jsem se, a v tom okamžení jste Mou pravdu odmítli, odvrátili jste se ode Mne a přiřadili jste se k těm, kdož pohlížejí na znamení Boží jako na hru a zábavu.

5 Při Mé Kráse! Bůh od vás v tento Den nepřijme zhola nic, ač byste Jej vzývali a padali před Ním na tvář po celou věčnost Jeho panování. Neboť vše záleží na Jeho Vůli a hodnotu všech činů podmiňuje Jeho přijetí a uspokojení. Vesmír je jen hručkou jílu v Jeho dlani. Dokud člověk nepozná a nezamiluje si Boha, jeho pláč nebude v tento Den vyslyšen. To tvoří podstatu Jeho Víry, kdybyste to jen věděli.

6 Spokojíte se s tím, co je jako pára nad planinou, a ochotně pominete Oceán, jehož vody z Vůle Boží občerstvují duše lidí? Běda vám, že Bohu tak zavrženíhodně oplácíte Jeho štědrost! Jste vskutku z těch, kdož Mne zavrhli v Mém předešlém Zjevení. Kéž by vaše srdce chápala!

7 Povstaňte a pod dohledem Jeho očí napravte své selhání v povinnosti k Němu. To vám přikazuji, kdybyste jen Mým přikázáním dopřáli sluchu. Při Sobě Samém! Ani lidé Qur'ánu, ani následovníci Tóry, Evangelia či jiné Knihy se nedopustili toho, co spáchaly vaše ruce. Já Sám jsem zasvětil obhajobě pravdy této Víry celý Svůj život. Sám jsem ve všech Svých Deskách zvěstoval příchod Jeho Zjevení. A přece, jen co se ve Svém dalším Zjevení, zahalen slávou Bahá a oděn rouchem Jeho vznešenosti, objevil, vzbouřili jste se proti Nejvyššímu Ochránci, Skrže Sebe Jsoucím. Pozor, ó lidé! Styďte se za to, co Mne na stezce Boží ve vašich rukách postihlo. Mějte se na pozoru, abyste se neocitli mezi těmi, kdož odmítli to, co k nim sestoupilo z Nebe všepřesahující slávy Boží.

8 Těmito slovy, ó Písmo Živoucího, promluvil tvůj Pán a jimi tě oslovil z výsostných říší. Hlásej slova svého Pána Jeho služebníkům, snad že setřesou svou dřimotu a poprosí za odpuštění Boha, Jenž jim dal podobu a tvar a seslal jim toto nanejvýše oslnivé, svaté a jasné Zjevení Svě Krásky.

CXXXVI.

1 Rci: Vyprostěte své duše, ó lidé, ze zajetí vlastního já a zbavte je pout k čemukoli kromě Mne. Vzpomínka na Mne smývá všechna poskvrnění, kéž byste to jen chápali. Rci: Sejmou-li všechny stvořené věci v tento Den závoj marnivosti a světských tužeb, Ruka Boží každíčkou z nich oděje rouchem „On v království stvoření činí, co se Mu zlíbí“, aby se tak ve všem mohla zračit znamení o Jeho svrchované moci. Veleben budiž tedy On, Svrchovaný Pán všeho, Všemocný, Nejvyšší Ochránce, Nadevše Slavný, Nejmocnější.

2 Zpívej, ó můj služebníku, verše Boží, jež jsi obdržel, tak jak je zpívali ti, kteří se k Němu přiblížili, aby lahodností tvé melodie vzplála tvá vlastní duše a přivábila i srdce všech lidí. Pronáší-li kdo v soukromí své komnaty verše Bohem zjevené, rozptýlení andělů Všemohoucího roznesou vůni slov plynoucích z jeho úst do všech stran, až se rozezvučí srdce všech poctivých. A kdyby snad zpočátku jejich účinek nepocíťoval, přece musí blahodárnost milosti na něj seslané dříve či později na jeho duši zapůsobit. Takto byla tajemství Božího Zjevení ustanovena z Vůle Toho, Jenž jest Zdroj moudrosti a moci.

3 Ó Khalíle! Bůh je Mi svědkem. Ač se Mé Pero tiše pohybuje po Mé Desce, přece v hloubi svého srdce prolévá slzy a je bolestně zarmouceno. Také lampa hořící před Mým Trůnem nařiká a pláče nad tím, co Dávná Krása vytrpěla v rukou těch, kdož nejsou než pouhými stvořeními Jeho Vůle. Sám Bůh zná a dosvědčuje pravdivost Mých slov. Každý, kdo očistí svůj sluch od hlasitého povykování nevěrných a popřeje sluchu všem stvořeným věcem, nemůže neslyšet, jak bědují a nařikají nad strastmi, jež Nás potkaly v rukou oněch z Našich služebníků, kteří neuvěřili a vzbouřili se proti Nám. Takto jsme ti odhalili zlomek běd, jež na Nás přicházejí, aby sis mohl uvědomit Naše utrpení a trpělivě snášel smutky vlastní.

4 Povstaň a podporuj svého Pána vždy a za všech okolností a staň se jedním z Jeho pomocníků. Nabádej pak lid, aby popřál sluchu slovům, kterými promluvil Duch Boží v této zářivé a osvícené Desce. Rci: Nezasévejte, ó lidé, mezi sebou símě sváru a nepřete se se svými bližními. Za všech okolností buďte trpěliví a všechnu svou důvěru a víru vložte v Boha. Pomáhejte svému Pánu mečem moudrosti a jazyka. To vskutku přísluší postavení člověka. Odklonit se by nebylo hodno Boha, Svrchovaného Pána všech, Oslavovaného. Lidé však byli svedeni z cesty a vpravdě náležejí k nedbalým.

5 Odemykejte, ó lidé, brány lidských srdcí klíčem vzpomínky na Toho, Jenž jest Vzpomínka Boží a Pramen moudrosti ve vašem středu. On si z celého světa vyvolil srdce svých služebníků a každé z nich učinil sídlem zjevení Svě slávy. Očistěte je tedy od veškerého poskvrnění, aby do nich mohly být vštípeny věci, pro něž byla stvořena. Toto jest vskutku známka štědré přízně Boží.

6 Pravdomluvností, ó lidé, okrášlete své jazyky a své duše přizdobte ornamentem ctnosti. Varujte se, ó lidé, nakládat jeden s druhým proradně. Buďte důvěrníky Boha mezi Jeho tvory a emblémy Jeho štědrosti uprostřed Jeho lidu. Kdo se řídí svou žádostí a nečistými sklony, zbloudil a promarnil své úsilí. Takoví jsou vpravdě ztraceni. Snažte se, ó lidé, aby vaše oči vzhlížely k milosti Boží a vaše srdce byla naladěna na Jeho zářnou připomínku, aby vaše duše spoléhaly s důvěrou na Jeho velkomyslnost a milost a aby vaše kroky vedly stezkou Jeho libosti. Takové rady vám odkazují. Kéž byste mých rad uposlechli!

CXXXVII.

1 Někteří lidé měli porušování nedotknutelnosti majetku svých bližních za zákonné a zlehčovali příkázání Boží, jak je předepisuje Jeho Kniha. Budiž jim zlé a nechť je stihne trest Boha, Nadevše Mocného, Všemohoucího! Při Něm, Jenž září nad Úsvitem svatosti. Kdyby se celá země proměnila ve stříbro a zlato, nikdo, o kom lze říci, že skutečně vystoupil do nebe víry a jistoty, by je neuznal za hodna pohledu, o tom, že by si je přivlastnil a ponechal, ani

nemluvě. Již dříve jsme k tomuto tématu odkazovali v úryvcích zjevených v jazyce arabském, v jazyce vytříbené krásy. Bůh je Náš svědek! Kdo ochutnal sladnosti oněch slov, nikdy se neuvolí přestupovat Bohem stanovené hranice a svůj pohled nebude obracet k nikomu vyjma svého Nadevše Milovaného. Takový člověk svým vnitřním zrakem snadno pozná, jak jsou věci tohoto světa pomíjivé a marné, a nalezne potěšení ve věcech vyšších.

2 Rci: Styďte se, ó vy, kdož se nazýváte milovníky Odvěké Krásky! Nechť je vám protiventství, jimž trpí, a břemeno úzkosti, jež v Božím zájmu nese, napomenutím. Nechť se vám otevrou oči. Jaký smysl mělo Jeho úsilí, vyústí-li mnohočetné zkoušky, jež přestál, nakonec v taková zavrženíhodná tvrzení a bezbožné chování? Všichni zlodějové a strůjci nepravosti pronášeli ve dnech předcházejících Mému Zjevení stejná slova a konali tytéž skutky.

3 Vpravdě pravím: Popřejte sluchu Mému lahodnému hlasu a posvěťte se nad nečistotu svých zlovolných vášní a zvrácených tužeb. Ti, kdož obývají svatostánek Boží a jsou usazení na stolcích nekonečné slávy, ač by umírali hladem, nenatáhnou ruku a nezmocní se nezákonně majetku svého bližního, byť by byl pohoršivý a nicotný.

4 Záměrem, s nímž se jeden pravý Bůh zjevuje, je vyzývat celé lidstvo k poctivosti a upřímnosti, ke zbožnosti a věrohodnosti, k poddanosti a ochotě podřídit se Vůli Boží, k trpělivosti a laskavosti, k přímosti a moudrosti. Jeho cílem je odít každého člověka šatem zbožné povahy a ozdobit jej ornamentem svatých a dobrých skutků.

5 Rci: Smilujte se nad sebou a nad svými druhy a nedovolte, aby Věc Boží - Věc nesmírně povznesená nad samu podstatu svatosti - pošpinily skvrny vašich marnivých vrtochů, vašich nepatřičných a nečistých představ.

CXXXVIII.

1 Zde vidíš, ó Milosrdný Bože, Jehož moc prostupuje vším stvořeným, Svě služebníky a Svě poddané, kteří, dle dobrozdání Tvé Vůle, drží v dením čase Tebou předepsaný půst, kteří vstávají za nejčasnějšího jitra, aby vzpomenuli Tvé Jméno a oslavili Tvou chválu v naději, že obdrží svůj díl z dobrých věcí nashromážděných v pokladnicích Tvé milosti a štědrosti. Snažně Tě prosím, ó Ty, Jenž držíš v rukou otěže všeho, co bylo stvořeno, v Jehož sevření tkví království Tvých jmen a tvých vlastností, nepřiprav v tento Den Svě služebníky o vláhu z oblaků Svě milosti a nebraň jim vzít si podíl z oceánu Tvé libosti.

2 Všechny atomy země, ó můj Pane, dosvědčují velikost Tvé síly a Tvé svrchovanosti a všechna vesmírná znamení dotvrzují slávu Tvého majestátu a Tvé moci. Smiluj se tedy, ó Ty svrchovaný Pane všech, Králi věčných dnů a Panovníku všech národů, nad těmito služebníky, kteří se přichytili spásného lana Tvých příkázání a sklonili šíje před zjeveními Tvých zákonů seslaných z nebe Tvé Vůle.

3 Hle, ó můj Pane, jejich oči se pozvedají k místu úsvitu Tvé láskyplné dobroty, srdce se upínají k oceánům Tvé přízně a hlasy se ztišují, když ve Tvém jménu Nadevše Slavný volá ze Tvého vznešeného Postavení Tvůj nadevše lahodný Hlas. Pomáhej Svým milovaným, ó můj Pane, těm, kdož zapoměli na vše, aby obdrželi to, co vlastníš Ty, a kteří jsou obklopeni útrapami a zkouškami, neboť se zřekli světa a nalezli potěšení ve Tvé říši slávy. Snažně Tě prosím, ó můj Pane, ochraňuj je před útoky zlovolných vášní a žádostí a podporuj je, ať dosáhnou toho, co jim bude ku prospěchu ve světě tomto i příštím.

4 Modlím se k Tobě, ó můj Pane, při Tvém skrytém a drahocenném Jménu, jež se halasně ozývá v království stvoření a svolává všechny národy ke Stromu, za nějž nevede žádná cesta, k sídlu všepřesahující slávy, abys nás i Svě služebníky zaplavil hojným deštěm Světla milosti, jenž by nás očistil od vzpomínky na cokoli jiného než na Tebe a přiblížil nám břehy oceánu Tvé vlídnosti. Urči, ó Pane, Svým nadevše vznešeným Perem to, čím budou naše duše v Říši slávy nesmrtelné, to, co bude zachovávat naše jména ve Tvém Království, strážit naše životy v pokladnicích Tvé ochrany a naše těla v tvrzi Tvé nedobytné pevnosti. Ty máš moc nade všemi věcmi, ať minulými, ať budoucími. Není Boha kromě Tebe, Všemocného Ochránce, Skrze Sebe jsoucího.

5 Vidíš, ó Pane, jak se naše ruce v prosbě pozvedají k nebi Tvé přízně a štědrosti. Dej, ať jsou naplněny poklady Tvé velkorysosti a štědré přízně. Odpusť nám a našim otcům a

matkám, splň vše, po čem toužíme, skrze oceán Své milosti a Božské velkomyslnosti. Přijmi, ó Milovaný našich srdcí, všechny naše skutky na Tvé stezce. Tys vpravdě Nejmocnější, Nejvznešenější a Nedostižný, Jediný, Odpouštějící a Milostivý.

CXXXIX.

1 Nechť tvé uši, ó Nabíl-i-Azame, pozorně naslouchají Hlasu Dávného z Dnů, jenž na tebe volá z Království Jeho nadevše slavného Jména. Právě On nyní z výsostných říší a z nitra nejhlubší podstaty všech stvořených věcí hlásá: „Vpravdě Já jsem Bůh. Není Boha kromě Mne. Já jsem Ten, Jenž byl od věčnosti Pramenem vši svrchovanosti a síly a Jenž nepřestane věčně uplatňovat Své královské právo a skýtat Svou ochranu všemu, co bylo stvořeno. Mým důkazem je velikost Mé moci a Má svrchovanost objímající celé stvoření.“ ...

2 Budiž požehnáno, ó Mé jméno, neboť jsi vstoupilo na Mou Archu, silou Mé svrchované a nadevše vznešené moci brázdíš oceánem velebnosti a počítáš se k Mým oblíbeným, jejichž jména nesmazatelně zapsal Prst Boží. Tys z rukou Jinocha, kolem Nejž krouží Projevy Nadevše Slavného a jas Jehož přítomnosti je ve dne v noci veleben Úsvity Milosrdenství, přijal pohár znamenající vskutku život a vyprázdnil jsi jej.

3 Jeho sláva budiž tvá, neboť jsi putoval od Boha k Bohu a vstoupil na území Dvora nehynoucí nádhery - na Místo, jež smrtelník nikdy nepopíše. Tam v tobě vánek svatosti, prosycený láskou tvého Pána, probudil tvého ducha a vody porozumění z tebe smyly poskvrnu odloučení a hříšnosti. Získal sis přijetí do Ráje Vzpomínky Boží poznáním Toho, Jenž onu Vzpomínku mezi lidmi ztělesňuje.

4 Děkuj tedy Bohu, že ti dal sílu napomáhat jeho Věci a učinil, že v zahradě tvého srdce vykvetlo porozumění a poznání. Tak Jeho milost obklopila tebe a celé stvoření. Dbej, ať tě nic nezarmoutí. Zbav se všech pout k marnivým lidským zmínkám a za hlavu hoď plané, vychytralé rozpravy těch, jež od Boha dělí závoje. Hlásej pak ve službě Věci svého Pána slova, která ti vnukl Nejvyšší Duch, ať probudíš duše všech lidí a nakloníš jejich srdce tomuto požehnanému a nadevše slavnému Dvoru. ...

5 Věz, že jsme odvolali zákon o meči jako pomocníku Naší Věci a nahradili jej mocí rodičí se z lidské promluvy. Tak jsme ve své milosti neodvolatelně rozhodli. Rci: Ó lidé! Nezasévejte mezi sebou semena sváru a opusťte spory s bližními, neboť váš Pán svěřil svět a jeho města do péče králů světa a skrze svrchovanost, jíž se uráčil je obdařit, z nich učinil emblémy Své vlastní moci. On si pro Sebe Sama nechtěl ponechat nižádný díl panství tohoto světa. To dosvědčí Ten, Jenž jest Sám Věčná Pravda. Vyhradil si však pro Sebe města lidských srdcí, aby je mohl očistit od pozemských nečistot a umožnit jim přiblížit se k onomu posvěcenému Místu, které nikdy neposkvrní ruce nevěřících. Otvírejte, ó lidé, města lidského srdce klíčem své promluvy. Tak jsme vám podle předem stanovené míry předepsali vaši povinnost.

6 Při spravedlnosti Boží! Svět a jeho marnosti, jeho sláva a jakékoli potěšení, jež nabízí, jsou v očích Boha nicotné jako popel a prach, ba ještě nicotnější. Kéž by to lidská srdce chápala! Veskrze se očistěte, ó lidé Bahá, od nečistot světa a od všeho, co k němu přináleží. Sám Bůh je Mým svědkem. Pozemské věci vám nedobře sluší. Ponechte je takovým, jíž po nich snad touží, a upněte oči k této svaté a oslnivé Věci.

7 Co vám přísluší, je Láska k Bohu a láska k Tomu, Jenž jest Projev Jeho Podstaty, a následování všeho, co se mu zlíbí vám předepsat. Kdybyste to jen věděli!

8 Rci: Nechť vás zdobí poctivost a zdvořilost. Nedejte se připravit o roucho shovívavosti a spravedlnosti, aby lahodné vůně svatosti vašich srdcí ovanuly vše stvořené. Rci: Střežte se, ó lidé Bahá, kráčet po cestách těch, jejichž slova a skutky se různí. Usilujte, aby vám bylo dáno zjevovat národům na zemi znamení Boží a zrcadlit Jeho příkázání. Nechť vaše činy ukazují směr celému lidstvu. Vždyť chování většiny vznešených i neurozených se neslučuje s tím, co hlásají. Právě svými skutky se můžete odlišovat od jiných. Skrze ně může jas vašeho světla zaplavit celou zemi. Šťastný člověk, který dbá na Mou radu a drží se zásad, jež předepsal Vševědoucí, Nadevše Moudrý.

CXL.

1 Ó Muhammade 'Alí! Veliká blaženost tě očekává, neboť jsi ozdobil své srdce ornamentem lásky ke svému Pánu, Nadevše Slavnému, Nadevše Chválenému. Kdo dnes dospěl do tohoto postavení, dosáhne všeho dobra.

2 Neohlížej se na pokořování, jemuž jsou v tento Den Boží milovaní podrobováni. Toto pokořování je slávou a pýchou zcela pomíjivých poct a světské vznešenosti. Lze si představit poctu větší než je ta, již uděluje Jazyk Dávného z Dnů vzpomínající ve Svém Největším Vězení na Své milované? Blíží se den, kdy se clona mračen zcela rozplyne a nad obzorem Vůle Všemohoucího se objeví jako slunce jasné světlo slov: „Vždyť čest veškerá patří Bohu a těm, kdož Ho milují.“

3 Poctu tak velikou vyhledávali a stále hledají všichni lidé vysokého i nízkého postavení. Sotva však Slunce Pravdy ozářilo svět, připravili se o jeho blahodárnost a jakoby závojem se před jeho slávou uzavřeli. Všichni, kromě těch, kteří se chopili spásného lana prozřetelnosti jednoho právního Boha a zcela oprostěni ode všeho kromě Něj obrátili tváře k Jeho svatému dvoru.

4 Vzdej díky Vytouženému všech světů za to, že ti udělil tak vysokou poctu. Zanedlouho se svět a vše v něm stane zapomenutou věcí a všechna čest bude patřit milovaným tvého Pána, Nadevše Slavného, Nejštědřejšího.

CXLI.

1 Kniha vpravdě seslaná prozíravým lidem! Káže člověku, aby se držel spravedlnosti a konal správné, a zapovídá mu řídit se tělesnými touhami a zvrácenými sklony, snad že se děti lidí probudí ze své dřímoty.

2 Rci: Následujte, ó lidé, co vám bylo předepsáno v Našich Deskách, a nekrácejte ve stopách představ zosnovaných rozséváči zla, těch, kdož páchají bezbožnosti a svalují je na Boha, Nejsvětějšího, Nadevše Slavného, Nejvznešenějšího. Rci: Přijali jsme zkoušky nesnází a útrap, abyste se vy mohli posvětit nade všechny pozemské poskvrny. Proč tedy odmítáte zvážít Náš záměr ve svých srdcích? Při spravedlnosti Boží! Duše každého, kdo bude rozjímat nad protivenstvím, jež jsme vystáli, zajisté zjihne smutkem. Sám Tvůj Pán svědčí o pravdivosti Mých slov. Tíhu všech pohrom jsme nesli proto, abychom vás posvětili nade všechnu světskou zvrácenost, a vy jste přesto lhostejní.

3 Rci: Každému, kdo se pevně přidržuje lemu Našeho Roucha, přísluší, aby jeho ryzost nezkalilo nic, co se přičí Shromáždění na výsostech. Tak to stanovil Tvůj Pán, Nadevše Slavný, v této jasné Desce. Rci: Opouštíte Mou lásku a činíte to, co zarmucuje Mé srdce? Cože vám brání porozumět tomu, co vám Vševědoucí, Nadevše Moudrý zjevil?

4 Vpravdě vidíme vaše činy. Ucítíme-li z nich sladkou vůni čistoty a svatosti, nade vši pochybnost vám požehnáme. Pak na vás jazyky obyvatel Ráje zapějí chválu a budou velebit vaše jména mezi těmi, kdož se přiblížili Bohu.

5 Přidrž se lemu Božího Roucha a pevně uchopte Jeho Spásné lano, Lano, jež žádný nepřetne. Pozor, ať tě povykování těch, kdož tuto Nejvyšší Zvěst zavrhnou, nezabrání dospět k cíli. Hlásej, co ti bylo předepsáno touto Deskou, i kdyby se proti tobě postavily třeba všechny národy. Tvůj Pán jest vpravdě Nepřemožitelný, Ochránce, Jenž nezklame.

6 Má sláva budiž tobě a těm z mých Milovaných, kteří se s tebou spolčují. Vskutku jsou to ti, jimž se povede dobře.

CXLI.

1 Při kráse Draze Milovaného přísahám! Toto jest Milost, jež objala celičké stvoření a Den, kdy laskavost Boží pronikla a prostoupila vším. Živá voda Mého milosrdenství, ó 'Alí, teče proudem a Mé srdce jihne žárem Mé něžnosti a lásky. Nikdy jsem se nedokázal smířit s utrpením stíhajícím Mé milované a s jedinou těžkostí, jež by mohla zkalit radost jejich srdcí.

o Vždy, zvědělo-li Mé jméno „Nadevše Milosrdný“, že některý z Mých milovaných vydechl slovo přičící se Mému přání, ustoupilo, zarmoucené a neutěšené, do svého příbytku, a kdykoli Mé jméno „Tajitel“ odhalilo, že Můj následovník jakkoli zostudil či ponížil svého

bližního, také se obrátilo, zklamané a smutné, zpět ke svému útulku slávy, kde prolévalo slzy a naříkalo bolestným pláčem. A kdykoli Mé jméno „Vždy Odpouštějící“ uhlídalo, že se některý z Mých přátel dopustil jakéhokoli poklesku, vykřiklo velikou tísni a přemoženo úzkostí padlo do prachu a družina neviditelných andělů je odnesla do jeho obydlí ve výsostných říších.

2 Při Mně Samotném, Pravdivém, ó ‘Alí! Oheň, jímž vzplálo srdce Bahá, pálí více než ten, který žhne ve tvém srdci, a jeho nářek je hlasitější než nářek tvůj. Vždy, když ke Dvoru Jeho Přítomnosti dolétla zmínka o hříchu spáchaném kterýmkoli z nich, naplnil Odvěkou Krásu takový stud, až si přála, aby mohla skrýt slávu Svě tváře před všema lidskýma očima. Vždyť On po všechn čas upínal své zraky k jejich věrnosti a dodržoval její základní předpoklady.

3 Sotva byla slova, jež jsi napsal, v Mé přítomnosti přečtena, vzedmul se ve Mně oceán Mé věrnosti, vánek Mého odpuštění ovanul tvou duši, strom Mé milující laskavosti tě přijal do svého stínu a oblaka Mé štědrosti tě svlažila svými dary. Přisahám při Denici zářící nad obzorem věčnosti, že se nad tvým žalem rmoutím a ve tvých útrapách naříkám s tebou. ... Vydávám svědectví o službách, jež jsi Mi prokázal, a dosvědčuji rozličné těžkosti, které jsi pro Mne vystál. Mou lásku k tobě hlásají všechny atomy země.

4 Volání, jímž ses ozval, ó ‘Alí, je Mým očím nanejvýše vítáno. Hlásej Mou Věc svým perem i svým jazykem. Volej a svolávej lid k Tomu, Jenž jest Svrchovaný Pán všech světů, s takovým zápalem a zanícením, aby díky tobě všichni zahořeli.

5 Rci: Ó můj Pane, můj Nadevše Milovaný, Podněcovateli mých činů, Hvězdo vedoucí mou duši, Hlase, jenž voláš v mém nejhlubším nitru, Cíli uctívání mého srdce! Buď pochválen, žes mi umožnil obrátit k Tobě tvář, že jsi vzpomínkou na Tebe zapálil mou duši, že jsi mi pomohl hlásat Tvé jméno a zpívat Tvou chválu.

6 Můj Bože, můj Bože! Kdyby nebylo jediného, jenž by se odchýlil od Tvé stezky, jak by se mohla rozvinout korouhev Tvého milosrdenství, jak by mohla být vztyčena vlajka tvé štědré přízně? A kdyby nebylo páčáno bezpráví, co by Tě pak mohlo prohlašovat Tajitelem lidských hříchů, Vždy Odpouštějícím, Vševědoucím, Nadevše Moudrým? Kéž je má duše obětí za poklesky těch, kdož se proti Tobě proviňují, neboť takové poklesky ovívá lahodná vůně něžné milosti Tvého Jména Slitovný, Nadevše Milosrdný. Kéž mohu položit svůj život za přestupky těch, kdož se proti Tobě prohřešují, neboť skrze ně se mezi lidmi dává poznat a šíří se dech Tvé vlídnosti a vůně Tvé milující laskavosti. Kéž je mé nejhlubší nitro obětováno za hříchy těch, kdož proti tobě zhřešili, neboť v důsledku takových hříchů se Denice Tvé hojné přízně zjevuje nad obzorem Tvé štědrosti a oblaka Tvé nikdy neselhávající prozířetelnosti svlažují podstatu všech stvořených věcí svými dary.

7 Jsem ten, ó můj Pane, jenž se ti přiznal k svým početným zlým skutkům a jenž doznal, co nedoznal žádný. Spěchal jsem, abych dospěl k oceánu Tvého odpuštění a vyhledal jsem úkryt ve stínu Tvé nanejvýše milostivé přízně. Dej, snažně Tě prosím, ó Ty, Jenž jsi Věčný Král a Svrchovaný Ochránce všech lidí, ať se mohu projevovat tak, aby srdce i duše lidí vzlétly do bezmezné nesmírnosti Tvé lásky a rozmlouvaly s Tvým Duchem. Mocí Svě svrchovanosti mne posilni, abych mohl obracet vše stvořené k Denici Tvého Projevu a k Pramenu Tvého Zjevení. Pomoz mi, ó můj Pane, plně se podrobit Tvé Vůli a povstat a sloužit Ti, neboť neopatruji tento pozemský život pro nic jiného, jen abych dospěl k Svatostánku Tvého Zjevení a Sídlu Tvé Slávy. Vidiš mne, ó můj Bože, odpoutaného od všeho kromě Tebe, pokorného a oddaného Tvé Vůli. Nalož se mnou, jak Ti přísluší, jak se sluší na Tvou vznešenost a velikou slávu.

8 Ó ‘Alí! Byly ti uděleny dary Pána všech světů a jsou ti udělovány stále. Vyzbroj se Jeho silou a mocí a pozvedni se na pomoc Jeho Věci a k chvále Jeho svatého jména. Nechť se tvé srdce nermoutí tvou neznalostí lidské učenosti a neschopností číst a psát. Dveře Jeho hojné vlídnosti jsou v pevném sevření moci jednoho pravého Boha. On je otevírá a bude otevírat před tváří všech, kteří Mu slouží. Rád bych doufal, že tento vánek Boží sladkosti nepřestane po všechn čas vát z louky tvého srdce do celého světa, tak aby se jeho působení projevilo v každé zemi. To On vládne všem věcem. On jest vpravdě Nejmocnější, Nadevše Slavný, Všemohoucí.

CXLIII.

1 Budiž požehnán, ó Můj služebníku, neboť jsi poznal pravdu a odstoupil jsi od toho, jenž zavrhl Nadevše Milosrdného a jehož Matka Desek odsoudila jako proklatce. Neochvějně krácej v Boží lásce, v Jeho Víře pokračuj přímou cestou a pomáhej Mu mocí své promluvy. Tak tě nabádá Nadevše Milosrdný, Jenž nyní trpí vězněním v rukou utlačitelů.

2 Budeš-li pro Mne soužen, připomeň si Mé nesnáze a těžkosti a vzpoměň si na Mé vyhnanství a věznění. Tak ti předáváme to, co k Nám sestoupilo od Nadevše Chváleného, Nadevše Moudrého.

3 Při Mně Samotném! Blíží se den, kdy svět a vše v něm svineme a na jeho místo rozprostřeme řád nový. On jest vpravdě mocnější než všechny věci.

4 Posvěť své srdce, ať na Mne můžeš vzpomenout a očisti své uši, ať můžeš naslouchat Mým slovům. Svou tvář pak obrať k Místu, kde byl ustanoven Trůn tvého Pána, Boha milosrdenství, a rci: Budiž Ti chvála za to, ó můj Pane, že jsi mi umožnil rozpoznat Projev Sebe Sama a pomohl mému srdci upnout se ke dvoru Tvé přítomnosti, k cíli uctívání mé duše. Snažně Tě prosím, při Tvém jménu, jehož prostřednictvím se rozestoupila nebesa a rozpukla se země, urči pro mne, co jsi určil těm, kdož se odvrátili ode všeho kromě Tebe a pevně na Tobě spočinuli svým srdcem. Dej, ať mohu být v Tvé přítomnosti usazen na stolec pravdy ve Svatostánku Slávy. Máš moc učinit, co si přeješ. Není Boha kromě Tebe, Nadevše Slavného, Nadevše Moudrého.

CXLIV.

1 Pero Nejvyššího každému určilo a uložilo povinnost učit tuto Věc. ... Bůh bezpochyby sešle vnuknutí každému, kdo se oprostí ode všeho kromě Něj, a dá, že z jeho srdce vytrysknou čisté vody moudrosti a promluvy a budou plynout v hojnosti. Vpravdě, tvůj Pán, Nadevše Milosrdný, má moc činit, jak si přeje, a ustanovuje, cokoli se Mu zlíbí.

2 Zamyslíš-li se nad tímto světem a uvědomíš-li si, jak pomíjivé jsou věci, jež s ním jsou spojeny, nevyvolíš si jinou stezku než stezku služby Věci tvého Pána. I kdyby se ti na odpor postavili všichni lidé, žádný ti nebude moci zabránit v opěvování Jeho chvály.

3 Pokračuj přímou cestou a v Jeho službě vytrvej. Rci: Ó lidé! Den, jenž vám přislíbila všechna Písma, nadešel. Buďte bohabojní a nebraňte sami sobě v poznání Toho, Jenž jest Cíl vašeho stvoření. Pospěšte k Němu. Je to pro vás lepší než svět a vše v něm. Kéž byste to uhlídali!

CXLV.

1 Setkáte-li se s ponižovanými či odstrkovanými, neodvracejte se od nich s výsměchem, neboť Král Slávy na ně neustále dohlíží a obklopuje je takovou něžností, jaké neporozumí žádný než ten, jenž dal svým přáním a tužbám splynout s Vůlí vašeho Boha, Milostivého, Nadevše Moudrého. Ó vy bohatí světa! Neutíkejte před tváří chudobného ležícího v prachu, ba buďte mu spíše přítelem a dovolte mu, aby vám vypověděl příběh svých strázní, jimiž jej stihlo nevyzpytatelné Řízení Boží. Při spravedlnosti Boha! Zatímco se s ním budete družít, bude na vás shlížet Shromáždění na výsostech a přimlouvav se za vás, velebit vaše jména a oslavovat váš čin. Požehnání učení, kteří se neholedbají svými úspěchy, a dobře se povede spravedlivým, kteří se nevysmívají hříšníkům a raději jejich prohřešky tají, aby jejich vlastní poklesky zůstaly lidským očím zahaleny.

CXLVI.

1 Je naším přáním a touhou, aby se každý z vás stal pro lidi zdrojem všeho dobrého a lidstvu příkladem poctivosti. Sřezte se dávat přednost sobě samým před svými bližními. Svůj pohled upřete k Tomu, Který jest Chrám Boží mezi lidmi. On vpravdě nabídl Svůj život jako výkupné za vykoupení světa. On jest vpravdě Nadevše Štědrý, Milostivý, Nejvyšší. Povstane-li mezi vámi jakákoli nesrovnalost, vizte Mne stát před sebou a přehlédněte chyby jeden

druhého v zájmu Mého jména a na znamení lásky k Mé jasné a zářivé Věci. Nejraději vás po všechem čas vidíme družít se v přátelství a shodě v ráji Mého potěšení, nejraději vdechujeme z vašich skutků vůni družnosti a jednoty, milující laskavosti a vzájemnosti. Tak vám radí Vševedoucí, Věrný. Vždy budeme s vámi. Ucítíme-li vůni vašeho přátelství, Naše srdce se zajisté zaraduje, neboť nic jiného Nás nemůže uspokojit. To dosvědčí každý skutečně chápající člověk.

CXLVII.

1 Nejvyšší Jméno je Mým svědkem! Jak smutné, ulpí-li někdo v tento Den svým srdcem na pomíjivých věcech tohoto světa! Povstaň a pevně se přimkni k Věci Boží. Jeden k druhému se obraťte s nejvyšší láskyplností. Jen v zájmu Milovaného spalte plamenem nehynoucího Ohně závoj svého já a družte se se svými bližními s radostnou tváří zářící světlem. Po všech stránkách jste dobře pozorovali chování Toho, Jenž jest ve vašem středu Slovo Pravdy. Zcela dobře víte, jak je tomuto Jinochu zatěžko dovolit, aby se srdce kteréhokoli z Božích milovaných kvůli Němu rmoutilo třeba jen jedinou noc.

2 Slovo Boží zažehlo srdce světa. Jak politováníhodné, nevzplanete-li jeho plamenem! Kéž Bůh dá, že tato pozeňnaná noc pro vás bude nocí jednoty, že nerozlučně spojíte své duše a že se rozhodnete ozdobit se ornamentem dobré a chvályhodné povahy. Nechť je vaším hlavním zájmem vysvobodit padlého z bláta hrozícího zániku a pomoci mu přijmout odvěkou Víru Boží. Vaše chování k bližnímu musí být takové, aby jasně projevovalo znamení jednoho pravého Boha, neboť vy jste mezi lidmi první přetvoření Jeho Duchem, první, kteří Jej uctíváte a poklekáte před Ním, první, kdož kroužíte kolem trůnu Jeho slávy. Přísahám při Něm, Jenž Mi dal zjevit, cokoli se Mu zachtělo! Obyvatelé Království na výsostech vás znají lépe, než znáte vy sami sebe. Myslíte si, že jsou tato slova planá a prázdná? Kéž byste měli moc zahlédnout věci, jež vidí váš Pán, Nadevše Milosrdný - věci potvrzující znamenitost vaší hodnosti, dosvědčující velikost vaší ceny, hlásající vznešenost vašeho postavení! Dej Bůh, ať vás vaše touhy a neumrtvené vášně nezdržují od toho, co vám bylo určeno.

CXLVII.

1 Ó Salmáne! Nic, co vyřkli či napsali mudrcové a mystikové nepřekonal a nikdy nemůže doufat, že překoná omezení, jímž byla lidská konečná mysl přísně podřízena. Ať mysl nejvznešenějšího z lidí vzlétně jakkoli vysoko a ať odpoutané a chápající srdce pronikne do sebevětší hloubky, nikdy nepřekročí to, co je výtvozem jejich vlastního pojetí a plodem jejich vlastních myšlenek. Rozjímání nejhlubšího myslitele, pobožnost nejsvětějšího ze svatých, nejvyšší vyjádření chvály ať lidským perem či jazykem - to jsou pouhé odrazy toho, co bylo stvořeno v nich samotných skrze zjevení Pána, jejich Boha. Kdokoli ve svém srdci zahloubá nad touto pravdou, ochotně přizná, že jsou jisté hranice, jež žádná lidská bytost rozhodně nepřekoná. Každý pokus představit si a poznat Boha, učiněný od počátku nemajícího počátek, je omezen náležitostí Jeho vlastního stvoření - stvoření, které povolal k životu působením Svě Vůle a ne pro jiného než pro Sebe Sama. Nesmírně povznesen je nad snahy smrtelné mysli pojmout Jeho Podstatu a lidského jazyka vypovědět Jeho tajemství. K věcem, jež stvořil, Jej nemůže nikdy vázat pouto přímého styku a ani ty nejzáhadnější a nejvzdálenější zmínky Jeho tvorů nemohou být k Jeho Bytosti spravedlivé. Svou Vůli, prostupující celým světem, přivedl k životu vše stvořené. On jest a vždy byl zahalen v dávné věčnosti své velebné a nedělitelné Podstaty a navěky se nepřestane skrývat ve Svém nedostupném majestátu a slávě. Vše v nebesích i vše na zemi povstalo na Jeho příkaz a skrze Jeho Vůli vše vstoupilo z naprosté nicoty do říše bytí. Jak tedy může tvor, kterému dalo podobu Slovo Boží, porozumět povaze Dávného z Dnů?

CXLIX.

1 Kdokoli se v tento Den pozvedne a dokonale odpoután ode všeho v nebesích i ode všeho na zemi věnuje svou náklonnost Tomu, Jenž jest Úsvit svatého Božího Zjevení, bude

vpravdě nadán silou podmanit si vše stvořené mocí jednoho ze jmen Pána, jeho Boha, Vševědoucího, Nadevše Moudrého. Buď si jist, že Denice Pravdy zaplavila v tento Den svět jasem, jakého uplynulá staletí nebyla nikdy svědkem. Nechte na sebe dopadat světlo Jeho slávy, ó lidé, a nepatřete k nedbalým.

CL.

1 Až přijde vítězství, každý se prohlásí věřícím a pospíší si k útočišti víry Boží. Šťastní ti, kdož ve Věci pevně stáli za dnů zkoušek zasahujících celý svět a odmítli se uchýlit od Její pravdy.

CLI.

1 Vysvobodte se, ó slavící Boží, z houštin a trnoví bídosti a ubohosti, a vzlétněte k růžové zahradě nepomíjivé nádhery, Ó Mí přátelé lpící na prachu! Pospěšte si ke svému nebeskému příbytku. Oznamte sobě samým radostnou zvěst: „Ten, Jenž jest Nadevše Milovaný, přišel! Korunoval se slávou Zjevení Božího a před tváří lidí odemkl brány Svého dávného Ráje.“ Nechť všechny oči jásají a nechť se zaraduje každé ucho, neboť nastal čas pohlížet na Jeho krásu, nastal ten správný čas naslouchat Jeho Hlasu. Hlásej všem roztouženým milujícím: „Hle, váš Drazé Milovaný vkročil do lidského středu,“ a poslům Panovníka lásky sděl zvěst: „Hle, Uctívaný se objevil vystrojen v plnosti Své slávy!“ Ó vy, kdož milujete Jeho krásu! Proměňte úzkost svého odloučení od Něj v radost z nekonečného shledání a nechť se v lahodnosti Jeho přítomnosti rozplyne hořkost vaší vzdálenosti od Jeho dvora.

2 Hle, jak hojná milost Boží, snášející se z oblak Božské slávy, objala v tento den celý svět. Neboť zatímco ve dnech minulosti každý milující hledal a pátral po Milovaném, dnes je to Milovaný Sám, Jenž Svě milující volá a zve je do Své přítomnosti. Pozor, ať nepozbudete tolik drahocenné přízně a chraňte se znevažovat tak nevšední známku Jeho milosti. Neopouštějte nezkalitelný prospěch a nespokojte se s pomíjivým. Pozvedněte závoj zaslepující váš zrak a rozptylte temnoty, která jej halí, ať můžete pohlédnout na obnaženou krásu tváře Milovaného, spatřit, co žádné oči nespatřily a uslyšet, co neslyšelo žádné ucho.

3 Slyšte Mne, ó smrtelní ptáci! V Růžové Zahradě neměnné nádhery rozkvetl Květ, ve srovnání s nímž je každý jiný pouhým trnem, a před jasem Jehož slávy musí podstata krásy blednout a vadnout. Povstaňte proto a s celým nadšením svých srdcí, s veškerou dychtivostí svých duší, s plným zápalem své vůle a soustředěným úsilím celé své bytosti se snažte dospět k ráji Jeho přítomnosti a usilujte se ucítit nedotknutelný Květ, dýchat sladkost svatosti a obdržet díl této vůně nebeské slávy. Kdo se touto radou řídí, rozlomí své řetězy, ochutná odevzdanost okouzlené lásky, dosáhne touhy svého srdce a oddá svou duši rukám Milovaného. Rozmetav svou klec, jako pták ducha vzlétne ke svému svatému a věčnému hnízdu.

4 Noc vystřídala den a den vystřídala noc, hodiny a chvíle vašich životů přišly a odešly, a přece se žádný z vás ani na jediný okamžik neuvolil oprostít se od toho, co zaniká. Pohněte se k činu, aby krátké okamžiky, jichž se vám ještě dostává, nebyly promarněny a ztraceny. Vaše dny pominou rychlostí blesku a vaše těla budou uložena k odpočinku pod baldachýn prachu. Čeho pak budete moci dosáhnout? Jak budete moci napravit své dřívější selhání?

5 Věčná Svíce plane ve své obnažené slávě. Hle, stravuje všechny smrtelné závoje. Ó vy můrák podobní milovníci Jeho světla! Vzdorujte každému nebezpečí a zasvěťte své duše jejímu spalujícímu plameni. Ó vy, kdož po Něm žízníte! Vymkňte se všem pozemským náklonostem a pospěšte obejmout Milovaného. Se zanícením, jemuž se nic nevyrovná, spěchejte, ať k Němu dojdete. Květ, lidským zrakům dosud skrytý, je nyní vašim očím odhalen. Stojí před vámi v neutajeném jasu své slávy. Jeho hlas vyzývá všechny svaté, posvěcené bytosti, aby přišly a sjednotily se s Ním. Šťasten, kdo se v onu stranu obrátí a dobře se povede tomu, jenž dospěl ke světlu tak obdivuhodné tváře a zahleděl se naň.

CLII.

1 Tvé oko je Mým svěřenstvím, nedovol, aby prach marnivých tužeb zaclonil jeho jiskrnost. Tvé ucho je znamením Mé štědrosti, nechť je věra nepatřičných pohnutek neodvrátí od Mého Slova objímajícího celé stvoření. Tvé srdce je Mou pokladnicí. Nedovol proradným rukám tvého já, aby tě oloupily o perly, které jsem do něj uložil. Tvá ruka je symbolem Mé milující laskavosti, nebraň jí pevně se držet Mých střežených a skrytých Desek. ... Nevyzván jsem tě zahrnul Svou milostí. Bez požádání jsem vyplnil tvé přání. Třebaže sis to nezasloužil, vyvolil jsem si tě pro Své bohatství, pro nesčíslné projevy Své přízně. ... Ó Mí služebníci! Buďte odevzdaní a poddajní jako země, aby na půdě vaší bytosti vykvetly vonné, svaté a pestrobarevné hyacinty Mého poznání. Vzplaňte jako oheň, ať spálíte závoje nedbalosti a skrze oživující sílu Boží lásky zažehněte chladná a pobloudilá srdce. Buďte plni lehkosti a nespoutaní jako vánek, ať se vám dostane přijetí na nádvoří Mého dvora, do Mého nedotknutelného Svatostánku.

CLIII.

1 Ó vypovězený a věrný příteli! Uhas žízeň nedbalosti svěcenými vodami Mé milosti a jitrním světlem Mé Božské přítomnosti vyžeň chmury odloučení. Nedovol, aby byl příbytek, v němž dlí Má nehynoucí láska k tobě, zničen krutovládou chamtivých žádostí a aby krásu nebeského Jinocha zastínil prach sobeckosti a vášni. Oděj se podstatou spravedlnosti a nechť se tvé srdce neobává nikoho než Boha. Nestav zářnému jaru své duše do cesty trny a houštiny marnivých, nepatřičných náklonností a nebraň téci živým vodám pramenícím ze zřídla tvého srdce. Celou svou naději vlož v Boha a nerozlučně se přimkni k Jeho neomylnému milosrdenství. Kdo kromě Něj může obohatit bědné a vysvobodit padlé z ponížení?

2 Ó Mí služebníci! Kdybyste objevili skrytý bezbřehý oceán Mého nezničitelného bohatství, zajisté byste považovali svět, ba celé stvoření, za nicotu. Nechť plamen hledání vzplane ve vašich srdcích takovým žářem, že vám umožní dospět k vašemu nejvyššímu a nejvznešenějšímu cíli - k postavení, v němž se můžete přiblížit ke svému Nadevše Milovanému a být s ním sjednoceni. ...

3 Ó Mí služebníci! Nechť vaše marné naděje a plané domněnky nepodkopou základy vaší víry ve Všemohoucího, Nadevše Slavného Boha, vždyť takové představy nepřinášejí lidem zcela žádný prospěch a nevedou jejich kroky k přímé Stezce. Myslíte si, ó Mí služebníci, že je Ruka Mé všeobjímající, všezastiňující a všepřevyšující svrchovanosti spoutána, že proud Mého odvěkého, nekonečného a vším prostupujícího milosrdenství byl zadržen, či že oblaka Mé vznešené a nedostižné přízně přestala svlažovat lid svými dary? Umíte si představit, že úžasné skutky, jež hlásaly Mou božskou neodolatelnou sílu, byly odvolány, či že schopnostem Mé vůle a Mého záměru bylo zamezeno řídit osudy lidstva? Není-li tomu tak, proč se tedy snažíte bránit nesmrtelné Kráse Mé svaté a milostivé Tváře, aby se před lidskýma očima odhalila? Proč se usilujete zamezit Projevu Všemohoucí a Nadevše Slavné Bytosti, aby zaplavil zemi jasem svého Zjevení? Kdybyste byli ve svém úsudku spravedliví, bez meškání byste poznali, že skutečnost všeho stvořeného je opojena radostí z tohoto nového a obdivuhodného Zjevení, že všechny atomy země byly osvíceny zářivostí jeho slávy. Marné a ubohé je to, co jste si představovali a stále představujete!

4 Dejte se opačným směrem, ó Mí služebníci, a nakloňte svá srdce Tomu, Jenž ke Zřídlem vašeho stvoření. Osvobodte se od svých zlovolných a nečistých náklonností a pospěšte si obejmout světlo nehynoucího Ohně planoucího na Sinaji tohoto tajemného a všepřevyšujícího Zjevení. Neposkrvňujte svaté, všeobjímající a prvotní Slovo Boží a nesnažte se znesvěcovat jeho svatost či zlehčovat jeho vznešenou povahu. Ó nedbalí! Ač vše stvořené, viditelné i neviditelné, obklopily divy Mého milosrdenství a ač projevy Mé milosti a štědrosti pronikly do každého atomu vesmíru, přece je metla, jíž mohu trestat bezbožné, bolestivá a prudkost Mého hněvu strašlivá. Sluchem posvěceným nad marnivou slávu a světské tužby naslouchej radám, jež jsem ti ve Své milostiplné laskavosti zjevil, a svým vnitřním i vnějším okem rozjímej nad důkazy Mého skvostného Zjevení. ...

5 Ó Mí služebníci! Nepřipravujte se o neslábnuoucí oslnivé Světlo, jímž září Lampa Boží slávy. Nechť ve vašich zářících srdcích jasně hoří plamen Boží lásky. Žijte jej olejem Božího

vedení a ochraňujte jej v úkrytu své stálosti. Střezte jej stínidlem důvěry a odpoutání ode všeho kromě Boha, aby jeho světlo nezhasilo zlovolné našeptávání bezbožných. Ó Mí služebníci! Mé svaté, Mé božsky ustanovené Zjevení lze připodobnit k oceánu, v jehož hlubinách se tají nescíselné perly veliké ceny a nedostižného třpytu. Je povinností každého hledajícího pohnout se k činu a snažit se dosáhnout břehů tohoto oceánu, aby se mohl, úměrně k dychtivosti svého pátrání a k úsilí, které vynaložil, účastnit na takovém prospěchu, jaký byl předem určen v Božích neodvolatelných a skrytých Deskách. Nebude-li někdo ochoten namířit kroky k jeho břehům, selžou-li všichni a nepozvednou-li se, aby Jej našli, je možné říci, že tento nezdar uloupil oceánu jeho moc, či ubral něco z jeho pokladů? Jak plané, jak zavřenéhodné představy si vaše srdce zosnovala a stále osnovují! Ó Mí služebníci! Jeden pravý Bůh je Mí svědkem! Tento největší, nevyzpytatelný a vzdouvající se Oceán je od vás nedaleko, překvapivě nedaleko. Hle, je vám blíže, než krev proudící vaší žilou! V okamžiku, budete-li si to přát, můžete dojít a účastnit se této nehynoucí přízně, této Bohem udělené milosti, tohoto nezničitelného daru, této nanejvýše mocné a nevýslovné štědrosti.

6 Ó Mí služebníci! Kdybyste mohli chápat, jaké divy Mé velkorysosti a štědrosti se Mí zachtělo svěřit vašim duším, vpravdě byste se vyvlékli z pout ke všemu stvořenému a došli pravého poznání sebe sama - poznání, jež se rovná pochopení Mé vlastní Bytosti. Shledali byste, že nejste závislí na ničem kromě Mne, a jasně, jako zjevení Mého oslnivého Jména, byste svým vnitřním i vnějším okem spatřili, že se ve vás vlní Moře Mé milující laskavosti. Nedovolte svým marnivým představám, svým zlovolným vášním, své neupřímnosti a zaslepenosti srdce, aby utlumily jas či poskvřili svatost tolik vznešeného postavení. Jste jako pták, jenž poletuje nesmírností nebes plnou silou svých mocných křídel a s naprostou a radostnou důvěrou, až pak pocítí nutkání uspokojit svůj hlad, toužebně se obrátí k vodě a jílu na zemi pod ním a jsouce polapen do osidel své touhy, shledává, že není schopen znovu vzletět do říší, odkud se snesl. Neschopen setřást břímě tížící jeho potřísněná křídla, je onen pták, dříve pobývající v nebi, nyní nucen hledat si příbytek v prachu. Proto, ó Mí služebníci, neposkvřňujte svá křídla jílem pobloudilosti a planých tužeb a nedovolte, aby byla pošpiněna prachem závisti a zášti, ať vám nic nebrání vznášet se v nebesích Mého božského poznání.

7 Ó Mí služebníci! Boží mocí a Jeho silou jsem z pokladnic Jeho poznání a moudrosti vynesl na světlo a zjevil vám perly skrývající se v hlubinách Jeho věčného oceánu. Vyzval jsem Panny Nebeské, aby vystoupily zpod závoje utajení, a oděl jsem je Svými slovy - slovy svrchované moci a moudrosti. Dále jsem rukou božské moci rozpečetil vybrané víno Svého Zjevení a jeho svatou, skrytou a pižmem provoněnou vůni jsem ovanul vše stvořené. Čí je to vina, ne-li vaše, zůstanete-li raději neobdarováni tak velikým proudem všepřesahující a všeobjímající Boží milosti, tak jasným zjevením Jeho zářivého milosrdenství? ...

8 Ó Mí služebníci! V mém srdci nezáří nic než neslábnuocí světlo Jitra Božího vedení, a z Mých úst nevychází nic než podstata pravdy, již zjevil Pán, váš Bůh. Neřidte se proto světskými tužbami a neporušujte Smlouvu Boží a svůj slib Jemu. Obráťte se k Němu s pevným odhodláním, celým citem svého srdce a plnou silou svých slov a nekráčejte po cestách pošetilých. Svět je jen podívaná, marnivá a prázdná, pouhé nic podobající se skutečnosti. Nevažte se k němu svými city. Nepřetínejte pouto sjednocující vás s vaším Stvořitelem a nebuďte z těch, kdož zbloudili a odchýlili se od Jeho cest. Vpravdě pravím, svět je jako pára na poušti, o níž žíznící sní jako o vodě a plahočí se za ní ze všech svých sil, až pak k ní dorazí a shledá, že to bylo pouhé mámení. Může být také připodobněn k milované na neživém obraze, kterou zamilovaný hledal, až konečně po dlouhém pátrání v ní s nejvyšším politováním našel takovou, „z níž se netloustne a již hlad nelze utišit“.

9 Ó Mí služebníci! Nermuťte se, byly-li v těchto dnech na této pozemské pláni Bohem ustanoveny a projeveny věci, jež jsou opakem vašich přání, neboť jsou pro vás zajisté přichystány dny blahé radosti a nebeského potěšení. Vaším očím budou odhaleny svaté a duchovně slavné světy. On pro vás určil, že budete v tomto světě i v příštím zakoušet jejich dobrodiní, účastnit se jejich radosti a že se vám dostane dílu z jejich posilující milosti. Bezpochyby dospějete ke každému z nich.

1 Varuj, ó Salmáne, milované jednoho pravého Boha, aby nepohlíželi na lidské výroky a spisy přespříliš kritickým okem. Nechť k takovým výrokům a spisům raději přistupují s otevřenou myslí a v duchu láskyplné spřízněnosti. Avšak s lidmi, již byli v tento Den přivedeni k tomu, aby ve svých pobuřujících spisech napadali základy Věci Boží, se má nakládat rozdílně. Je povinností všech, každého podle jeho vlastních schopností, vyvracet tvrzení takových, kdož útočí na Víru Boží. Tak to určil Nadevše Mocný, Všemohoucí. Kdo si přeje podporovat Věc jednoho pravého Boha, nechť ji raději než za pomoci meče a násilí podpoří svým perem a jazykem. Toto nařízení jsme zjevili při dřívější příležitosti a nyní je potvrzujeme, kdybyste jen byli z těch, kdož chápou. Při spravedlnosti Toho, Jenž v tento Den v nejnvnitřnějším srdci všeho stvořeného volá: „Bože, není Boha kromě Mne!“ Povstane-li kdo, aby ve svých spisech bránil Věc Boží proti útočníkům, bude takový člověk, ať je jeho úcast sebezanedbatelnější, v příštím světě vyznamenán tak, že mu Shromáždění na výsostech bude jeho slávu závidět. Žádné pero vznešenost jeho postavení nepopíše a žádný jazyk nevypodobní jeho nádheru. Neboť každému, kdo neochvějně a vytrvale stojí v tomto svatém, slavném a velebném Zjevení, bude dáno tolik síly, že bude moci čelit a vzdorovat všemu v nebesích i na zemi. To dosvědčuje Sám Bůh.

2 Ó Boží milovaní! Neodpočívejte na svých ložích, nikoli, pohněte se k činu, jakmile rozpoznáte svého Pána, Stvořitele, a uslyšíte o tom, co Jej potkalo, a pospěšte Mu na pomoc. Rozvažte své jazyky a bezustání hlásejte jeho Věc. To pro vás bude lepší než všechny poklady minulosti i budoucnosti, kdybyste jen byli z těch, kdož tuto pravdu chápou.

CLV.

1 První povinností, již Bůh předepsal Svým služebníkům, je poznání Toho, Jenž jest Úsvit Jeho Zjevení a Zřídlo Jeho zákonů, Jenž zastupuje Božství jak v Království Jeho Věci, tak ve světě stvoření. Kdokoli naplní tuto povinnost, dosáhl všeho dobra, a kdokoli jí nedostál, zbloudil, i kdyby konal jen spravedlivé skutky. Patří se, aby každý, jenž dospěje k tomuto vznešenému postavení, k tomuto vrcholku všepřesahující slávy, dodržoval všechna nařízení Toho, Jenž jest Touha světa. Tyto dvě povinnosti nelze od sebe oddělit. Jedna bez druhé není přijatelná. Tak to určil Zdroj Božího vnuknutí.

2 Ti, jež Bůh obdařil hlubokým chápáním, poznají bez váhání, že příkazy ustanovené Bohem jsou nejlepším prostředkem k udržení pořádku ve světě a bezpečnosti jeho národů. Kdo se od nich odvrací, je počítán mezi zavrženíhodné a pošetilé. Vpravdě jsme vám veleli, abyste odmítli rozkazování svých zlovolných vášní a nečistých tužeb a nepřestupovali hranice stanové Perem Nejvyššího, neboť jsou pro vše stvořené dechem života. Moře moudrosti Boží a Boží promluvy se pod dechem vánku Nadevše Milosrdného vzedmula. Pospěšte vypít svůj díl, ó lidé porozumění! Ti, kdož porušili Boží Smlouvu nedodržením Jeho příkázání a otočili se na patě, zbloudili žalostně v očích Boha, Vlastníka všeho, Nejvyššího.

3 Ó národy světa! Budte si jisty, že Má příkázání jsou mezi Mými služebníky lampami Mé milující prozřetelnosti a klíči Mé milosti k Mým tvorům. Tak to bylo sesláno z nebes Vůle vašeho Pána, Pána Zjevení. Okusí-li kterýkoli člověk sladkosti slov, která ráčily vyslovit rty Nadevše Milosrdného, ač by vlastnil poklady země, zavrhl by je do jednoho, jen aby mohl obhájit pravdu jediného z Jeho příkázání zářících nad Úsvitem Jeho štědré péče a láskyplné dobroty.

4 Rci: Mé zákony dýchají lahodnou vůní Mého roucha a s jejich pomocí budou na nejvyšší vrcholky vsazeny korouhve Vítězství. Jazyk Mé moci oslovil z nebes Mé všemocné slávy Mé stvoření těmito slovy: „Následujte Má příkázání pro lásku k Mé kráse.“ Šťastný milující, jenž dýchal z těchto světů božskou vůni svého Nadevše Milovaného, provoněnou milostí, jakou žádný jazyk nevypoví. Při mém životě! Kdo pil vybrané víno poctivosti z dlaní Mé velkorysé přízně, bude kroužit kolem Mých příkázání zářících nad Úsvitem Mého stvoření.

5 Nemyslete si, že jsme vám zjevili pouhou sbírku zákonů. Nikoli, spíše jsme prsty moci a síly rozpečetili vybrané Víno. O tom podává svědectví to, co bylo vyjeveno Perem Zjevení. Rozjímejte o tom, ó lidé hlubokého chápání! ...

6 Kdykoli se Mé zákony objeví jako slunce na nebi Mé promluvy, všichni je musejí věrně poslouchat, ač by Mé rozhodnutí bylo takové, že by se protrhla nebesa všech náboženství. On činí, co se Mu líbí. On si vybírá, a nikdo nemá právo brát Jeho volbu v potaz. Cokoli On, Drazé Milovaný, ustanoví, je vpravdě milováno. To Mi dosvědčí Pán celého stvoření. Kdo se nadechl lahodné vůně Nadevše Milosrdného a poznal Pramen této promluvy, vlastníma očima přivítá střely nepřátel, aby mohl mezi lidmi ustanovit pravdu Božích zákonů. Dobře se povede tomu, jenž se k nim obrátil a porozuměl smyslu Jeho rozhodného řízení.

CLVI.

1 Ten, Jenž jest Věčná Pravda, upřel z Úsvitu Slávy Své oči na lid Bahá a obrací se k němu těmito slovy: „Zaměřte se na podporování blahobytu a pokoje dětí člověka. Soustřeďte svou mysl a vůli na výchovu národů a příbuzenstev země, snad že sváry, jež je rozdělují, budou mocí Nejvyššího Jména z její tváře vyhlazeny a celé lidstvo bude zastáncem jednoho Řádu a obyvatelstvem jednoho Města. Osviňte a posvěťte svá srdce. Nechť je neposkvřují trny nenávisti ani bodláčí zloby. Obýváte jeden svět a byli jste stvořeni řízením jediné Vůle. Požehnaný ten, kdo se stýká se všemi lidmi v duchu největší vlídnosti a lásky.“

CLVII.

1 Ty, kdož opustili svou zemi se záměrem učít Naši Věc, posílí svou mocí Duch Věrnosti. Společenství Našich vyvolených andělů bude postupovat s nimi, jak to přikázal Všemohoucí, Nadevše Moudrý. Jak veliké blaho očekává toho, jenž dosáhl pocty sloužit Všemohoucímu! Při mém životě! Žádný sebevětší čin se s tímto nemůže srovnávat, kromě skutků, jež byly určeny Bohem, Nadevše Silným, Nejmocnějším. Taková služba je vskutku královnou veškerých dobrých skutků a ozdobou každého dobrého činu. Tak to ustanovil Ten, Jenž jest Svrchovaný Zjevitel, Dávný z Dnů.

2 Kdokoli povstane, aby učil Naši Věc, musí se nutně oprostít od všeho pozemského a po všechno čas považovat vítězství Naší Víry za svůj nejvyšší cíl. To bylo vpravdě ustanoveno ve Střežené Desce. A jestliže se odhodlá opustit domov pro Věc svého Pána, nechť, jako nejlepší zaopatření na cestu, vloží celou svou důvěru v Boha a oděje se šatem ctnosti. Tak to stanovil Bůh, Všemohoucí, Nadevše Chválený.

3 Zahoří-li ohněm Jeho lásky, zřekne-li se všeho stvořeného, zažehnou jím pronášená slova ty, kdož Mu naslouchají. Vpravdě, tvůj Pán jest Vševědoucí, se vším Obeznamný. Šťastný člověk, který uslyšel Náš hlas a odpověděl na Naše volání. On jest vpravdě z těch, kdož budou přivedeni do Naší blízkosti.

CLVIII.

1 Bůh každému přede-psal povinnost učít Jeho Věc. Kdokoli se pozvedne, aby této povinnosti dostál, nutně se musí, dříve než prohlásí Jeho Poselství, ozdobit ornamentem poctivé a chvályhodné povahy, aby jeho slova mohla přivábit srdce těch, kdož jsou jeho volání otevřeni. Jinak nemůže nikdy doufat, že na své posluchače zapůsobí.

CLIX.

1 Považ malichernost lidských myslí. Žádají to, co je zraňuje a odvrhují věci, jež jsou jim prospěšné. Jsou vskutku z těch, kdož daleko zbloudili. Shledáváme, že někteří lační po svobodě a holedbají se jí. Takoví se vpravdě nalézají v hlubinách nevědomosti.

2 Svoboda musí nakonec vést ke vzpouře, jejíž plameny nikdo neuhasí. Tak vás varuje Zúčtovatel, Vševědoucí. Vězte, že ztělesněním svobody a jejím symbolem je zvíře. Člověku přísluší podrobit se takovým omezením, jež jej budou chránit před jeho vlastní nevědomostí a obrání jej před ubližováním těch, kdož vyvolávají spory. Svoboda způsobuje, že člověk

přestupuje hranice patřičnosti a narušuje důstojnost svého postavení. Ponižuje jej na úroveň naprosté zpustlosti a bezbožnosti.

3 Mějte lidi za stádečko ovcí, jež pro svou ochranu potřebuje pastýře. To jest vskutku pravda, jistá pravda. Za určitých okolností svobodu schvalujeme, a za jiných s ní souhlasit odmítáme. My jsme vpravdě Vševědoucí.

4 Rci: Pravá svoboda člověka spočívá v podrobení se Mým příkázáním, jak jste si velmi málo vědomi. Kdyby se lidé řídili tím, co jsme jim z Nebe Zjevení seslali, jistě by dosáhli dokonalé svobody. Šťastný člověk, jenž postřehl Záměr Boží ve všem, co On z Nebe Svě Vůle pronikající vším stvořeným zjevil. Rci: Svobodu, jež vám přináší prospěch, nelze nalézt jinde, než v dokonalé službě Bohu, Věčné Pravdě. Kdo její sladkosti ochutnal, odmítne zaprodat ji za všechna pozemská i nebeská panství.

CLX.

1 Ten je vskutku pravým věřícím v jednotu Boha, kdo Jej v tento Den bude považovat za Nesmírně vznešeného nade všechna srovnání a obrazy, k nimž ho připodobňují lidé. Žalostně zbloudil Ten, kdo taková srovnání a obrazy zaměňuje s Bohem Samotným. Pomysli na vztah mezi řemeslníkem a jeho dílem, mezi malířem a jeho obrazem. Je snad možné tvrdit, že práce jejich rukou je tímtéž, čím oni sami? Při Něm, Jenž jest Pánem Trůnu nahoře i dole na zemi! Nemůže být spatřována v jiném světle, než jako důkaz hlásající výjimečnost a dokonalost svého tvůrce.

2 Ó Shaykhu, ó ty, kterýs podřídil svou vůli Bohu! Vzdáním se sebe sama a věčným svazkem s Bohem se míní, že by lidé měli zcela podrobit svou vůli Vůli Boží a tváří v tvář Jeho Záměru považovat vlastní tužby za naprostou nicotu. Ať Stvořitel přikáže Svým služebníkům následovat cokoli, musejí povstat a s pilností a největší radostí a dychtivostí to naplnit. Za žádných okolností by neměli dovolit, aby jejich úsudek zastínily vrtochy a vlastní představy by neměli považovat za hlas Věčného. V modlitbě pro období Půstu jsme zjevili: „Kdyby Tvá Vůle byla určila, aby z Tvých úst vyšla slova oslovující je takto: „Pro Mou Krásu držte půst, ó lidé, a nevyomezujte hranici jeho trvání“, přísahám při majestátu Tvé slávy, že by jej každý z nich věrně dodržel, zdržel by se všeho, co by porušilo Jeho zákon, a tak by pokračovali, dokud by Ti neodevzdali své duše.“ V tom spočívá dokonalé podřízení vůle člověka Vůli Boží. Rozjímejte o tom, ať se můžete napít vod života věčného, plynoucích ze slov Pána celého lidstva, a dosvědčit, že jeden pravý Bůh byl vždy nesmírně vysoko nad Svými tvory. On jest vpravdě Nesrovnatelný, Vždy Stálý, Vševědoucí, Nadevše Moudrý. Postavení naprostého vzdání se sebe sama převyšuje každé jiné postavení a zůstane nad ně povzneseno navždy.

3 Patří se, aby ses zasněl Vůli Boží. Vše, co bylo zjeveno v Jeho Deskách, je pouhým odrazem Jeho Vůle. Tvé zasnění musí být tak dokonalé, že z tvého srdce bude smyta každá stopa světských tužeb. Tak je míněna pravá jednota.

4 Snažně pros Boha, aby ti umožnil zůstat vytrvalý na jeho stezce a aby ti pomohl vést národy světa k projevenému a svrchovanému Vládci, Jenž zjevil Sám Sebe v nevšedním šatě a Jenž dal promluvit mimořádnému Božímu Poselství. To jest podstata víry a jistoty. Lidé, již uctívají modly vytesané svou vlastní představivostí a nazývají je Vnitřní Skutečností, jsou vpravdě počítání mezi pohany. To dosvědčil Nadevše Milosrdný ve Svých Deskách. On jest vpravdě Vševědoucí, Nadevše Moudrý.

CLXI.

1 Opásejte svá bedra úsilím, snad že přivedete své bližní k zákonu Boha, Nejmilosrdnějšího. Takový čin v očích Boha, Vlastníka všeho, Nejvyššího, vpravdě překonává všechny ostatní činy. Tvá vytrvalost v Boží Věci musí být taková, že žádná světská věc nebude mít nikdy moc tě od tvé povinnosti odvrátit. Ač by proti tobě stály v šiku všechny pozemské síly, ač by se s tebou přeli všichni lidé, tebou to nesmí otrást.

2 Budte v roznášení Poselství Toho, Jenž dal rozbřesknout se Jitru Božího vedení, nespoutaní jako vítr. Považte, jak vítr, věrný tomu, co ustanovil Bůh, vane do všech krajů země, ať jsou osídlené či pusté. Pohled na opuštěnost či známky blahobytu mu nikdy

nezpůsobí bolest, ani jej nepotěší. Vane všemi směry, jak mu káže jeho Stvořitel. Takový musí být každý, jenž se prohlašuje, že miluje jednoho pravého Boha. Patří se, aby měl stále na očích základy Jeho Víry a pilně pracoval na jejím šíření. Pouze v zájmu Boha má hlásat Jeho Poselství a v témže duchu má přijímat jakoukoli odezvu, již jeho slova v posluchači vyvolají. Kdo přijme a uvěří, obdrží svou odměnu, a kdo se odvrátí, neobdrží nic, než svůj vlastní trest.

3 V předvečer Svého odchodu z Íráku jsme varovali věrné, aby očekávali objevení se Ptáků Temnoty. Nemůže být žádných pochybností, že se v jistých zemích ozve krákání Havrana, jak je bylo možno slyšet v letech nedávných. Ať se přihodí cokoli, hledejte útočiště u jednoho pravého Boha, aby vás mohl zaštitit před nástrahami lhářů.

4 Vpravdě pravím, v tomto nejmocnějším Zjevení došla všechna Zřízení minulosti svého nejvyššího, svého konečného vrcholu. Tak vám radí váš Pán, Vševědoucí, Nadevše Moudrý. Budiž chvála Bohu, Pánu všech světů.

5 Nadevše Milosrdný udělil člověku schopnost vidět a obdařil jej mocí sluchu. Někteří jej popisovali jako „menší svět“, zatímco ve skutečnosti by měl být považován za svět „větší“. Možnosti neodlučitelně spjaté s postavením člověka, plná míra jeho pozemského údělu, vnitřní znamenitost jeho podstaty - to vše se musí v tomto zaslíbeném Dnu Božím projevit.

6 Pero Nejvyššího po všechen čas a za všech okolností s radostí a něhou vzpomínalo na Jeho milované a radilo jim, aby následovali Jeho cestu. Dobře se povede tomu, komu změny a nahodilosti tohoto světa nedokázaly zabránit v poznání Úsvitu Boží Jednoty, a jenž s neochvějným odhodláním a ve jménu Skrže Sebe jsoucího pil zapečetěné víno Jeho Zjevení. Takový člověk bude v Knize Boha, Pána všech světů, počítán mezi obyvatele Ráje.

CLXII.

1 Budiž všechna sláva Bohu, Jenž ozdobil svět ornamentem a oděl rouchem, o něž jej neoloupí žádná pozemská moc, ať jsou její bataliony sebeohromnější, ať je sebebohatší a ať má sebevětší vliv. Rci: Podstata všeskeré moci náleží Bohu, nejvyššímu a poslednímu Účelu celého stvoření. Pramen všeho majestátu náleží Bohu, Cíli uctívání všeho na nebesích i všeho na zemi. Síly pocházející z tohoto světa prachu nestojí ve své podstatě za uváženou.

2 Rci: Prameny uchovávací při životě tyto ptáky nejsou z tohoto světa. Jejich zřídlo je daleko z dosahu a dohledu lidského chápání. Je tu někdo, kdo může zhasit světlo, jež zažehla sněhobílá Boží Ruka? Kde lze nalézt takového, jenž má moc uhasit oheň zapálený z moci tvého Pána, Nadevše Mocného, Vše si Podmaňujícího, Všemohoucího? To Ruka moci Boží zadusila plameny rozbrojů. On má moc učinit, cokoli se Mu zlíbí. On praví buď, a ono jest. Rci: Prudké vichřice a větrné víry ve světě a mezi jeho národy nikdy neotřesou základy, na nichž spočívá skále podobající se stálost Mých vyvolených. Milostivý Bože! Co mohlo tyto lidi pohnout k zotročování a věznění milovaných Toho, Jenž je Věčnou Pravdou? ... Blíží se však den, kdy věrní spatří Denici spravedlnosti zářit v plné nádheře na Úsvitu slávy. Tak vás poučuje Pán veškerého bytí v tomto žalostém Vězení.

CLXIII.

1 Příslušníci lidského rodu! Pevně se držte onoho Lana, které žádný člověk nepřetne. To vám vskutku bude ku prospěchu po všechny dny vašeho života, neboť jeho síla je z Boha, Pána všech světů. Upněte se ke spravedlnosti a poctivosti a odvráťte se od našeptávání pošetilých, těch, kdož se odcizili Bohu, kdož ozdobili své hlavy ornamentem učenců, a odsoudili k smrti Toho, Jenž jest Zřídlem moudrosti. Mé jméno je pozvedlo ke vznešeným hodnostem, a přesto, sotva jsem Se jejich očím zjevil, vynesli s očividnou nespravedlností rozsudek Mé smrti. Tak vyjevilo Naše Pero pravdu, a lidé se přece utápějí v nevědomosti.

2 Kdo lpí na spravedlnosti, za žádných okolností nepřestoupí hranice střídmosti. Skrže vedení Vševidoucího rozeznává ve všem pravdu. Dovolíme-li, aby civilizace, tak často vychvalovaná představiteli umění a nauk, přesáhla meze střídmosti, přinese lidem veliké zlo. Tak vás varuje Vševědoucí. Přežene-li se, ukáže se civilizace stejně plodným zdrojem zla, jako je zdrojem dobra tehdy, je-li držena v mezích střídmosti. Rozjímejte o tom, ó lidé, a nebuďte z těch, kdož se zmateně potulují pustinou bludu. Blíží se den, kdy její plamen bude spalovat

města, kdy Jazyk Vznešenosti prohlásí: „Království náleží Bohu, Všemohoucímu, Nadevše Chválenému!"

3 Vše ostatní podléhá stejné zásadě střídmosti. Vzdej díky svému Pánu, Jenž na tebe v této obdivuhodné Desce vzpomenu. Budiž všechna chvála Bohu, Pánu slavného trůnu.

4 Kdyby kterýkoli člověk uvážil ve svém srdci to, co Pero Nejvyššího zjevilo, a ochutnal, jak je to lahodné, jistě by shledal, že je zbaven a osvobozen od vlastních tužeb a podřízen Vůli Všemohoucího. Šťastný člověk, jenž dospěl do tak vysokého postavení a nepřipravil se o tolik štědrú milost.

5 V tento Den nemůžeme schvalovat ani jednání bázlivého, který se snaží ukrývat svou víru, ani souhlasit s chováním otevřeně věřícího, halasně potvrzujícího svou věrnost této Věci. Oba se mají řídit tím, co jim velí moudrost, a pilně sloužit nejlepším zájmům Víry.

6 Nechť si všichni lidé pozorně všímají chování tohoto Ukřivděného a rozjímají o něm. Po celou dobu od úsvitu tohoto Zjevení až do současnosti jsme odmítali skrýt se před Svými nepřáteli či stranit se společnosti Svých přátel. Ač obklopeni myriádami smutků a strázní, přece jsme s mocnou důvěrou svolávali národy země k Úsvitu Slávy. Peru Nejvyššího se nechce v této souvislosti ličit útrapy, jež vystálo. Jejich odhalení by bezpochyby uvrhlo v smutek oblíbené mezi věrnými, ty, kdož skutečně zastávají Boží jednotu a jsou Jeho Věci zcela oddáni. On vskutku mluví pravdu a jest Vše Slyšící, Vševědoucí. Svůj život jsme strávili povětšinou obklopeni Svými nepřáteli. Pohleď, nyní žijeme v hnízdě hadů.

7 Tato Svatá Země byla zmiňována a velebena ve všech svatých Písmech. Objevili se v ní Prorokové Boží a Jeho Vyvolení. Toto jest divočina, jíž putovali všichni Boží Poslové a odkud se ozývalo jejich volání: „Zde jsem, zde jsem, ó můj Bože." Toto jest zaslíbená Země, v níž se měl podle předurčení projevit Ten, Jenž jest Boží Zjevení. Toto jest Údolí neprobádatelného Božího řízení, sněhobílé Místo, Země nevybledající nádhery. Cokoli se v tento Den přihodilo, bylo předpovězeno v Písmech minulosti. Tatáž Písma však jednohlasně odsuzují lid obývající tuto zemi. V jeden čas byl označen za „pokolení zmijí". Hle, tento Ukřivděný, obklopen „pokolením zmijí" nyní hlasitě volá a svolává všechny k Tomu, Jenž jest Nejvyšší Touha světa, Vrchol a Rozbřesk Slávy. Šťastný člověk, jenž naslouchal hlasu Pána Království Promluvy, a běda nedbalým, těm, kdož zbloudili daleko od Jeho pravdy.

CLXIV.

1 Věz, že každé slyšící ucho, je-li uchováváno neposkvrněné a čisté, musí po všechen čas a ze všech stran naslouchat hlasu vyslovujícímu tato svatá slova: „Vpravdě náležíme Bohu a k Němu se navrátíme." Tajemství tělesné smrti člověka a jeho návratu nebyla prozrazena a stále zůstávají nečtená. Při spravedlnosti Boží! Kdyby byla vyjevena, vyvolala by takový strach a smutek, až by někteří zahynuli, zatímco ostatní by byli tolik naplněni štěstím, že by si přáli zemřít a snažně, s nekonečnou touhou, by prosili jednoho pravého Boha, aby uspišil jejich konec.

2 Smrt nabízí každému přesvědčenému věřícímu pohár, jenž jest vskutku životem. Obdařuje radostí a přináší štěstí. Uděluje dar života věčného.

3 Co se týče těch, kdož ochutnali ovoce pozemského lidského bytí, jímž je poznání jednoho pravého Boha, Jeho sláva budiž velebena, jejich pozdější život bude takový, že nejsme schopni jej popsat. Ona vědomost je pouze u Boha, Pána všech světů.

CLXV.

1 Každý člověk, jenž si před uplynutím plného tisíce let vznese nárok na přímé Zjevení od Boha, je zajisté prolhaný podvodník. Modlíme se k Bohu, aby mu milostivě pomohl takové tvrzení odvolat a zavrhnout. Bude-li se kát, Bůh mu nepochybně odpustí. Setrvá-li však ve svém bludu, pošle Bůh zajisté někoho, kdo s ním naloží bez milosti. A v trestání je Bůh vskutku strašlivý! Kdokoli si tento verš vykládá jinak než v jeho očividném smyslu, postrádá Ducha Božího a Ducha Jeho milosti objímající vše stvořené. Buďte bohabojní a nekrácejte ve stopách svých marnivých vrtochů. Nikoli, následujte raději příkazů Svého Pána, Všemohoucího, Nadevše Moudrého.

Přeloženo z anglického originálu „Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh“
Vydalo ©Nakladatelství Bahá'í, spol. s r. o., Mladá Boleslav 1994

Tento dokument byl stažen z <http://nakladatelstvi.bahai.cz>. Obsah dokumentu můžete použít v souladu s Podmínkami použití, které naleznete na <http://nakladatelstvi.bahai.cz>.